

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAR PROTECTORS SERIES

WANTED TO THE MOUNTAIN BEAR

A BEAR SHIFTER ROMANCE

REECE BARDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

DAĞ AYISIYLA ÇİFTLEŞMİŞ

BİR AYI ŞEKİL DEĞİŞTİREN AŞKI

AYI KORUYUCULARI
KİTAP 1

REECE BARDEN

Telif hakkı © 2025 Reece Barden'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Kapak tasarımı muhteşem Manuela Serra Designs'a aittir.

Düzenleme: Gwen @ Æthereal Studio

İÇİNDEKİLER

Doğaüstü romantizm türündeki kitapları sever misiniz?

Bölüm 1

Zara

Bölüm 2

Zara

Bölüm 3

Zara

Bölüm 4

Zara

Bölüm 5

Ben

Bölüm 6

Ben

Bölüm 7

Zara

Bölüm 8

Ben

Bölüm 9

Zara

Bölüm 10

Ben

Bölüm 11

Zara

Bölüm 12

Zara

Bölüm 13

Ben

Bölüm 14

Zara

Bölüm 15

Ben

Bölüm 16

Zara

Bölüm 17

Ben

Bölüm 18

Zara

Bölüm 19

Ben

Bölüm 20

Zara

Bölüm 21

Ben

Bölüm 22

Zara

Bölüm 23

Ben

Bölüm 24

Zara

Bölüm 25

Ben

Bölüm 26

Zara

Bölüm 27

Ben

Bölüm 28

Ben

Bölüm 29

Zara

Bölüm 30

Zara

Bölüm 31

Zara

Bölüm 32

Ben

Bölüm 33

Zara

Bölüm 34

Ben

Bölüm 35

Zara

Bölüm 36

Ben

Bölüm 37

Zara

Bölüm 38

Zara

Bölüm 39

Ben

Bölüm 40

Zara

Bölüm 41

Ben

Bölüm 42

Ben

Bölüm 43

Ben

Bölüm 44

Zara

Bölüm 45

Ben

Bölüm 46

Ben

Bölüm 47

Zara

Bölüm 48

Ben

Epilog

Ben

Alfa Ayı'nın Kaderi

Reece Barden'ın diğer eserleri

Yazar Hakkında

DOĞAÜSTÜ ROMANTİZM HİKAYELERİNİ SEVİYOR MUSUNUZ?

Eğer heyecan dolu bir kurt adam aşk romanı seviyorsanız, en çok satan kurt adam kitabım olan "Alfa'nın Kurtarıcısı"nı ÜCRETSİZ olarak mutlaka inceleyin.

O, adamın hayatını kurtardı. Adam onu asla bırakmayacak...

Hayley, onu cezalandırmaya kararlı bir sapık tarafından takip ediliyor. Yerel liderin hayatını kurtarıp yeni yerini ifşa edince, Cooper onu kendine eş olarak almak zorunda olduğuna karar veriyor.

Sahip olmak onun, sevmek onun, korumak onun hakkı.

O, ruh eşini bulmak için uzun zamandır bekliyordu. Onu bırakmaya niyeti yok.

Kaderin bir araya getirdiği eşleri, umursamaz insanları, koruyucu kahramanları ve onları çılgına çeviren kadınları seviyorsanız bunu okuyun.

<https://books2read.com/TheAlphasSaviour>

Gecenin karanlığında bir şeylerin kıpırdanması beni uyandırıyor.

Bazen sabaha kadar kavga eden üst kattaki çift değil bu. Merdivenlerde onlarla karşılaştığımda hiç yaşanmamış gibi davrandığımız, boğuk bağırışları ve çarptıkları kapılar da değil. Pike Caddesi'nde yankılanan araba alarmı veya siren sesleri de değil.

Bu başka bir şey. Daha sessiz bir şey.

Kalorifer, sanki ölüyor gibi gıcırıyor ve inliyor, muhtemelen de ölüyor ama mesele bu da değil. Beynim bana bir şeye dikkat etmemi söylüyor.

Dinledikçe sessizlik daha da belirginleşiyor, ama yine de hiçbir şey yok. Sadece nefesimin sesi ve duyularımı gıcıklayan bir durgunluk.

Gözlerim kapalı, hareketsiz bir şekilde yatıyorum, neyin yanlış olduğunu ve hızla atan kalbimi nasıl sakinleştireceğimi anlamaya çalışıyorum.

Hafif bir esinti yüzüme dokunuyor, beraberinde yağmurun taze kokusunu da getiriyor.

Zifiri karanlıkta, üç hafta önce taktırdığım sürgü kilidinin kapalı olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyorum. Aslında buna gerek yok. Artık yatak odamın kapısını ve pencerelerini her zaman kilitliyorum ve notlar kapımın altına bırakılmaya başlandığından beri geceleri iki kez kontrol ediyorum.

Kız kardeşim iz bırakmadan ortadan kaybolduğundan beri.

Havanın dağılmasına neden olacak hiçbir cereyan olmamalıydı, yine de burada yatıp nefesimi düzenli tutmaya çalışırken, kapının altından bir

cereyan geldiğine ikna oldum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, kendime saçmaladığımı söylüyorum. Orada hiçbir şey yok. Sadece kötü bir rüya, hâlâ aklımda, yaşanan her şey göz önüne alındığında tamamen anlaşılabilir.

Ve neredeyse tekrar uyumaya karar vermiştim ki, oturma odasında bir tahta gıcırdadı ve evimin güvenli bir yer olduğu yanılsamasını paramparça etti.

Karanlıkta gözlerim birden açıldı, kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum. O notları bulalı üç hafta oldu ve sürekli gözetleniyormuş gibi hissediyorum.

Sen bana aitsin.

Saniyeler geçtikçe, kulaklarımdaki kanın uğultusunun arasından duymaya çalışıyorum. Ölüm sessizliği hakim. Sonra, misafir odasındaki yıpranmış halının üzerinde kayarak açılan bir kapının hafif fısıltısı ve bir botun kartona sürtünerek çıkardığı en ufak bir gıcırtı sesi geliyor; ikisi de bana başımın yanında çalan bir alarm kadar yüksek geliyor.

Yerler, yarım yamalak paketleme girişimimden kalan, ortalığı darmadağın etmiş ambalaj kutularıyla dolu; ışıklar açık olsa bile, geçilmesi zor bir engelli parkuru. İçimde soğuk bir korku çökerken, adrenalin kanımı elektrikliendiriyor. Yalnız olmadığım için bedenim beni savaşıma hazırlıyor.

Elim yavaşça komodinin üzerinde kayıyor ve sonunda telefonumu kavıyorum. Polisi arayıp aramamayı düşünüyorum ama burada kim varsa beni duyacak. İhtiyacım olan numara, dün çantamı toplayıp kaçmadan önce aramam gereken numara, zaten kaydedilmiş durumda.

Lennox Özel Güvenlik.

Şifonyerin üzerinde mücevher kutumun açık olduğunu görünce hayal gördüğümü söyleyen o rahatsız edici özgüven eksikliğini bastırmalıydım. Hiçbir şey kayıp değil, sadece yerleri değiştirilmiş. Büyükannemin yüzüğü ters çevrilmiş. Amber'in doğum günümde bana hediye ettiği beyaz altın kolye yanlış bölmede duruyor.

Yanıldığımı, dairede biri olsaydı bu kadar değerli eşyayı geride bırakmayacağını kendime telkin ettim, ama içgüdülerime güvenmeliydim.

Yatakta dikkatlice, çok yavaş bir şekilde dönüyorum, beynim ise çılgıncasına tüm seçeneklerimi gözden geçiriyor, her biri diğerinden daha gerçekçi değil.

Kaçmaya kalkarsam, ön kapıya varmadan beni yakalarlar. Banyoma saklanıp kapıyı kilitleyebilirim ama o zaman da çıkış yolum kalmaz.

Ne yapacağım konusunda içimde oluşan panik, başka bir sesle bölündü. Yumuşak ayak sesleri misafir odasında dolaştı, ince duvarın diğer tarafındaki yatağın yanında durduktan sonra ilerledi.

O kadar yakınlar ki, hareket etmekten, hatta nefes almaktan bile korkuyorum. Telaşlı zihnim, komodinin üzerinde duran anne babamızın fotoğrafına bakan gölgeli bir figürün görüntüsünü canlandırıyor. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Gözlerim, perdelerin aralığından sızan ışık hüzmesine kayıyor. Yatak odası penceresi hemen orada, sadece bir buçuk metre ötede. Sokağa çıkmak için üç kat aşağı inmek gerekiyor, ama yangın merdiveni hemen dışarıda.

Yan odadaki adımlar durdu, yatağım gıcırdadı ve ikimiz de duvarın iki yanında donakaldık, birbirimizin ne yapacağını bekliyorduk. Kim olursa olsun, o da benim gibi gürültüyü dinliyor, ne yapacağına karar veriyordu. Sanki oynamak istemediğim korkunç bir "cesaret oyunu"nun içinde sıkışıp kalmış gibiyim.

Ya şimdi ya da asla.

Yorganı üzerimden atıp pencereye doğru atıldım. Kalçam şifonyere çarptı ve o yüksek sese içimden küfrettim ama hareket etmeye devam ettim. Duydular. Artık sessiz kalmanın bir anlamı yok.

Pencere her zamanki gibi sıkışıyor ve hareket ettirmek için iki elimle itmeme gerekiyor. İçinden geçebileceğim kadar açtığımda, çerçeveye sürtünerek sessizliği bozuyor ve gıcırıyor.

Her şey aynı anda oluyor.

Başımı dışarı uzattığımda yüzüme doğrudan temiz hava ve yağmur çarptı. Artık dikkatli olmayan ayak sesleri hızla odama doğru yaklaşıyordu. Pencere aralığından zar zor geçerken kapı kolu şiddetle sallandı.

Sürünerek dışarı çıkıyorum, kilidin onları yavaşlatabileceğini biliyorum ama durduramayacağını da biliyorum. Eğer tahmin ettiğim kadar kararlıysalar, durduramaz.

Ayağa kalkar kalkmaz buz gibi yağmur ince tişörtümü anında ıslattı. Yangın merdiveni çıplak ayaklarımın altında kaygandı ve kaymamak için tirabzana tutunmak zorunda kaldım.

Merdivene çıkacak zaman yok. Bu yüzden korkuluktan sallanıp aşağıdaki platforma atlıyorum. Islak metal çok tehlikeli ve ayaklarım

kayıyor. Dizlerimin üzerine sertçe düşüyorum ve darbenin şiddeti kemiklerime kadar yayılıyor. Dilimi kan tadı alacak kadar sert ısıyorum.

Yukarıda, yatak odamın penceresini dolduran büyük ve geniş bir gölge var. Paranoya değil. Hayal gücüm de değil. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Karanlık karanlıkla birleşiyor, ama kesinlikle orada.

Kesinlikle gerçek.

“Benden kaçma.” Ses öfkeli değil, ama ben de dinleyecek kadar aptal değilim.

Koşmak tam olarak yaptığım şey.

İkinci kat. Paslı metal korkuluklara tutunmaktan avuçlarım çoktan tahriş olmuş durumda. Yağmur gözlerime doluyor, neredeyse zifiri karanlık sokakta görmeyi daha da zorlaştırıyor. Son platform aşağıya güvenli bir şekilde inmek için hala çok yüksek, ama başka seçeneğim yok. Yakalanmayacağım.

Bu gece değil.

Binaya çok yakın büyüyen yaşlı meşe ağacı tek seçeneğim. Ev sahibi güvenlik riski olduğu için onu kesmekle tehdit ediyor, ama bu gece kurtarıcım olabilir. Kalın dalları, kıvrımlı parmaklar gibi yangın merdivenine doğru uzanıyor. Yapraklar yağmurla ağırlaşmış, aşağıya bakarken yutkunuyorum.

Yüksekliklerden nefret ediyorum.

Başımın üstünde metal sesleri yankılanıyor. Bana doğru geliyor. Ve pes etmeye de niyeti yok.

Aşağıdaki beton zemine olan mesafeyi düşünmeme izin veremem. Atlamak zorundayım.

Dal karnıma saplandı, kaburgalarım sertçe batan bir düğüm gibi ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Nefes alamıyordum, çığlık atamıyordum. Sadece tutunabiliyordum, pürüzlü kabuk avuçlarımı yırtıyordu. Dal, gök gürültüsü kadar yüksek, mide bulandırıcı bir çatlama sesiyle kırıldı. Ağırlığım ona fazla geldi. Kırıldı ve hızla düşüyordum.

Sokakta sert bir şekilde yuvarlandım, çarpmanın etkisiyle yırtılan çöp poşetlerinin arasından geçtim. Islak ve kötü kokulu bir şey pijamamı ıslattı ve kolumdan ıslak bir mendil çıkarırken yüzümü buruşturdum.

Her yerim ağrıyor ama adrenalin beni tekrar harekete geçiriyor. Çıplak ayaklarım su birikintilerine vurarak sokakta koşuyorum, gecenin bu saatinde bana yardım edebilecek birinin olmasını umuyorum.

Rosie'nin neon pembe tabelası, sokağın sonunda bir işaret feneri gibi parlıyor; polisler ve vardiyalı çalışanlarla dolu, her zaman açık olan lokantalardan biri. Bacaklarım daha hızlı hareket ediyor, kesik ayaklarım ıslak kaldırımda her adımda acıdan kıvranıyor. Sırılsıklam saçlarım yüzüme yapışmış, ciğerlerim yanıyor ama durmaya cesaret edemiyorum.

Peşimde olduğunu, beni avladığını hissedebiliyorum. Sanki nefesi ensemde, gölgelerde beni kovalıyor.

Her an uzanıp beni yakalayacağını bekleyerek, kapıyı o kadar sert çarptım ki zil şiddetli bir şekilde çaldı.

"Yardım edin. Tam arkamda."

Kapıyı hızla kapatıp, umutsuzca sürgü veya kilit aramak için ellerimi kapıya bastırdım. Avucumu kaldırdığımda, beyaz ahşap üzerinde kanlı bir iz vardı. Bir, iki adım geri çekildim, sonra da beni takip eden biri olup olmadığını görmek için pencereleri taradım.

"Aman Tanrım, canım." Tezgahın arkasındaki garson kahvesini döktü, elinden damlayanları silerken tısladı ve koyu renkli sıvının parlak beyaz yüzeye yayılmasını izledi.

Köşe masada oturan iki üniformalı görevli yemeklerinden başlarını kaldırdı. Daha genç olanı, ben nefesimi toparlayıp daha fazla kelime söyleyemeden çoktan ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Daireme biri girdi." Kelimeler nefes nefese kalmış bir halde ağızından dökülüyor. Saçlarımdan ve kıyafetlerimden sular akıp ayaklarımın dibinde birikiyor. "Beni yangın merdiveninden aşağıya kadar kovaladı."

Kim olursa olsun, hâlâ dışarıda bir yerlerde.

Polis memuru başını eğip camdan dışarı bakıyor, ama içeride ışıklar açık olduğu için devasa pencerelerden dışarıyı görmek imkansız. Kendimi bir akvaryumdaki altın balık gibi hissediyorum. Onu göremiyorum ama o beni görebiliyor.

Kollarımı kendime dolayarak dönüyorum, şu anda beni izlediği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Saklanmak için bir masanın altına girme isteğim çok güçlü.

"Bana nerede olduğunu göster," diyor genç polis memuru, çoktan kapıya doğru ilerleyip kendisini benimle giriş arasına yerleştirerek.

"Beşinci Cadde. İki blok aşağıda. Kırmızı tuğlalı bina." Dairemi işaret ederek, kalbim hâlâ hızla çarparken kapıdan iyice uzaklaştım. "40 numara."

"Nasıl biri?" diye soruyor, bir defter ve kalem çıkararak, ama ben başımı sallıyorum, bilmediğimi fark edince paniklemeye başlıyorum.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

“Ben...” Garsona doğru baktım, o da endişeyle bana bakıyordu. “Karanlıktı. Hiçbir şey göremedim.”

Polis memuru beni süzdü, not defterini hiçbir şey yazmadan cebine koydu ve şapkasını tekrar başına taktı. "Tamam." dedi. Yağmurdan korunmak için yakasını yukarı çekerek dışarı çıktı ve koşarak caddede ilerlemeye başladı.

Yaşlı polis memuru beni bir kulübeye yönlendirdi ve göğüs cebinden küçük, siyah not defterini çıkarırken bir banka oturmamı istedi. Rozetinde 'Morrison' yazıyordu.

Nazik gözlerle başını kanlı parmaklarıma doğru eğdi. "Bir bakalım. Canın acıyor mu?"

Öyle miyim? Düşüşten sonra vücudumda bir kırık olup olmadığını kontrol etmek için bir an duruyorum, ama kendimi sağlam hissediyorum.

“Aslında değil.” Ellerimi uzatarak, yağmur suyuyla karışmış kanın onları olduğundan daha kötü gösterdiği, çizilmiş avuç içlerimi gösteriyorum. Dizlerim yara bere içinde ve ayaklarım ağrıyor, ama henüz onları muayene etmeye cesaret edemiyorum. Yan tarafımda da kötü bir morluk olacak, ama hiçbiri ciddi değil.

“Kız kardeşim kayıp,” diye patladım. “Üç haftadır kayıp. Ve o zamandan beri biri beni takip ediyor. Notlar bırakıyor.” Tekrar dışarıdaki şiddetli yağmura baktım. “Daireme zorla giriyorlar.”

Morrison bana biraz daha yakından bakarken yüz ifadesi değişti. "Kız kardeşinin adı ne?"

Masaya dik dik bakıyorum. Herkes kız kardeşimi tanıyor. Bu küçük kasabada neredeyse kraliyet ailesinden biri gibi.

“Amber Reeves.”

Onun ortadan kaybolması kasabanın hayal gücünü ele geçirdi. Baş amigo kızken oyuncu olmuş, ünlü bir film serisinde rol aldıktan sonra büyük çıkışını yapmak üzere. Göz alıcı ve nazik, herkesi gururlandıran küçük kasabalı bir kız; olağanüstü güzelliği, son derece komikliği ve mütevazılığıyla nadir bir kombinasyon.

Kız kardeşim gibi insanların başına kötü şeyler gelmemeli.

“Davayı biliyorum. İlk iki hafta boyunca üzerinde çalıştık.” Sesi şimdi daha yumuşak. “Sen Zara’sın. Aslında evet, şimdi sen söyleyince benzerliği görebiliyorum.”

Herkes aynı şeyi söylüyor. Saçları biraz daha koyu ama çok benzediğimizi söylüyorlar. Şu an süperstar kız kardeşime hiç benzemediğimi düşünüyorum.

Morrison içini çekiyor, elini masaya koyuyor ve dudaklarını ince bir çizgi haline getiriyor. Başsağlığı dilemek istiyor; bunu hissedebiliyorum, ama hepimizin muhtemelen doğru olduğunu bildiği şeyi söyleyemiyor.

Amber artık yok.

Şimdi de sıranın bana gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Genç polis memuru içeri girip sıırıslıkla şapkasını çıkararak geri döndü. Karşımdaki kabine otururken başını salladı ve bana nazik bir gülümsemeyle baktı. Ceketinden su damlacıkları akıyordu.

“Sokakta kimse yok. En azından artık yok. Binanız güvenli. Ön kapı sıkıca kapalıydı, zorla giriş belirtisi yoktu. Yukarı çıkıp sizin katınızı da kontrol ettim. Dairenizin kapısı kilitli.”

Bu hiç mantıklı değil.

“Bu imkansız. Oradaydı. Eşyalarımı karıştırıyordu.” Son kelimedede sesim titriyor. “Arkasından kilitlemiş olmalı... ama anahtarı olamazdı...”

İki polis memuru, Amber'ın uyuşturucu kullanmadığını, neredeyse hiç alkol almadığını ve herkesin onu çok sevdiğini söylediğim her seferinde gördüğüm bir bakışla birbirlerine baktılar. Tam olarak küçümseyici değil, ama yorgun. Şüpheli. Sanki kafası karışık insanların anlattığı abartılı hikayelere gerçekten inanmış gibi görünen adamların bakışı.

“Arka tarafı kontrol ettim. Merdiven hâlâ yerinde. Orada başıboş bir köpekten başka bir şey yok...” Sesi şimdi yumuşak, yatıştırıcı ama bir o kadar da sinir bozucu.

“Yatak odamın penceresinden beni takip eden bir köpek değildi,” diye çıktım ve her iki adamın da gözleri kapandı, savunmacı tavrım onların bana inanma isteğini daha da azalttı. “Benimle konuştu... bana kaçmamamı söyledi...”

İki adam da pek emin değil. Genç polis memuru, yorgun ve sıırıslıkla bir halde, gözlerini kırptırırken gözlerime bakmıyor; karşıdaki masada duran yemeği ise soğumuş ve iştah açıcı değil.

“Bir rapor hazırlayabiliriz,” diye başlıyor Morrison, bir şeyler karalayarak. “Her şeyi belgeleyelim. Ama zorla giriş izi olmadan... Çok şey yaşadın Zara. Biraz... tedirgin olman kimseyi şaşırtmaz. Orada birinin olduğundan emin misin?”

Yüz ifadesinde saf bir sempati var, ama aynı zamanda şüphe de.

Ağlamak istiyorum. Bana inanmıyorlar. Çok baskı altında olduğuma, uçurumun kenarında olduğuma çoktan karar verdiler. Bunu söylemeyecek kadar iyiler.

"Affedersiniz," diyorum sessizce. "Biraz... ortalığı toparlayacağım."

Şimdi ayakta duruyorum, bana acıyan bakışlardan rahatsız olmamaya çalışarak banyoya doğru yöneliyorum. On adım bile uzaklaşmadan telefonumu çıkarıp rehberimde gezinmeye başlıyorum. Islak parmaklarım ekranda kayarken arama tuşuna basıyorum ve açması için dua ediyorum.

"Lennox." Sesi uykudan dolayı boğuk ama uyanık. Elimle ağzımı kapatıp kelimelerimi kısık sesle söylemeye çalışıyorum.

"Şey, merhaba. Sizi uyandırdığım için özür dilerim, Bay Lennox. Benim adım Zara Reeves. Bu gece daireme hırsız girdi ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Hiçbir şey. O da muhtemelen benim aşırı dramatik davrandığımı düşünüyor.

"Haftalardır beni takip ediyor." Yardıma, birinin bana inanmasına muhtaç bir halde, "Dedektif Harris bana numaranızı verdi," diye ekledim. Onun referansının bana biraz güvenilirlik kazandıracağını umuyordum.

Öyle görünüyor, çünkü acı dolu bir sessizliğin ardından hışırtı ve kemerin kapanma sesini duyuyorum. "Neredesin?"

Rahatlama anında geldi, sanki sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Biri bana yardım edecek. "Beşinci Cadde'deki Rosie'nin Lokantasındayım."

Onun hareket ettiğini, ardından anahtarların şıkırtısını duyabiliyorum. Bir sessizlik oluyor. "Lisa Harris sana numaramı mı verdi?"

Şaşırmış gibi görünüyor.

"Ekstra güvenlik istiyorsam seni aramam gerektiğini söyledi."

Derin, eğlenceli bir kıkırdama. "İlginç." Bir süre daha duraksadı. Tekrar konuştuğunda sesi farklı, daha odaklanmış geliyordu. Dikkatini çekmiştim.

"Rosie'nin Beşinci Cadde'de olduğunu söylemiştin?"

Tereddüt ediyorum. Bunu yapmalı mıyım? Belki de işi polise bırakmalıyım.

Ama başımı kaldırıp baktığımda, iki polis memurunun da dışarıda hâlâ pusuda beklediğine ikna olduğum adam yerine, sanki endişelenmeleri gereken kişi benmişim gibi bana baktıklarını görünce, güvenliğini kendi ellerime almaya karar verdim.

"Evet."

İlk bakışta doğru karar gibi geliyor.

“On dakika. Ayrılmayın. Başka kimseyle hiçbir yere gitmeyin. Ve gerçekten de hiç kimseyle gitmeyin.”

Telefon hattı kesildi. Kabine geri döndüm, bir an telefona baktım, sonra yapışkan masa üstüne koydum. Morrison gözlerini kısarak beni izliyordu.

"Seni almaya gelen biri mi var?"

Başımı salladım ve ısınmak için kollarımı kendime sardım. "Evet, efendim."

Lokantadaki klimanın soğukluğu nemli tenime değiyor. Çok titriyorum, çenem ağrıyor, adrenalin vücudumdan çekiliyor ve havanın ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum.

Morrison'ın çenesi hafifçe gerildi, ama bana dostça bir tavsiye vermek için başını daha da eğdi. "Kendini daha iyi hissedene kadar birinin yanında kalman muhtemelen en iyisi."

Sanki bu gece oraya geri dönme niyetim varmış gibi.

"Bunun tamamen kafamda kurduğum bir şey olmadığını" ısrarla söyleme isteği çok güçlü, ama biliyorum ki öfkelenmek sadece onların şüphelerini doğrulayacak, benim sadece kederiyle boğuşan histerik bir kadın olduğumu anlamalarını sağlayacak.

Bunun yerine, şimdilik burada güvende olduğum gerçeğine odaklanıyorum ve hâlâ biraz şokta olan garsonun elime uzattığı sıcak kahve fincanını minnetle kabul ediyorum. Sanki her an daha fazla belanın içeri gireceğini bekliyormuş gibi kapıya bakmaya devam ediyor.

Ama o bunun için fazla zeki. Gölgede kalmayı seviyor.

Elimde tuttuğum fincandan yükselen buhara bakıyorum, şimdi ne yapacağımı ve Amber'ın yeniden ortaya çıkıp tüm birikimimizi özel bir korumaya harcamış olursam ne kadar kızacağımı anlamaya çalışıyorum.

Düşüncelerimdeki karmaşa ancak kapının üzerindeki zilin çalmasıyla, beni irkilttiğimde kırılıyor.

İçeri giren adam, hayatınız altüst olduğunda gece saat üçte arayacağınız türden birine benziyor.

Duvara asılı beyaz plastik saate göre, buraya gelmesi sadece yedi dakika sürmüştü.

Uzun boylu, çok uzun boylu ve geniş omuzlu, yağmurdan ıslanmış koyu renk saçlı. Giysileri buruşuk, aceleyle giyilmiş. Kot pantolon, botlar, kırışık bir tişörtün üzerine deri ceket.

Hiçbir şeyde özel bir şey yok, ama dikkatimi çeken hareket tarzı. Kontrollü, tetikte ve son derece kendinden emin, sanki odadaki en tehlikeli adam olduğunu bilen biri gibi.

Herkesin ona bakmasına şaşmamalı.

Lokantayı şöyle bir gözden geçirdi, içeridekileri inceledikten sonra koyu renkli gözleri bana odaklandı. Kanı, üzerime yapışmış sırlıslıkla kıyafetleri ve sıcak içeceğe rağmen titrememi fark etti.

Benim içinde bulunduğum hali görünce yüzünde kısa bir öfke ifadesi belirliyor ve çenesi kasılıyor, bu da onu daha da korkutucu gösteriyor.

Adımlarını hiç yavaşlatmadan ceketini omuzlarından sıyırdı ve garsonun saçlarını düzeltmesine ve üniformasını toparlamasına neden olan bir vücut ortaya çıktı. Sade siyah tişört, hareket ettikçe altında belirginleşen kasları gizleyemiyordu.

Morrison yaklaşırken dik duruyor, omuzları dik, doğrudan bana doğru gelen adama bakıyor. "Peki, siz kimsiniz?"

"Beau." Elini uzatır, Morrison da bir an duraksadıktan sonra elini sıkar. Bunun, zor durumda olan bir kızı kurtarmaya gelen bir aile dostu olmadığını bilir. Bu bir profesyoneldir.

"Beau kim?"

Beau'nun ifadesiz yüzü, Morrison'ın sorusunu ustaca yanıtlamaktan kaçınırken dostça bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Merak etmeyin beyler. Kimsenin ayağına basmak veya soruşturmanızı baltalamak için burada değilim. Sadece hanımefendiyi donarak ölmeden önce güvenli bir yere götürmek için geldim."

Herkes bana bakıyor ve kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum. Dikkatlerin merkezinde olmaktan her zaman nefret etmişimdir, hele de sıırıslıkla bir haldeyken hiç sevmem.

Morrison bir an suçlu gibi görünüyor, sanki titrediğimi yeni fark etmiş gibi, ama hızla dikkati Beau'ya dönüyor. Ona bakarken gözleri kısıılıyor.

“Seni nereden tanıyorum? Eğer başımı belaya sokacaksan...”

Beau'nun gözleri önce bana, sonra da Morrison'a kaydı ve adamı yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Sorun yok, yemin ederim. Siz işinizi yaparken birinin ona göz kulak olması gerekiyor. Ben sadece bunu yapmaya çalışıyorum."

Morrison'ın gözleri tanıma ifadesiyle parlıyor ve parmağını Beau'ya doğru sallıyor.

“Lennox özel güvenlik. Willis davası. Seni oradan tanıyorum.” Sesi sertti, ama sonra Morrison'ın omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. İkimiz arasında bakışlarını gezdirdi ve iç çekti. “Zor bir gece geçirmiş. Belki de evinde biri vardı, ama söylemek zor. Kapı sıkıca kilitli görünüyor.”

Sinirleniyorum ve Beau, asıl söylemek istediğimi dile getirmemek için kendimi zor tutarken çenemin sıkıca kasıldığını fark ediyor.

Beau, hiç soru sormadan, "Ona inanıyorum," diyor. "Ve onu güvende tutacağım."

Arkasından bakmaya devam eden polisin yanından geçip deri ceketini bana uzatan Beau, ceketini memnuniyetle giydim ve sıcaklığı gergin sinirlerimi anında yatıştırdı.

Morrison kartını çıkarıp Beau'nun tezgaha gidip garsona güvenlik kameraları hakkında soru sormasını bekledi ve sonra kartı bana uzattı. "Bu benim direkt hattım. Bir şey olursa arayın." Beau'ya baktı, yüzü gerginleşmişti. "Bunun kim olduğunu biliyor musun? Lennox olduğunu?"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, tek bildiğim onun hakkında çok olumlu tavsiyeler geldiği ve bana inandığı, bu yüzden başımı sallıyorum.

“Pekala. Ama dikkatli olun. Tehlikeli olduklarına dair ünleri haklı...”

Gözlerimi kırıyorum, bir an için şaşkına dönüyorum, ama sonra yatak odamın penceresinden dışarı tırmanırken hissettiğim o panik duygusunu hatırlayınca, tehlikenin tam da ihtiyacım olan şey olduğuna karar veriyorum.

Morrison içini çekerek not defterini bana uzattı.

“Elimden geleni yapacağım. Numaranızı verin, eğer bir hırsızlık belirtisi bulursak size haber vereceğiz.”

İçimden çığlık atmak istiyorum. Tabii ki eve hırsız girmişti. Bana inanmamaya nasıl cüret eder? Ama bunlar kız kardeşimi arayan insanlar, o yüzden onları kızdırmak istemiyorum.

Ben telefonu almadan önce Beau araya girip kendi numarasını yazdı. "Telefonunu kapatıp ona yeni bir numara vereceğiz."

Onlar gittikten sonra Beau, karşımda bulunan masaya oturdu. Yakından bakınca, kare çenesindeki sakalları ve gözlerinin etrafındaki yorgunluk çizgilerini görebiliyordum. Sanki yeterince uyumamış ve ben onu gecenin bir yarısı yataktan sürükleyip çıkarmışım gibi görünüyordu.

Hiçbir şey söylemeden elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve telefonumu içine aldı. Hemen kapattı ve SIM kartını çıkarıp, tek kelime etmeden cebine koydu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Sesi şimdi daha yumuşak. "Üşüyorsun ve burası bayat yağ kokuyor."

İstemsizce gülümsüyorum. Haklı; gerçekten de berbat kokuyor. Bu yüzden bu geceye kadar burada hiç yemek yemedim, içeriye hiç adım atmadım.

Gözlerim pencerelere kaydı, ama korkumu dile getiremeden Beau konuştu. "Dışarıyı zaten kontrol ettim. Orada değil, ya da yakınlarda da değil. Ben buradayım, tamam mı? Ben buradayken korkmana gerek yok."

Başımı sallarken omuzlarımdan bir yük kalktı, durumun sorumluluğunu başkasına bırakmaktan mutluluk duyuyorum.

"Ayakkabı ve kıyafetlere ihtiyacım var. Anahtarlarım..." diye mırıldanıyorum, bulunduğum duruma bakıyorum ama sahip olduğum her şeyin o dairede, kutulara paketlenmiş ve gelecek hafta taşınmaya hazır olduğunu fark ediyorum. Nereye taşınacağımı hala bilmiyorum ama bu geceden sonra bir daha asla o yere ayak basmamak için mutlu olacağım.

"Bir yolunu buluruz." Ayağa kalktı ve kapıya doğru onu takip etmem için işaret etti. "Hadi gel."

Dışarıda yağmur şiddetle yağmaya devam ediyor. Beau siyah bir SUV'nin yolcu kapısını açıyor ve ben de sağanak yağmurdan kurtulduğum için minnettar bir şekilde içeriye, sıcaklığa giriyorum. Tavan lambası içeriyi aydınlatıyor; yerde fast food ambalajları ve bardak tutucularında boş kahve fincanları görünüyor.

Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı ve ıssız sokağa yavaşça çıktı.

"Bana bu geceyi anlat. Ve notları. Her şeyi."

Ben de öyle yapıyorum ve nedense bu şeyleri tamamen yabancı birine itiraf etmek, arkadaşlarıma ve aileme itiraf etmekten daha kolay geliyor. Ona Amber'ın kayboluşunu anlatıyorum. Ne kadar az şey bildiğimizi. Hiçbir şeyin yanlış olduğuna dair hiçbir işaret olmadığını. Sonra da notların üç hafta önce, hemen sonrasında nasıl başladığını, her seferinde daha sahiplenici hale geldiğini ve sonsuza dek birlikte olmamız gerektiğinden daha da emin olduklarını anlatıyorum.

Konuşurken ellerim kucağında birbirine dolanıyor, deri ceketim ıslak tenimi yavaşça ısıtıyor.

Beau konuşurken başını sallıyor, nadiren sözümü kesiyor, sadece konuşmama izin veriyor ve gözlerini ileriye dikeyyor. Konuşmamı bitirdiğimde dikkatlice, "Sence aralarında bir bağlantı var mı?" diye soruyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. Orada olmamaları pek olası görünmüyor. Zamanlama tesadüften daha fazlası gibi duruyor.

"Polisler öyle düşünmüyor gibi görünüyor. Tamamen farklı vakalar, dediler. Gazetede fotoğrafımı görüp bana takıntılı hale gelen biri olabilirmiş. Bazı tuhaf tipler trajedilere karışmayı sever. Bilmiyorum." Beni en çok sinirlendiren şeyi itiraf ederken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Sürekli Amber'ın şöhretle nasıl başa çıktığını... ve son ayrılığını soruyorlar."

Onun kaçırıldığını düşünmüyorlar, depresyonda olduğunu ve ya kendine zarar verdiğini ya da kaçtığını düşünüyorlar. Ama o asla böyle bir şey yapmazdı.

Küçük kasabayı geride bırakırken yavaşça başını salladı.

"Bu olayı araştırırken seni güvenli bir yere saklamam gerekiyor. Adam iyice arsızlaşıyor. Muhtemelen günlük rutinini, arkadaşlarını ve aileni biliyor, bu yüzden son üç haftadır bulunduğu bir yer olamaz. Buna razı mısın?"

Tartışacak halim yok. Banyolu ve yumuşak yataklı bir otel odası şu an için mükemmel olurdu, ayrıca tüm kararları başkasının vermesi de öyle. Gerçeklerle yarın yüzleşirim.

On dakika süren sessizliğin ardından, kuzeye doğru giden otoyola giriyoruz. Geceyi geçirebileceğim sayısız otelden uzaklaşıyoruz. Boş yollarda ilerliyor, Cinder Creek'ten gittikçe uzaklaşıyor ve önümüzde heybetli bir şekilde yükselen Black Ridge dağlarına yaklaşıyoruz. Yağmur

her şeyi ışık ve gölgelerin bulanık bir karışımına dönüştürüyor ve tam olarak nerede olduğumu ve nereye gittiğimizi anlamakta zorlanıyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Sesim sessiz iç mekanda kısık çıkıyor.

"Güvenli bir yerde." Cevabı endişemi gidermiyor. Bana söylememesinin bir sebebi var ve nedenini öğrenmek istiyorum.

"Anlıyorum. Tam olarak nerede?"

Bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü ve koltuğunda kıpırdandı. Elleri direksiyonda rahattı ama gözlerinin sürekli aynaları kontrol ettiğini fark ettim.

Beau, takip ediliyor olma ihtimalimiz olduğunu düşünüyor ve ben de koltuğumda dönüp dururken, kalbim hızla çarparken, aynı şeyi düşünüyorum.

"Kardeşimin dağlarda bir yeri var. Orası güvenli. Kimse seni orada aramayla aklından bile geçirmez."

Parmaklarım birbirine dolanıyor ve dizim titriyor. Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Bu adam telefonumu almış ve beni kimsenin beni bulamayacağı, ıssız ve gizemli bir yere götürüyor.

"Kardeşin mi?"

En azından Beau, güvendiğim bir kadından referans mektubuyla geldi. Kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Ben... kendi halinde biri. Ama yardım edecektir."

Şehrin ışıkları dikiz aynasında soluyor. Ağaçlar otoyolun kenarında sıralanmış, karanlık şekiller rüzgarda ve yağmurda eğiliyor. Tanımadığım bir çıkıştan, orman içinden yukarı doğru kıvrılan iki şeritli bir yola giriyoruz. Farlar ağaç gövdeleri ve çalılıklar üzerinde geziniyor, kalbimi hızlandıran hareketli gölgeler oluşturuyor.

"Bu konuda emin değilim... Belki de bir arkadaşımın yanında kalmalıyım."

Ama kim? Aklımdan iç karartıcı kısa listeyi geçiriyorum ve seçeneklerimin sınırlı olduğunu kabul ediyorum.

İkiz bebek bekleyen en yakın arkadaşımın kapısına mı dayanacağım? Hâlâ arasını düzeltmek isteyen eski sevgilimin kapısına mı? Hayır, teşekkürler. Hiçbirinin kapısına böyle bir rezilliğin gelmesine gerek yok. Özellikle de bu adam tehlikeliyse.

"Bu gece birisi dairenizdeydi. Muhtemelen sizin hakkınızda her şeyi biliyor. Nerede çalıştığınızı, spor salonunuzu, ailenizi. Ve bu kadar kararlı

bir adam için yerel otelleri kontrol etmek çok kolay. Ben bunu kimin yaptığını bulana kadar birkaç gün ortadan kaybolmanız gerekiyor.”

Haklı ve bundan nefret ediyorum.

Parmaklarım ceketinin derisine saplanıyor, onu üzerime daha da sıkıca çekiyorum, her şey kontrolümden çıkarken sağlam bir şeye tutunuyorum.

Beau'nun yaptığı iş bu. Harris'in onu tavsiye etmesinin bir sebebi var. Sürece güvenin. Sadece birkaç gün. Belki kim olduğunu anlayacak ve her şey bitecek.

Telefonunu çıkarıyor, gözlerini yoldan ayırmadan başparmağıyla ekranda geziniyor. Çağrı, araba hoparlörlerinden bağlanıyor.

“Ne?” Cevap veren ses uykulu ve sinirliydi.

“Mason, ben Beau. Bir saat içinde sen ve Maddox'u hazır bulundurmanız gerekiyor.”

Telefondan ardı ardına uykulu bir küfür seli geldi.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye homurdanıyor, ama hareket sesleri duyabiliyorum, sanki Beau gibi o da çoktan kalkıp giyiniyor.

“Bir sorunum var. Bu gece müvekkilim uyurken dairesine hırsız girdi. Onları bulmama yardım etmeniz gerekiyor.”

Hâlâ bunun yaşandığına inanamıyorum. Bunu tekrar yüksek sesle duymak sarsıcı. Gerçekten de hayatım artık böyle mi? Eskiden çok güçlü olduğumu ve her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünürdüm. Şimdi bakın bana, perişan haldeyim. Her şey berbat.

“Kahretsin.” Sesindeki uykululuk kayboldu. “Bize nerede ihtiyacınız var? Ben zaten arabadayım.”

Bu adamlar şaka yapmıyorlar.

“Onu önce Ben’in yanına götürüyorum. Biz çalışırken onun güvende olacağı bir yere ihtiyacı var.”

Uzun bir sessizlik. "Ben bunun hakkında bilgi sahibi mi?"

Beau yerinde tekrar kıpırdandı, göz ucuyla bana baktı ve kaşlarını çattı. "Yaklaşık yirmi dakika içinde gelecek."

“Çıldırarak.” Ama Mason'ın sesinde şimdi bir eğlence var. “İşi beş kere reddetti zaten.”

Beau omuzlarını silkti, bana baktı, sonra tekrar yola döndü.

“Bu farklı. Ondan çalışmasını istemiyorum, sadece birkaç günlüğüne birinin kalmasına izin vermesini istiyorum.”

Mason gülüyor. "Bu daha da kötü. Sanırım çalışmayı tercih ederdi."

Beau'nun parmakları direksiyon simidine vuruyordu. "Ben onu bırakırken sen ve Maddox apartman binasının gözetimini halledebilir misiniz? Bu adam her kimse, geri dönebilir. Az önce size detayları gönderdim."

Normalde, araç kullanırken mesajlaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu belirtirdim, ama nedense şimdi bunun zamanı olmadığını düşünüyorum.

"Tamam. Maddox'u da alıp doğruca oraya gideceğiz."

Beau başını salladı. "Teşekkürler. Peki Mason? Dikkatli ol."

O bile bunun tehlikeli olduğunu biliyor. Bu gece az kalsın yakalanıyordum. Gerçekten az kalsın. Ve bunun gerçekliği yeni yeni idrak ediliyor.

"Her zaman."

Telefon görüşmesi sona erer. Beau telefonu bardaklığa bırakır, ancak sinirli bir şekilde direksiyona vurmaya devam eder.

"Binanızı izleyecekler, sizi takip eden kişinin geri gelip gelmediğine bakacaklar. Belki şansımız yaver gider."

İkimiz de bunun bu kadar kolay olacağını düşünmüyoruz, ama denemeye değer.

"Peki ya ofisiniz?"

Başımı salladım. "Kız kardeşim için çalıştım. Dizüstü bilgisayarım benim ofisim."

Ve umarım daireme geri döndü. Amber kaybolduğundan beri görmezden geldiğim yüzlerce okunmamış e-postayı düşünerek iç çekip, asıl konuya geri dönüyorum: Bunu çözebilecek kadar uzun süre hayatta kalmak.

"Ya Ben gerçekten hayır derse? O zaman nereye gideceğim?"

Beau direksiyonu sıkıca kavradı. "Yapmaz. Belki söylenir ama seni geri çevirmez. Bir kere gördüğünde..." Dağınık halimi işaret etti. Umarım haklıdır.

Çakıllı bir yola giriyoruz, yol hızla toprak yola dönüşüyor. SUV lastikleri taşların üzerinde gıcırıyor; ses, tavana vuran yağmurla boğuklaşıyor. Burada sokak lambası yok. Ev yok. Karanlık ve yağmurdan başka hiçbir şey yok, bir de yolu aydınlatan çift far ışığı. Ağaçlar iki taraftan da yaklaşıyor ve dallar araca sürtünüyor, ama Beau boyasına aldırış etmiyor gibi görünüyor. İçerideki dağınıklığa bakınca, bu anlaşılabilir.

Beau aniden, "Harris işinde iyidir," diyor. "Numaramı sana verdiyse, bunu bir sebeple yaptığından emin olabilirsin. Bu adamı yakalayacağız."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, artık kendimi korku filmindeki, psikopatın onu arabasına bindirip şehirden kaçırma hilesine kanan aptal gibi hissetmiyorum.

“Birbirinizi nasıl tanıyorsunuz? Daha önce polis miydiniz?”

Başını sallayarak kahkaha attı, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Kesinlikle polis değil."

Bir viraj daha dönünce, ağaçlar yerini bir açıklığa bırakıyor ve farlar, çevredeki ormandan elle inşa edilmiş gibi görünen bir kütük evin üzerinden geçiyor. Duvarları yağmurdan kararmış, küçük pencereleri sıcak bir ışıkla parlıyor ve ön cephesi boyunca uzanan geniş bir verandası var. Taş bir bacadan beyaz duman yükseliyor, ağaçları sallayan sert bir esintiyle hızla dağılıyor.

Beau, eski püskü bir kamyonetin yanına yanaştı ve motoru durdurdu. Diğer seslerin aniden kesilmesi, yağmurun sesini daha da yüksek hale getirdi. Loş ışıktaki ciddi bir ifadeyle bana doğru döndü.

“Ben biraz... direnç gösterecek. Biraz içine kapanık biri ama iyi bir adam. Sağlam karakterli. Zamanla alışacak. Sadece... konuşmayı bana bırakın, tamam mı?”

Cevap veremeden kabin kapısı açıldı ve kollarını kavuşturmuş, devasa bir figür kapı aralığını doldurdu; iri cüssesi içeriden gelen sıcak ışıktaki aydınlanmıştı. Buradan bile ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Demek bu Ben olmalı. Beau haklıymış.

Mutlu değil.

Ben, kardeşinin gelişini selamlamak için elini kaldırmaz ya da onu fark etmek için hiçbir hareket yapmaz. Sadece bakakalır.

"Bir saniye burada kalın."

"Memnuniyetle."

Beau sürücü kapısını iterek açtı ve mırıldanarak küfrederek sağanak yağmurun altına adım attı. Başını eğdi ve bahçe görevi gören düz, çimenli alandan hızla geçti.

Ben, acele etmeden birkaç adım öne atarak verandadaki ışığın altına geldi. Black Ridge'de bu tür insanları gerçekten iri yapıyorlar çünkü giydiği kırmızı kareli flanel gömleğin vücut hatlarını nasıl doldurduğuna bakılırsa, bu Lennox da bir dev adam.

Gözlerimi ondan alamıyorum; sessizce Beau'nun cipine, içinde ben varken, sanki bizi korkutup geri dönmeye ve geldiğimiz yere gitmeye zorlayabilirmiş gibi bakıyor.

Belki yapabilir.

Koyu gölgeler ve kalın sakalıyla gizlenmiş yüzünü daha iyi görebilmek için koltuğumda öne doğru kaydım; tam o sırada gözleri benimkilerle buluştu ve içimden bir şey geçti. Bakışlarımın yakalanmasından utanmak mı? Daha fazla adrenalin mi? Her neyse, kalbim hızla çarpıyordu.

Ben, tembelce bakışlarını kardeşine çevirdi; kardeşi ise ıslak kollarını silkeleyerek bir ayağından diğerine geçiyordu.

Ben, Beau'nun verandaya çıkmasına izin vermek için yavaşça ve çok isteksizce kenara çekildiğinde ve onları yan yana dururken gördüğümde, Ben'in ne kadar iri olduğunu fark ediyorum. Beau'dan birkaç santim daha uzun ve omuzları daha da geniş. Uzun kollu bir gömlek, yıpranmış koyu renk kot pantolon ve işçi botlarıyla, çıplak elleriyle ağaçları devirebilecek vahşi bir oduncu gibi görünüyor. Şu anda Beau'ya dik dik bakarken yumruk yaptığı elleri...

Dudakları kıpırdadı ve sanırım "Bu da neyin nesi?" dediğini duydum.

Beau, özür dilercesine avuç içlerini yukarı çevirerek kamyonunu işaret etti.

Kapıyı bir santim aralıyorum, hakkımda neler söylendiğini duymaya can atıyorum ve derin sesleri yağmura rağmen duyuluyor.

"Hayır." Ben'in sesi kararlı ve kesin. "Ne soracak olursan ol, cevabım hayır."

Gözleri kısa bir an için SUV'ye kayd, iç ışığın açık olmasıyla artık görünür olan benim onların yönüne baktığımı görünce kısıldı, sonra da tekrar Beau'ya dikildi. Güçlü yüz hatlarında en ufak bir kararsızlık veya duygu belirtisi yoktu. Beau'nun kardeşini fikrini değiştirmeye ikna etmektense dağı yerinden oynatması daha kolay olurdu herhalde.

"Ben..." Beau daha o tek kelimeyi söyleyemeden Ben'in eli havaya kalktı ve gözlerini kapatıp, Beau'nun söyleyeceği her şeyi anında reddetmek için başını salladı.

"Gecenin bir yarısı ihtiyacın olan hiçbir iyilik iyi bir iyilik değildir, Beau." Bu iyi bir nokta ve Beau buna itiraz edemez, bu yüzden farklı bir taktik deniyor.

Suçluluk.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var. Gidecek başka yeri yok."

Ben'in koyu kaşlarının altından aşağıya doğru inen gözleri tekrar beni buluyor ve kaşlarını çatıyor. Acaba bizi kabullenmesi için yeterince acınası görünüyor muyum diye düşünüyorum. Belki de ağlamaya başlamalıyım. Henüz ağlamamış olmama şaşırdım.

"Sizinle çalışmayı defalarca reddettim. Özel güvenlik işi yapmak istemediğimi anlamadığınız kısım neresiydi?"

Beau çenesini yukarı kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ayrıca bunu düşünceğini de söylemiştin."

Ben homurdanarak ve etkileyici göğsünü kabartarak kardeşine bıkkınlıkla baktı.

“Herkes bunun aynı şey olduğunu biliyor.” Ben başını bana doğru çevirdi, çene hizasına kadar uzanan saçları yüzünde hareket ederken, yansıyan ışıktaki neredeyse kehribar gibi parlayan kahverengi gözlerini net bir şekilde görmemi sağladı ve nefesim kesildi. “Bu, sabahın üçte her neyse buna açık olduğum anlamına gelmiyor.”

Beau, SUV'ye doğru baktı. "Tehlikede. Kalacak bir yere ihtiyacı var, hepsi bu. Yoksa onu yanımda mı getirmeliyim?"

Gerçekten çok çaresiz olmasaydım, Beau'nun beni takip eden kişiyi bulma arayışında ona eşlik etmemi bu kadar saçma göstermesine itiraz ederdim, ama eğer bu sayede geceyi geçirebileceğim sıcak bir eve girebileceksem, kabul ederim.

“Kesinlikle hayır.” Ben, benim de onlarla gelmeme izin verilmesi önerisine çok sinirlenmiş görünüyor. Düzgünce tıraş edilmiş sakalını eliyle okşarken sesi alçalıyor. “Kahretsin. Bunu bana yapmayın.”

"Ona yardım etmeliyiz."

“Biz değil, sen.” Ben’in gözleri aniden kardeşine döndü ve parmağını doğrudan ona doğrultarak, sesini rüzgarın gürültüsünün üstüne yükseltti. “Bu senin işin, Beau. Bunun için para alıyorsun, hem de iyi bir şekilde. Onu bir otele götür. Polis karakoluna. Kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir yere.”

Ah. Belki kişisel bir şey değil ama bu kadar korkmuş ve savunmasız olduğumda kesinlikle öyle hissettiriyor.

“Kalpsiz bir pislik olma.” diye homurdandı Beau, sakın tavrı bir anda değişerek Ben’in elini savuşturdu ve ona doğru ilerleyerek kişisel alanına girdi. Şiddet bekleyerek gerildim, ama Ben hiç tepki vermedi.

Beau, aldığı soğuk karşılamadan en ufak bir şekilde etkilenmiş gibi görünmüyor. Beni içeri sokmaya kararlı bir şekilde yoluna devam ediyor.

Beau sessizce, “Haftalardır onu takip ediyormuş, bu gece o uyurken evine zorla girmiş. Kadın kaçmak için üçüncü kattaki pencereden atlamış,” diyor. “Çıplak ayakla. Pijamalarıyla.” Bir an duraksıyor. “Pes etmiyor.”

Ben inleyerek sakalını tekrar ovuşturdu. Bu, Beau'nun dikkatini çekti ve zırhında küçük bir çatlak oluşturdu; Beau da bundan faydalanmaya kararlıydı.

“Bu, evden kaçmış şımartılmış bir prenses değil. Gerçekten büyük bir belada.”

Onun beni bu şekilde tanımlamasını duymak sarsıcı. Ben her zaman bağımsız oldum. Güçlü olmak ve kimseye ihtiyaç duymamakla gurur

duyarım. Kurban olduğumu fark etmek, tartışmasız doğru olsa da, içime sinmiyor.

“Bu adamı takip ederken onu saklayabileceğim güvenli bir yere ihtiyacım var.” Beau elini uzatıp etrafımızdaki zifiri karanlığa işaret etti. “Biliyorsun, buradan daha güvenli bir yer yok. Sen bilmeden hiçbir adam buradan yarım mil yakınına araba getiremez.”

Ben, dudaklarını ince bir çizgiye büzerek, "Seni durduramadım," diye mırıldandı.

“Ona bak, Ben.” Beau’nun sesinde daha önce duymadığım bir ton vardı. Neredeyse yalvarır gibiydi. “Sadece bak.”

Ben yavaşça SUV'ye doğru döndü. Bakışları bir kez daha benimkilerle buluştu, ama bu sefer gözlerimiz kilitlendiğinde gördüğüm şey öfke değildi. Karanlık ve yoğun bir şekilde bakışlarını üzerimde tuttu, sonra gözlerini yüzümde gezdirdi ve geri kalanını da inceledi. Beau'nun ceketini bedenimi boğmuş, kollarım kendime sarılı, vücudum titriyordu.

Bir küfür mırıldanır, sonra bıkkınlıkla yüzünü gökyüzüne kaldırır, çenesini sıkar, gözlerini kapatır ve ardından başını sallar.

"Pekala," diyor sonunda, sesi boğuk ve son derece sinirli. "Pekala. Ama aynı zamanda, siktir git. Hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

Beau zafer kazanmış bir şekilde sırtırken, Ben ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

“Bunu hızlıca çözün.”

En azından ben bu düşünceye katılıyorum.

“Teşekkür ederim...” Beau elini uzatarak kardeşine teşekkür etmeye hazırlanır, ancak Ben konuşmayı çoktan bitirmiştir.

“Sadece bir gece. BİR GECE. Ciddiyim.”

Ben, kulübeye doğru geri dönerken omzunun üzerinden sesleniyor: "Bundan sonra onu Maddox'un yanına götür, o ona baksın."

Beau'nun omuzları gevşedi ve bana arabadan inip onlara katılmam için işaret etti. Ben de öyle yaptım, önceki yorgunluk ve ardından arabada uzun süre oturmanın verdiği gerginlikle kasılmış her kasım protesto ediyordu. Çamur parmaklarımın arasında şapırdayarak ses çıkarıyor, taşlar ağrıyan ayaklarıma batıyor ve istemsizce inlememe neden oluyordu.

Ben donakaldı ve bana döndü. Gözleri ayaklarıma indi.

"Dur!" diye havlıyor.

Duraksıyorum, ne yanlış yaptığımı bilmiyorum. Bunun çözüldüğünü ve kalabileceğimi sanıyordum. Ayrılıp başka bir yere gitme düşüncesi içimi parçalıyor.

Ama sorun hiç de bu değil. Bir anda orada beliriyor, beni kalın kollarına alıp çamurdan çıkarıyor. Gücü karnımda garip bir his uyandırıyor ve içimdeki kıpır kıpır hareketler yüzünden çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha önce hiç böyle kaldırılmamıştım.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, kollarının arasında adeta eriyorum, sıcaklığı içime işliyor ve erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Ben cevap vermedi ama beni Beau'nun yanındaki verandanın en alt basamağına geri bırakırken kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı.

"Sanırım içeri girsen iyi olur; burada dışarıda durmak için çok ıslak," diyor Beau'ya, sonra da bana daha yumuşak bir sesle, "Merdivenlere dikkat

et. Kayganlar.”

Kapıyı açıp bir kenara çekildi, bizi karşılamak yerine kaşlarını çatarak içeri girmemizi bekledi. Ama o kadar yorgundum ki, kalmamıza izin vereceğini söylediği anda umurumda bile olmadı.

İçerisi, kulübe tam da "biraz yalnız" birinden bekleyeceğim gibi. Bir ana oda ve mutfak, yaşam alanına açılıyor. Minimalist mobilyalar, işlevselliğin ön planda olduğu bir tarz. El yapımı, muhtemelen kendisi tarafından yapılmış, eğer zihnimde yarattığım yalnız oduncu imajı doğruysa.

Taş şöminede gerçek odun çıtırdayarak yanıyor ve ben hemen ateşin yanına gidip orada durmak için can atıyorum.

Ama hareket etmeye çalışırken ıslak, kirli ayaklarım zeminde şapırdayarak ses çıkarıyor ve durup, üzerinde yürüdüğüm toprağa bakıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim."

Ben mutfak tezgahına doğru ilerliyor ve bir su ısıtıcısını dolduruyor. Arkasını bile dönmüyor. "Sadece çamur."

Ben olduğum yerde donakalmışken, o dönüp bana baktı, bakışları hâlâ omuzlarımda asılı duran deri cekette oyalandı.

"Banyoda havlular var," diyor. "Koridorun sonunda, ilk kapıda. Beau, ona birkaç tane getir, benim odamdan da birkaç kıyafet al. Daha sıcak bir şeye ihtiyacı var."

Beau onları almaya giderken ben olduğum yerde garip bir şekilde kalıyorum.

"Ortalığı dağıttığım için özür dilerim," diye başlıyorum ama Ben, evini kirlletmemle ilgili endişemi bir aptalmışım gibi geçiştiriyor.

"Bu zeminin daha önce hiç kirlenmediğini mi sanıyorsun?"

Çevremize baktığımda—arkamızdaki yüksek zirveler ve etrafı saran sık orman—sanırım haklı. Ben sessizliğimi onay olarak algılıyor ve burnu seğirerek ayaklarıma bir kez daha bakıyor.

"Çöp kutusuna düştüm. Muhtemelen pek de güzel kokmuyorumdur."

Ama Ben sadece başını salladı. "Kanıyorsun." Kardeşinin kaybolduğu küçük koridora doğru dönerek bağırdı, "Beau, ilk yardım çantasını da getir."

Beau elinde küçük bir giysi yığını ve üzerinde yeşil bir kutuyla yeniden ortaya çıkar.

"Git ısın," diyor Ben, ateşi işaret ederek. "Zatürre olmadan önce."

Beau başını salladı. "Ateşin önünde kıyafet değiştirmeyecek."

Ben omuz silkti. "Sen bilirsin. Koridorda bir banyo var." Mutfakta ne yapıyorsa ona devam etti, ikimize de sırtını döndü ve yardımımıza ihtiyacımız olduğunu, ama onu dinlemediğimizi mırıldandı.

Beau, kardeşinin asık suratlı tavrına alışkın olduğu belli ki, omuz silkerek karşılık verdi: "Ama ben alışkın değilim ve uzun bir gece oldu."

"Gidebilirim," diye sessizce teklif ettim, sesime biraz sertlik katmaya çalışarak. "Bir otel bulun. Eğer bu çok fazlaysa sizi rahatsız etmek istemem. Ve eğer endişelendiğiniz şey buysa, benim yüzümden sizin veya kardeşlerinizin zarar görmesini kesinlikle istemem."

Onların tehlikede olma fikri bile saçmaymış gibi, bu sözlerle sinirli bir şekilde karşılık verdi. "Onlar için endişelenmeyin."

Kaslı vücudu, erkeksi sakalı ve karanlık ifadesiyle ona bakınca, herhangi birinden tehdit altında hissettiğini hayal etmek zor, ama eğer bu Amber'ı kaçıran aynı adamsa, belki de hissetmesi gerekirdi.

"Anlamıyorsun."

Ben'in kahverengi gözleri benimle göz göze geldiğinde alev alev yanıyor ve bana bir adım daha yaklaşarak bu konuda ne hissettiğini tam olarak anlamamı sağlıyor.

"Tamamen anlıyorum. O bir korkak ve onu bulduğumuzda başına ne gelirse onu hak ediyor. Ve onu bulacağız. O zamana kadar burada kal. Benimle." Neredeyse misafirperver bir tavırla söylüyor bunu, ta ki arkasını dönüp düşüncesini tamamlayana kadar. "Olabildiğince sessizce."

Beau, ben ceketini üzerimden çıkarırken kollarını tekrar deri ceketin içine soktu ve üstümün biraz şeffaflaştığının farkına vardım. Beau'nun hakkını yememek gerek, telefonumu iç cebimden çıkarıp bana geri verirken gözleri yüzümden ayrılmadı, ardından SIM kartını da verdi. "Sana yeni bir numara alacağım."

İlk içgüdüm yeni bir numaranın getirdiği rahatsızlığa isyan etmektir ama şu anda halletmem gereken daha büyük sorunlarım var.

"Gitmem gerek. Bu adamı ne kadar çabuk bulursak, sen de o kadar çabuk eve gidebilirsin." Beau özür dileyen bir yüz ifadesiyle kapıya doğru geri çekildi.

"Ne? Şimdiden mi?" İçimde bir panik dalgası yükseldi ve Beau'ya, Ben'e, sonra tekrar Beau'ya baktım. "Ama sana henüz ödeme bile yapmadım..."

Beau, parayla ilgili konuşma girişimlerimi eliyle savuşturdu. "Şu anda zaten yeterince derdin var. Bunu sonra konuşabiliriz."

Haklı ama, sonunda ödeyemeyeceğim büyük bir fatura da istemiyorum. Endişemin azalmadığını görünce, "İyi dedektife bir iyilik borçluyum. Bundan sonra hesabı kapatmış olacağız," diye ekliyor.

Bana iyilik yapıp yapmayacağından emin değilim ama bu gece onunla hiçbir yere varamayacağımı anlıyorum. Zaten bir ayağı dışarıda.

Beau bana güven verici bir gülümsemeyle baktı. "Ben çalışırken Ben sana iyi bakacak." Kardeşine baktı. "Öyle değil mi?"

Ben gözlerini ondan ayırmadan, "Güvende olacak. Söz veriyorum." dedi.

Çok coşkulu değil ama vaat edilenin sağlam bir yanı var ki bu beni rahatlatıyor. O beni tanımıyor, ben de onu tanımıyorum ama bu sözlerle güveniyorum.

Beau omzumu nazikçe sıktı. "En kısa sürede size bilgi vermek için arayacağım. Ve Dedektif Harris endişelenirse diye ona da haber vereceğim."

Sonra gitti, arkasından kapanan ağır ahşap kapının kesinliği midemi bulandırdı. Ardından gelen sessizlik ağırdı, ama ateşin çıtırtısı, su ısıtıcısının ıslığı ve çatıya vuran yağmur, kasvetli koşullara rağmen neredeyse rahatlatıcıydı.

"Üzerini değiştir," diyor Ben bu sefer biraz daha nazikçe. "Titriyorsun."

İlk yardım çantasını göğsüme bastırıp loş koridordan aşağı kaçtım. Banyo küçük ama sıcaktı. Kapıyı kapatıp yaslandım, yalnız kalmak isteyip istemediğimden ya da bu düşüncenin beni korkutup korkutmadığından emin değildim.

Ama yalnız değilim, diye kendime hatırlatıyorum. Ben tam burada. Ve kimsenin burada olduğumu bilmesinin imkanı yok. Kapıyı itip ilk yardım çantasını makyaj masasının kenarına bırakırken ve gözlerimi aynaya kaldırırken kendime bunları söylüyorum.

Yansımam şok edici. Saçlarım başıma yapışmış. Dünkü rimelin kalıntıları yüzümden aşağı akmış ve artık tamamen şeffaf olan yeleşim tenime yapışmış. İnliyorum ve soluk kumaşın altından meme uçlarımın hatları çok net bir şekilde görünüyor.

Dış görünüşüme önem vermemeliyim ama veriyorum. Tam bir felaket olmak istemiyorum.

Kuru kıyafetleri tezgâhın üzerine koydum. Eşofman altı, termal tişört ve kalın yün çoraplar. Her şey çamaşır deterjanı kokuyor. Ve onun kokusu. Titreyen ellerimle ıslak kıyafetlerimi çıkarırken hafif bir tıkırtı beni böldü.

Ben'in sesi duyuluyor. "Ayaklarınızı yıkadıktan sonra o kesiklerle başa çıkmak daha kolay olabilir. Çıktığınızda size yardımcı olabilirim."

Beklenmedik teklif boğazımı düğümledi. "Teşekkür ederim."

Kapalı klozet kapağına çökerken ayak sesleri uzaklaşıyor ve sonunda hasarı inceliyorum. Görüldüğü kadar kötü değiller. Metal ve çakıldan kaynaklanan düzinelerce küçük kesik var. Bazıları hala yavaşça kanıyor, ama derin bir şey yok ve kıymık da yok.

Lavaboda hızlıca bir temizlik yapıyorum, bunun yeterli olmadığını biliyorum ama en kötü kirleri durulamam gerekiyor.

Duşu denediğimde, ılık suyun neredeyse hiç akmadığını fark ettim. Çok ihtiyacım olan sıcak, temizleyici su akışı değil, ama hiç yoktan iyidir. Saçımı ve cildimi zayıf su akıntısının altında bulabildiğim herhangi bir sabunla ovduktan sonra, duş başlığını ayaklarıma doğru çevirip kesiklerimi temizlemeye çalıştım.

Telefonuma baktım, bu kadar kısa sürede ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama hayal kırıklığına uğradım, tek bir sinyal çubuğu bile yoktu. Kahretsin. Beau "uzak" dediğinde gerçekten abartmıyormuş.

Kurulanıp nihayet oturma odasına geri döndüğümde, Ben'in çok büyük gelen kıyafetlerini giymiş halde, küçük mutfak masasında beni bekliyordu. Sırtı bana dönüktü ama içeri girdiğim anda geniş omuzları gerildi, kalın kasları gömleğinin altında toplandı.

Arkasını döndü ve beni termal tişörtünün içinde kaybolmuş halde görünce koyu renkli gözlerinde bir şey parladı. Kalın, koyu sakalının altında çenesi kasıldı ve elini uzatarak parmaklarını bana doğru kıvrırdı.

Bacaklarım beni ona doğru götürüyor, söylenenleri yapıyorum ve dizlerinin arasında duruyorum, ta ki onun beni istemediğini fark edene kadar. İlk yardım çantasını istiyor.

"Otur." Yeşil kutuyu ellerimden nazikçe alırken karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Kutuyu çekmeden önce parmakları avucuma çok kısa bir süre dokundu, ardından seti açıp önüne serdi.

Ona bu kadar yakın durduğum ve bacaklarımdan dizlerinin iç kısmına değdiği için utanarak geri çekildim.

"Onları zaten duşta temizledim. Eminim iyidirler..."

Bana bakıyor, koyu renkli bir kaşı kalkık, ben de sözlerimi yarım bırakıyorum. Bahse girerim bu adam her istediğini elde etmeye alışkın. Onda beni memnun etmeye heveslendiren bir şey var.

"Oturmak."

Düşünmeden tekrar hareket ediyorum, kalçam anında sandalyeye çarpıyor. Bana verdiği memnun bakışta, itaatkar davrandığım için hissettiğim hafif bir rahatsızlık da var.

Yürüyebilmek için eşofman altını belinden üç kez yukarı kıvrımak zorunda kaldıktan sonra, bir bacağımın paçasını yukarı çekiştirerek ayak parmaklarımı oynatıyorum. Temizlendikten sonra çok daha iyi görünüyorlar.

Masadan bir alkollü mendil alıp eğildim, kolum aşağı kayınca hayal kırıklığıyla inledim; ne kadar yukarı itsem de yerinde durmuyordu. Pantolon paçası tekrar düştü, ayağımı gizledi ve küfrettim; yorgunluk beni en ufak bir rahatsızlıkta sinir krizi geçirme noktasına getirmişti.

"Şşş. Sana yardım edeyim." Derin sesi beni anında sakinleştirdi ve içimde kabaran histeri eriyip gitti.

Ben büyük elini ayak bileğimin etrafına sarıyor ve pantolon paçasını dizime kadar yukarı çekiyor, sonra orada daha fazla sıyrık görünce biraz daha yukarı çekiyor.

Şükürler olsun ki bacaklarımı tıraş ettim.

Avuç içi tenime değiyor ve dizimin iç kısmındaki hassas deriye dokunduğunda içimde hissettiğim o anlık farkındalık karşısında yutkunuyorum.

O iri yarı ve yakışıklı, üstelik çok güzel kokuyor; ona bu kadar yakın olmak bile içimi eritiyor. Hayatım tam bir felaket olsa da ve bir erkekle tanıştığınızda bu en kötü durum olsa da, ne kadar çekici olduğunu inkar edemem.

Ona karşı tepkim sadece yakışıklılığına dair bir beğeni değil. Amber setteyken veya seçmelere giderken her gün yakışıklı oyuncular görüyorum, ama hiçbirisi bende bu tür bir tepki uyandırmadı. Bu... içgüdüsel bir his.

Çalışırken onu izliyorum; paketleri açıyor ve bandajları düzenli bir sıraya diziyor. Güçlü elleri verimli bir şekilde hareket ediyor, her şeyin steril kalmasını sağlarken yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi var.

Belki de bu, daha önce hiç seksi bir erkeğin bana bakmamış olmasının acı bir kanıtıdır ama hoşuma gidiyor.

Ben sandalyesini bana doğru yaklaştırdı ve onu hayranlıkla izlediğim için yakalanmış olabileceğimden endişelenerek irkildim, sonra beni şaşırtarak bacağına hafifçe vurdu. Bir an için, bacağına oturmamı istediğini sandım.

"Ayaklarınızı kaldırın."

Ah.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışarak, uzattığı dizine bir ayağımy koymadan önce tereddüt ediyorum. Bacağımy, kalın uyluğunun üzerinde duran bir kürdan gibi görünüyor ve o kız gibi heyecanlar yeniden başlıyor.

“Bunu ben yapabilirim. Sizin yapmanıza gerek yok...”

Bronzlaşmış iri eli minik ayak bileğimi tekrar kavradığında, tıpkı daha önce beni kolayca kaldırdığı zamanki gibi midem alt üst oldu. Daha önce Ben gibi bir adamın ellerini üzerimde hiç hissetmemiştim. Eminim beni oradan oraya savurabilir...

“Yeterince yaptın...” Bu adam hakkında aklımdan geçen tamamen uygunsuz düşünceleri silmek için başımı sallıyorum.

“Şşş.”

Çalışmak için sessizliğe ihtiyacı yok ama belli ki sessizliği tercih ediyor, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum.

Ben bacağımy bir o yana bir bu yana çeviriyor, ben de kolumla uğraşırken eli bileğimi kavrayıp kolumu çeviriyor ve kumaşı yukarı doğru kaydırıyor. Kolumun iç kısmındaki hasarın üzerinden parmak uçlarıyla hafifçe geçerken daha fazla kesik ve sıyrık görünce tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

“Kahretsin.” Sözleri daha çok bir hırıltı gibiydi. Çenesi o kadar sıkıca kasıldı ki, kasların sıçradığını görebiliyordum. “Kıpırdama, tamam mı?”

Sandalyemi kendine doğru çekerken ondan yayılan gerginlik elle tutulur derecede hissediliyor; sıçradığımda bana meraklı bir bakış atıyor. Boğazım düğümleniyor. Bu gece yaşananlardan sonra, onun bu haline de katlanamıyorum.

“O kadar da kötü değiller.” Kolumu geri çekmeye çalışıyorum. “Kendim yapabilirim.”

Beni yerimde tutacak kadar sıkı bir şekilde kavradı. Acıtmıyordu, sadece kıpırdayamaz bir haldeydim, sanki bir mengineye sıkışmış gibiydim.

"Dur." Sorgusuz sualsiz itaat ettiğim tek kelimelik bir emir daha.

Başparmağı bileğimin iç kısmındaki soluk mavi damarlara değene kadar kaskatı kesiliyorum ve o anda içimde bir haz dalgası yükseliyor.

Onun tutuşuna karşı koymayı bıraktığımda ve "aferin kızım" diye fısıldadığında, öne eğilip onu yalama isteğime karşı koymak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bana neler oluyor böyle?

Dokunuşunun hassas vücuduma ne yaptığının farkında olmadan, içinde dezenfektan mendil bulunan bir paketi yırtarak açtı ve meşe ağacının bıraktığı en uzun çizik üzerinden nazikçe sildi.

“Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamalısınız. Ve sadece bu kesintileri kastetmiyorum.”

Ah.

Nedense, beni en çok etkileyen şey onun iyiliği oluyor.

“Üstesinden gelebileceğimi söyledim.” Sesim hafifçe titriyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve o da bana ağır bir kaş çatmasıyla bakıyor. Nankör, hatta belki de biraz dengesiz göründüğümü biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. “Normalde... ben değilim...” Bir iç çekiş. “Temel ilk yardım konusunda bilgiliyim.”

Gözlerimin içine dosdoğru bakıyor ve midem alt üst oluyor. “Yapabileceğine eminim. Ama yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor.”

Kahretsin. Kendimi çok gergin hissediyorum ve içimdeki tüm duygular patlıyormuş gibi, yerimde kıvranıyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, o ise neredeyse sinir krizi geçirmeme aldırmadan kolumla ilgilenmeye devam ediyor. Ta ki “Öyleyse sadece sakın ol ve bırak ben işimi halledeyim.” diye mırıldanana kadar.

Başının tepesine gözlerimi kısarak bakıyorum ve Ben’in bana baktığını hissedip yukarı bakmasını bekliyorum.

“Bak, burada olmamı istemediğini gayet açık bir şekilde belirttin ve bunu anlıyorum; bu büyük bir rahatsızlık. Ama hayır diyebilirdin. Yetişkin bir adamsın.”

Ses tonum niyetimden daha sert çıktı ve ona neden böyle çıktığımdan emin değilim, sadece artık dayanacak gücüm kalmadı ve haftalardır içimde taşıdığım tüm gerilim dışarı akmak üzere.

“Burada mahsur kalmaktan ben de pek memnun değilim açıkçası. Ben de daireme dönüp, kimsenin beni rahatsız etmediği bir ortamda, derin bir uykuya dalmayı tercih ederdim.”

Elleri tamamen hareketsizdi ve koyu gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesiyordu. Hiçbir şey söylemeyince, gergin ağzım rahatsız edici sessizliği doldurmak için aceleyle konuşmaya başladı.

“Artık burası benim dairem değil, bir hafta içinde çıkmam gerekiyor. Amber’la birlikte taşınacaktım ama... bariz nedenlerden dolayı depozitoyu

ödeyemedi ve...”

Bir an için bir şey söyleyeceğini düşündüm, ama artan histerime tepki vermedi, sadece başını salladı ve gevezeliğimi dinledi. Sustuğumda, tek kelime etmeden tekrar aşağı baktı ve kasıtlı hareketlerle antiseptik mendillere uzandı.

"Bu biraz acıtabilir," diyor sadece.

Hem ruh halimdeki değişimlere karşı gösterdiği tam kayıtsızlığa hem de mücadeleye devam edecek gücümün olmamasına şaşırarak gözlerimi kırptırdım, bu yüzden sandalyeye geri çöktüm ve işini yapmasına izin verdim; kaslı ön kolları çalışırken kaslarını gerdi.

O çok iri. Elleri çok iri. Kolları çok iri. Diz çökmüş halde bile, ben sandalyede otururken göz hizamda. Omuzları benimkilerin iki katı genişliğinde. Her şeyiyle güç ve yetenek haykırıyor. Güçlü bir afrodizyak etkisi var.

"Bu daha derin." Sargı bezine uzanıyor. "Biraz acıyacak."

Öyle, ama neredeyse hiç fark etmiyorum. Dikkatim tamamen ellerine odaklanmış durumda, diğer ayağıma geçtiğinde ise ayağım adeta onun kavrayışının içinde kayboluyor.

"Burada hiç çekim yok," diyorum ve o da başını sallıyor.

İşini bitiriyor, her iki ayağı da yeni bandajlarla dikkatlice sarıyor ve üzerine kocaman bir çorap geçiriyor. "Diğeri."

Hemen bacak değiştiriyorum.

"Beau bunu biliyor muydu?" diye soruyorum, oysa cevabı zaten biliyorum.

Ben tekrar başını salladı.

İç çekerek koltuğa daha da iyice yerleştim. Bütün gece vücudumda dolaşan adrenalin neredeyse tamamen geçmişti ve sinir sistemim nihayet güvende olduğum mesajını alıyordu. Ulaşılamaz, dünyanın geri kalanından kopuk, ama güvende.

Ben geriye doğru kayarak ayağımı yavaşça yere indirirken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

O, çoktan ikinci koluma odaklanmış bir şekilde homurdanıyor. Ama göz kapaklarım ağırlaşırken ve kırpmalarım yavaşlayıp uzarken, dokunuşunun daha da nazikleştiğini, eğer bu mümkünse, fark ediyorum.

İşini bitirdiğinde ayağa kalkıyor ve ilk yardım malzemelerini aynı titizlikle toplarken benden ne kadar daha büyük olduğuna bir kez daha hayret ediyorum.

"Şimdi ye." Yanımızdaki masada duran, dumanı tüten kaseyi işaret ediyor. "Soğumadan önce."

Gömleğinin kollarını dirseklerime kadar yukarı çekip dikkatlice kıvrıyorum, böylece ellerimi rahatça kullanabiliyorum.

Kase, zengin ve mükemmel bir geyik eti güveciyle dolu, yanında hâlâ sıcak olan kalın bir dilim ekmek var. İlk lokmada istemsizce gözlerimi kapatıp inliyorum.

"Vay, teşekkür ederim."

Cevap vermiyor, sadece sessizce beni yemek yerken izliyor. Kaba değil, kaba olmaya da çalışmıyor, sadece sessiz.

"Kardeşin, şirketinde işe girebileceğini söyledi," diyorum, sessizliği doldurmak için hevesle. İkimiz için de bu süreci biraz daha keyifli hale getirmek için birbirimizi biraz daha tanımalıyız.

"Olmayacak."

Kesin reddi çok sert. Gülümsüyorum. Onun eşsiz dürüstlüğünde ferahlatıcı bir şey var. Hiçbir şeyi yumuşatmaya çalışmadığından eminim.

"Bu işe bulaştığınız için üzgünüm."

Sonra bana bakıyor, gerçekten bakıyor, sanki ruhumun içine bakabiliyormuş gibi ve o koyu gözlerde, yumuşak ışıpta parıldayan kehribar rengi gözlerde, nefesimi kesen yoğun bir şey var.

"Sürekli özür dileme. Bu onun hatası, senin değil."

Bunu mantıklı olarak biliyorum, ama yine de... Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor.

"Güvenli bir yere ihtiyacınız var. Buradasınız. Konu kapanmıştır." Aniden ayağa kalktı ve boş kaseyi lavaboya götürdü. "Yatak odası koridorun sonunda," dedi arkasını dönmeden. "İsterseniz kilit çalışır, ama ihtiyacınız olmayacak. Burada değil."

Pencereden zifiri karanlık ormana bakıyorum ve nedense ona inanıyorum. Tepenin yamacından yukarı çıkan dar bir yol var. Yaklaşan herhangi bir farı kolayca fark edebiliriz.

"Nereye gideceksiniz...?"

Sadece bir yatak odası var. Bu nasıl olacak?

"Kanepe."

Başımı geriye doğru eğerek, 1.96 metre boyundaki kafasının tepesine bakıyorum.

"Hayır. Bunu yapamazsın." Başımı salladım ama o, isteksizliğimi anlamadan, şaşkınlıkla bana baktı. "Kanepe için çok büyüksün, ama jestin

için teşekkür ederim.”

Kanepede oturup arkaya yaslanarak başını kollarına koydu, söylediklerimi tamamen görmezden geldi. Sanki çoktan uyumaya hazırlanmış gibi görünüyor.

Protesto etmeye hazırlanıyorum, insanları memnun etme eğilimim öne çıkıyor ve onu zaten çok fazla rahatsız ettiğimi düşünüyorum, ama sonra gözlerim hemen yanında uyuyacağım ön kapıya takılıyor.

Pek sağlam görünmüyor.

"Git," diyor, bir gözünü aralayıp bana bakıyor, sonra tekrar kapatıyor.

Tamam. Yarın, eğer hâlâ burada olursam, başka bir çözüm bulabiliriz.

Başımı sallayarak ayağa kalktım, ödünç aldığım kıyafetler kendimi daha da küçük hissetmeme neden oluyordu. "Ben?"

Duraksıyor ama arkasını dönmüyor.

"Ya biraz zaman alırsa? Yani, polis de, Beau da dahil, bu konuyu araştırıyor ama Amber'ı haftalardır arıyorlar zaten..."

Ben aynı gözünü tekrar açıp bana bakıyor, sanki cevap çok açıkmiş gibi.

"Sizi kimin avladığını bulana kadar burada kalın. Ne kadar sürerse sürsün."

Sargılı ayaklarımla koridorda ilerliyorum, topallamamaya ve zaten hissettiğimden daha da acınası görünmemeye çalışıyorum ama yorgunluk beni ele geçiriyor. Yatak odasının kapısında durup, geceki korumama bakıyorum.

Orada olduğumu bildiği halde başını kaldırmıyor.

"İyi geceler, Zara."

Konuşurken sesim neredeyse fısıltıdan ibaret. "İyi geceler, Ben."

Ben'in yatağı sade, bembeyaz çarşafları ve büyük, yamalı bir yorganı var. Yorganın altına girip burnuma yaklaştırıyorum, kokusunu ciğerlerime kadar çekiyorum. İnce duvarlardan hareket ettiğini duyuyorum, bu küçük alanı paylaşmak garip değil, aksine rahatlatıcı.

O dönerken kanepede gıcırıyor, vücudu üzerinde rahatça uyuyamayacak kadar büyük, ama bu gece çok yorgunum ve çok bencilim, umursamıyorum. Neyse ki o ön kapının yanında yatıyor, ben ise burada rahatça uyuyorum.

Uyku beni ele geçiriyor, zihnim Ben'in yağmurda arabadan inmemizi beklediği görüntülerle doluyor. Sonra nasırlı ellerinin yaralarımı incelerken bacağımı dikkatlice okşadığını hatırlıyorum. Ve derin sesiyle bana, ne kadar sürerse sürsün burada, onunla kalacağımı söylüyor.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, kendi aptallığıma sinirlenerek. Ama bu bir pijama partisi ya da romantik bir buluşma değil. Bir sapıktan saklanıyorum.

Sonra duyuyorum. Alçak, neredeyse duyulamayacak kadar sessiz.

Bir hırıltı.

Derin ve gürültülü, daha önce hiç duymadığım bir ses, ama nedense beni korkutmak yerine koruduğunu hissettiriyor. Ancak sabahleyin, Ben'e sorabilmek için sesi hatırlamaya çalıştığımda, hafızam silinmiş oluyor ve acaba sadece bir rüya mıydı, gecenin stresi yorgun zihnime oyun mu oynuyor diye düşünüyorum.

Yaban hayatı için endişelenmek yerine, kendi gerçekliğime odaklanmalıyım. Gerçek şu ki, evsizim, işsizim ve beni burada istemeyen bir adamla bir kulübede mahsur kaldım.

"Kahrolası Beau," diye mırıldandım, yolumdaki bir taşa tekme attım ve taş ağaçların arasından geçip yuvalarındaki kuşları ürkütünce irkildim.

Tepelerin üzerinden şafak söküyor, hava soğuk ve berrak, ben de her sabah yaptığım gibi dışarıda, çevreyi dolaşıyorum. Ama bu sabah, sadece huzur ve sessizliğin tadını çıkaramıyorum. Ve hayvanımın, canı istediği gibi özgürce dolaşmasına izin verecek şekilde halimi değiştiremiyorum.

Normalde, arazime ait olmayan ve ayımın dağdaki ağaçlara bıraktığı izleri görmezden gelecek kadar aptal olan her türlü izi kontrol ediyorum. Bu rutin bir iş ve genellikle olaysız geçiyor, ama Zara burada olduğu için daha önemli geliyor.

Bir yerlerde onu takip eden biri var ve benim gözetimim altındayken onun ona ulaşmasına asla izin vermeyeceğim. O minik insanı yatağında uyutmak, içimdeki ayı içgüdüsünün tümünü uyandırıyor.

Ellerimi burnuma götürüp onun kokusunu içime çekiyorum; ellerimi henüz yıkayamamamın sebebinin, tenimdeki onun kokusundan kurtulmaya dayanmamam olduğunu kendime itiraf etmekten utanıyorum.

Buna ihtiyacım yok. Gayet mutluyum. Onun şirketinde işe girmem, kardeşlerimle buluşmam ve kulübemden ayrılmam konusundaki ısrarı artık can sıkıcı olmaya başladı. Ayılar yalnız yaşayan hayvanlardır ve benimki özellikle kalabalık ve gürültüden hoşlanmaz.

Ve Lennox ailesi olarak hepimiz bir araya geldiğimizde, yani hep baskın ve lider olmayı seven boz ayılar olduğumuzda, işler oldukça gürültülü ve

kargaşalı bir hal alabiliyor.

Bugün ise ayım sakin. Zara'nın burada olmasından keyif alıyor; kapıyı korumak ve onu güvende tutmak ona bir amaç veriyor. Belki de Beau'nun baştan beri planı buydu. Bana tüm insanların kötü olmadığını hatırlatmak için evime çekici bir kadın koymak.

Ama savunmasız bir kadını kullanarak beni tekrar sosyalleşmeye ikna etmeye çalışması çok ileri bir adım gibi görünüyor. Beau için bile. İçten içe biliyorum ki amacı bu değil.

Ve eğer son çaresi bu olmasaydı, Zara gibi korkak birini asla bana bırakmazdı.

Yaşadığı onca zorluğa rağmen güçlü kalmaya çalışırken döktüğü gözyaşlarının kokusunu hatırladığımda öfkem yeniden kabarıyor. Elleri. Yırtılmış ayakları. Beau bu adamı bulduğunda, yetkililere teslim edilmeden önce onunla biraz zaman geçirmek istiyorum.

Korku kokusunu bozmuştu... o kocaman yeşil gözler... İlk defa, ayım inini, yemeğini paylaşmaya veya arkadaşlık kurmaya karşı çıkmıyor. Ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Kulübenin etrafında geniş bir daire çizerek ağaç hattını, erişim yolunu ve kulübeyi kontrol ediyorum. Ormanın seslerini dinlemek için gözlerimi kapatıyorum, ayım rahatlıyor. Her şey sessiz. Dağlar ilk ışıktaki sessiz duruyor, sis aşağıdaki vadilere yapışmış.

O güvende.

Kulübeye doğru geri dönerken, onu mutfak penceresinden görüyorum ve durup izliyorum. Kahve makinesinin yanında durmuş, telefonuna bakıyor; bunun boşuna bir çaba olduğunu artık anlamış olmalı. Zayıf güneş ışığı saçlarına vuruyor, altın sarısı bir renk veriyor. Flanel gömleğim narin bedenini sarıyor, manşetleri defalarca kıvrılmış olsa da yine de bileklerine kadar geliyor.

Geriye doğru çekilip meyve tabağından bir elma aldığında, uzun ve bronzlaşmış bacaklarını görüyorum; bacakları tişörtümün altına kadar tamamen çıplak.

Ve ona gerçekten de çok yakışıyor.

Ayıcığım bana onayını hissettiriyor, onun benim kokumla kaplı olmasından ve benim de kendi kokusunu eşyalarımın bırakmasından hoşlanıyor.

Ona bunun geçici olduğunu hatırlatıyorum, bir yandan da ona bakmayı bırakmaya çalışıyorum, onu benim kıyafetlerimle görünce aynı derecede

sahiplenici hissettiğimi gizlemeye çalışıyorum.

Sanırım verandadaki botlarımın sesini duydu çünkü botlarımı çıkarırken kapıya doğru gelip beni karşılamadan önce bana gülümsedi. Sabahın soğuşuna karşı kollarını kendine sarmış, orada dururken tereddütlü görünüyordu.

"Günaydın." Sesi yumuşak, tereddütlü ve serin rüzgar açıkta kalan bacaklarını sarınca titriyor.

Tıpkı dün gece, Beau'nun kamyonetinde, onun o aptal deri ceketini giymiş halde otururken gördüğüm gibi, yeşil gözleri beni büyüledi. Gördüğüm en güzel kadın o. Normalde isteyerek konuşmam ama Zara söz konusu olduğunda, dilim tutulduğu için de konuşamıyorum.

Neredeyse öyle.

"İçeri geri dönün. Çok soğuk."

Belki de öyle olsam daha iyi olurdu.

Ses tonum niyetimden daha sert çıktı ve bu sert üsluba şaşırdı. Ama çoğu insanın yapacağı gibi geri çekilmek yerine, bakışlarımı doğrudan karşıladı.

"Kablosuz bağlantı var mı?"

Etrafımızı saran uçsuz bucaksız vahşi doğayı işaret ediyorum. Gözün görebildiği her yerde ağaçlar ve dağlardan başka bir şey yok. "Burada telefon çekmiyor. Wi-Fi'im olduğunu nereden çıkardın?"

Omuzları düştü. "Hayır, sanırım değil." İşe yaramaz telefonuna tekrar baktı. "Aralarında yürüyerek ulaşabileceğim, bir iki sinyal alabileceğim bir yer var mı acaba?"

Ona bakıyorum.

"Hayır. Şebekeden bağımsız yaşamının asıl amacı da bu zaten."

Yüzü düştü. Ben bir aptalım.

"Doğru. Tabii ki." Parmakları telefonda daha da sıkılaştı. "Beau'nun soruşturmayla ilgili bir şey duyup duymadığını kontrol edebilir miyim diye düşündüm sadece."

Kendisini takip eden kişiye yönelik soruşturmayı mı yoksa kız kardeşinin davasını mı kastettiğini belirtmiyor. Muhtemelen ikisini de kastediyor.

Anlıyorum, düzeltemesem bile. Beau'nun bir haberi varsa gelir.

Elindeki telefona şöyle bir baktım. "Beau'nun SIM kartını çıkardığını sandım."

Kadın suçluluk duygusuyla başka yöne baktı. Evet, yaptı ama o yine de bunu kullanıp, peşinden gelen herkesi doğruca kapımıza getirecekti.

"Ne yaptığını biliyor. Gizli kalmak istiyorsanız, gerçekten de dediğini yapmalısınız."

"Kahve hazır," diye mırıldandı, nefis kokusunu da beraberinde götürerek kabinin sıcaklığına doğru geri çekildi.

Kahretsin. Belki de bu çok sert bir yorumdu.

Mutfak, taze kahve ve dün geceki ateşten gelen odun dumanı kokuyor. O tezgahın yanında oyalanırken, ben iki fincan kahve dolduruyorum, hâlâ o işe yaramaz telefonu elinde tutuyor. Elime uzattığım fincanı minnetle alıyor, ısınmak için iki eliyle sarıyor. Şekil değiştirme yeteneği olmadığı için vücut ısısının benimkinden daha düşük olduğunu unutuyorum. Her sabah uyanmadan önce ateş yakmayı not ediyorum.

"Bu çok güzel. Gerçekten çok güzel." Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Amber'ın üniversite kampüsündeki kahve dükkanından her zaman aldığı o berbat şeyden çok daha iyi. Yerel işletmeleri desteklemeyi çok seviyor ama onların kahvesi yanmış bir gösteriş gibi."

Şimdiki zaman kipini kullandığını fark edince sustu, bardağına bakarak, Beau'nun burada olduğu süre boyunca bana verebildiği azıcık bilgiye dayanarak hayatta olup olmadığı, ölü olup olmadığı veya herhangi bir yerde olup olmadığı belirsiz olan kız kardeşi hakkında nasıl konuşacağını düşünmeye başladı.

Aramızda sessizlik uzanıyor.

Ben kahvemi içiyorum, o da kendi kahvesini içiyor.

Duvardaki eski saat düzenli bir şekilde tıkırdıyor. Dışarıda, bir ağaçkakan uzaktaki bir ağaca sabah vuruşlarına başlıyor. Garip olması gerekirdi ama değil.

Sonunda, boş kupamı lavaboya bırakırken, "Jeneratörü kontrol etmem gerek," dedim.

Hızla başını kaldırdı. "İstersem... Yalnız kalmak istemem. Sakıncası yoksa."

İtirafındaki kırılganlık beni hazırlıksız yakaladı. Elbette, yaşananlardan sonra yalnız kalmak istemiyor. Onu yanımda tutma düşüncesi içimi rahatlattı.

"Pekala. Ama hiçbir şeye dokunma."

Çamurluktan alet çantamı alıyorum, o kahvesinin geri kalanını içerken ben de bir kenara onun giymesi için bir çift lastik çizme bırakıyorum.

Çok büyük gelen botları giyiyor, ama elimde sadece bunlar var, sonra da adımlarını biraz irkerek arka kapıdan dışarı çıkıyor. Sabah havası berrak, çam ve uzaktan gelen kar kokusunu taşıyor. Ona verdiğim fazladan flanel gömleğe rağmen titriyor.

Jeneratör kulübesine giden yol iyice aşınmış, çığla ıslak uzun otların arasından kıvrılarak geçiyor. Yaralı ayaklarını korumak için hafifçe topallayarak dikkatlice yolu takip ediyor.

Adımlarımı belli etmeden yavaşlatıyorum ama dudaklarındaki hafif gülümseme beni fark ettiğini gösteriyor.

"Şuradaki köke dikkat edin," diye uyarıyorum, patikayı kesen kıvrımlı bir çam kökünü işaret ederek.

Üzerinden dikkatlice geçiyor. "Teşekkürler."

Jeneratör kulübesi, kulübenin arkasında yer alıyor; yıllar önce kendim inşa ettiğim küçük bir yapı. Buradaki her şey gibi sağlam bir yapıya sahip. Kışları atlatabilmesi için öyle olması gerekiyor.

Kapıyı hızla açıyorum, örümcek ağlarını dağıtıp yağ ve metal kokusunu içeriye yayıyorum. Makinenin yanına çömelerek alet çantamı ulaşabileceğim bir yere koyuyorum. Bakım rutininin tanıdık hali beni sakinleştirmeliydi, ama kapının hemen dışında onun varlığının son derece farkındayım.

"Yani bu her şeye güç sağlıyor?" Sesi küçük mekanı doldurdu. "Bu inanılmaz. Şebekeden bağımsız yaşamak inanılmaz olmalı. Burada tamamen kendi kendine yetiyorsun."

"Tam olarak değil." Yağ seviyesini kontrol etmek için yağ çubuğunu çıkarırken homurdanıyorum. "Ara sıra malzeme almak için şehre gitmem gerekiyor." Egzozlar hassas burnumu yakıyor ama bu rutinin bir parçası.

"Babam hep böyle bir şey yapmak isterdi. Her şeyden uzaklaşmak, anlıyor musun? Ama annem daha çok oda servisi seven biriydi. Elektrik ve Wi-Fi bağlantısı olan bir göl evi konusunda uzlaştılar..." Hafifçe gülüyor. "Tam olarak aynı şey değil."

Tüm olanaklara sahip bir göl evi. Yakın bir aile. Elbette. Muhtemelen hayatında hiç konfordan mahrum kalmamıştır. Kız kardeşi ünlü bir oyuncu, Allah aşkına. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği -burada, vahşi doğada mahsur kalmanın- onu derinden etkiliyor olmalı.

"Şu anahtarı bana uzatır mısın?" diye soruyorum alet kutusunu işaret ederek.

Alçak kapıya dikkat ederek, temkinli bir şekilde kulübeye giriyor ve anahtarı bana uzatıyor.

Ellerimiz temas halinde birbirine değiyor, ama ben bu farkındalık kıvılcımını görmezden geliyorum ve aslında kontrol edilmesine gerek olmayan bağlantıları incelemeye odaklanıyorum.

“Bozuk mu? Jeneratörden bahsediyorum. Tabii ki jeneratör. Anahtar değil.” Ağırlığını değiştirip kapı çerçevesine yaslandı. “Özür dilerim, çok konuştuğumun farkındayım. Gergin olduğumda böyle oluyorum. Beni gerginleştiren siz değilsiniz. Kalmama izin verdiğiniz için çok cömert davrandınız. Ama sessizsiniz. Ve buna alışkın değilim. Sessiz olmanın da bir sakıncası yok tabii ki.” Duraksadı. “Özür dilerim.”

"Özür dilemeyi bırak."

"Haklısın. Özür dilerim. Kahretsin." diye inledi. "Şimdi susacağım."

İçimden sayıyorum. Bir. İki. Üç.

"İnanır mısınız, Amber her zaman sessiz olan taraftı. Saatlerce oturup sadece okuyabilir veya düşünebilirdi. Ben mi? Başka biri yanımdayken beş dakika sessiz kalsam, duvarlara tırmanırım. Onu çıldırtıyor." Sesi titriyor. "Bunu sürekli yapıyorum. Onun hakkında sanki... ama o iyi olabilir. Bir yerlerde gayet iyi olabilir."

Arkama doğru baktım. Yine kendini kucaklamış, kulübenin ötesindeki dağlara bakıyordu.

Jeneratöre dönerek, "İçinden nasıl gelirse öyle konuş," dedim.

"Onun için her şeyi ben hallettim. Seçmeler, etkinlikler, programlar. O bir oyuncu. Çok yetenekli. Ben her zaman onun hayatının sorunsuz ilerlemesini sağladım." Sesi alçalıyor. "Bilmediğim hiçbir şey yoktu. Onun için organize etmediğim hiçbir şey yoktu. Bana haber vermeden ortadan kaybolmazdı."

Sesindeki acı çok belirgin. İncelememi bitirdim, çiviye asılı bezle ellerimi sildim ve ayağa kalktım. Her şey her zamanki gibi yolunda gidiyor. Aslında bunu hiç planlamamıştım. Sadece kabinden çıkıp kafamı dağıtmak için bir bahaneydi, ama o da benimle gelmek isteyince... ve sonra konuşmaya başlayınca...

Bu sadece oyalanmak için yapılan bir işti, ellerimle yapabileceğim bir şeydi, o da yüksek sesle düşüncelerini aktarıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, kulübeden çıkabilmem için geri çekilerek. "Gecenin ortasında elektrik kesintisi olmayacak mı? Ben buna dayanamazdım sanırım."

Üzücü olan şu ki, eminim o bunu gayet iyi idare ederdi.

"Her zaman öyle. Sadece rutin bakım," diye onu temin ediyorum ve rahatlamış bir şekilde gülümsediğinde kendimi kral gibi hissediyorum.

Kulübeye doğru yürümeye başlıyoruz ve onun yanımda olduğunu son derece hissediyorum. Güneş artık daha yüksekte, havayı ısıtıyor ve muhtemelen kafasındaki gürültüden dolayı fark etmediği doğanın normal sesleriyle dolu bir ortam oluşuyor.

"Burada olmak ne güzel olmalı," diyor usulca. "Her günün ne getireceğini bilmek."

Sözlerinde hiçbir suçlama yok, sadece bir özlem var. Ona bakıyorum. Ağaçların sallanışını izliyor, derin düşüncelere dalmış, kollarını kendine sarmış.

"Beau, herhangi bir gelişme olursa size bildirecektir," diye çekinerek söylüyorum. "Eğer bir haber varsa, bunu sizden saklamayacaktır."

Gülümsemeye çalışarak başını salladı ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Biliyorum."

Arka kapıya vardığımızda, kapıyı onun için açık tutuyorum ve o da içeri giriyor; saçları şimdi benim sabunumun kokusuyla dolmuş, ödünç aldığı botları çıkarmak için yanımda, çamurlukta duruyor. İkimiz de içerideyken kulübe daha küçük geliyor. Onun yanımda olduğunu, yalnızlığımı bozduğunu ve duyularımı kışkırttığını son derece farkındayım.

Ben ellerimdeki yağı yıkarken o mutfakta öylece duruyor. Bakışlarının oturma odasını tarayıp bir şey aradığını izliyorum.

"Televizyon yok," diyorum. Ses tonum savunmacı, burayı sevmesini istiyorum, ancak bunun ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum.

Hafifçe irkildi, sonra durumu örtbas etmeye çalıştı. "Ah. Ben değildim... Yani..."

"Sorun değil. Çoğu insan bunu bekliyor."

Kahretsin. Ayıcığım onun hoşnutsuzluğundan dolayı mutsuz. Eskiden film izlemek için kullandığım eski bir tane vardı, ama Mason birkaç bira içtikten sonra bir keresinde içine düştüğünde, yenisini almayı hiç düşünmedim.

"Sadece düşündüm ki..." Duraksıyor, çenesi kasılıyor. "Sanırım sessizliğe alışkın değilim."

Şokunu gizlemeye çalışıyor. Televizyon yok. İnternet yok. Ve tamamen yabancı birisiyle küçük bir kulübede mahsur kalmışken dış dünyayla hiçbir bağlantısı yok.

Kitabımı alıp sandalyeme çöktüm ve arkasındaki rafları işaret ettim. Raflarda sıra sıra kitaplar duruyordu. "Buyurun, alın."

Kanepenin en ucuna yerleşiyor ama odanın öbür ucundan bile huzursuzluğunu hissedebiliyorum.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Sonunda, sormak için can attığı soru ağzından patlak veriyor. "Sessizliğe. Hiçliğe..."

Kitabımdan başımı kaldırıp güzel, berrak gökyüzüne ve uzaktaki dağ zirvelerine baktım. "Hiçbir şey değil. Doğayla çevriliyiz. Ve huzurlu."

Ben doğayım. Yılın büyük bir bölümünde, hava güzel olduğunda, ayı formuma dönüşüp tepelerde dolaşıyorum. Bundan daha güzel bir duygu yok. Ama bunu ona tam olarak söyleyemem.

"İzole edilmiş durumda." Sesi hafifçe titriyor. "Tamamen bağlantısı kesilmiş. Hiçbir şeyi kontrol edemiyorum."

Onun içinde artan paniği görüyorum ama korkularını nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum. Ve aklını olup bitenlerden uzaklaştırmak için ona ne önerebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"O kadar da kötü değil. Televizyon ve internet olmadan birkaç gün idare edersin."

Sözlerim niyetimden daha küçümseyici çıktı ve o da hareketsiz kaldı. Gergin sessizlik uzadıkça, onun konuşmadan geçirdiği en uzun süre olduğunu fark ettim ve şaşırtıcı bir şekilde, bu durum hoşuma gitmedi.

Konuşurken sesi tehlikeli derecede kısık. "Bunun konserlerimi kaçırmamla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz? Instagram'a bakamadığım için mi üzgün olduğumu sanıyorsunuz?"

Kitabımı yere bıraktım. "Bunu kastetmedim..."

Kahretsin. Sosyalleşmememin sebebi bu. Bu konuda hiç iyi değilim. Ne söylesem yanlış anlaşılıyor, bu yüzden hiç bir şey söylemeye zahmet etmiyorum.

"Kız kardeşim kayıp." Yanlarında yumruklarını sıkmış, güzel ve ateşli bir kadın gibi durarak beni yerime oturttu. "Polisi arayıp bilgi alamıyorum. Haberleri kontrol edip bir şey bulup bulmadıklarını göremiyorum. Ve nerede olduğumu kimseye söyleyemiyorum bile. Ama siz, sosyal medya olmadan yaşayamayan şımarık bir şehir kızımıymışım gibi davranın."

Ayıcığım onun bu ruhunu onaylıyor.

"Zara..." Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama o arkasını dönüyor, hem öfkeli hem de yenilmiş görünüyor.

"Boş ver." Sırtı kaskatı kesilmiş bir halde topallayarak yatak odasına doğru ilerledi. "Huzurunun tadını çıkar."

Kapı, pencereleri titretecek kadar sert bir şekilde kapanıyor. Tam bir çarpma değil, ama ona yakın. Kapalı kapıya bakıyorum, ne yapacağımı bilmeyi çok istiyorum.

Kahretsin. Şimdi neden kendi halimde yaşadığımı, neden eş aramaya bile çalışmadığımı ve neden Beau'nun, bana çok çekici gelen bu kadını evimde bırakmasını gerçekten istemediğimi hatırlıyorum.

Birdenbire, huzurum çok daha az huzurlu geliyor ve ayıcığım da çok daha az memnun.

Çoğunlukla benimle.

6

BEN

Televizyon konusundaki tartışmamızın ardından öğleden sonra uzun ve rahatsız edici bir şekilde uzar gider. Ben kitabıma gömülmüş, okuyormuş gibi yaparken, o yatak odasından çıkar ve sessizce kulübenin içinde dolaşır.

Mutfakta bir şeyler pişirdiğini duyuyorum. Bardak alırken dolaplar açılıp kapanıyor. Kaşık seramik yüzeye çarpıyor.

Kitabımın arkasından onu oturma odasında dolaşırken izliyorum. Kitaplığın önünde duruyor, parmakları kitapların sırtlarında geziniyor ama hiçbir şey çekmiyor. Ardından pencereye gidiyor ve dışarı çıkmaya karar vermeden önce uzun süre dağlara bakıyor.

Ön kapı hafif bir tık sesiyle açılıp kapanıyor.

Ona biraz alan tanımaya kararlı bir şekilde başka bir sayfaya geçiyorum, ama okuyamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda. Ancak dakikalar geçtikçe, içimdeki ayı daha da huzursuzlaştırıyor. İlk başta onu görmezden geliyorum, yalnız kalmanın iyi geleceği fikrine inatla tutunuyorum, ama odaklanamıyorum.

Sonunda yenilgiyi kabul edip, hayal kırıklığıyla homurdanarak kitabı bir kenara bıraktım ve kapıya yöneldim.

Hâlâ verandanın en üst basamağında oturuyor, elinde kahve fincanı var. Akşamüstü güneşi her yeri altın rengine boyamış, ama o manzaraya hayran değil. Bakışları, tepeden aşağıya uzanan boş araba yoluna sabitlenmiş durumda.

Sundurmanın direğine yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve omuzları çökmüş haline baktım; yüzündeki belirgin hüznün içimdeki ahmakça inlemeye neden oldu. "Burada hava soğuyor."

Arkasını dönmüyor. "Sorun yok."

Durumun iyi olmadığı açıkça belli. Titriyor ama kıpırdamıyor.

Zara, ne yapıyorsun?

O kadar minicik, o kadar savunmasız görünüyor ki, onu kucağıma alıp içeri taşımak istiyorum.

"Beau'yu Beklerken."

İçimde bir burkulma hissediyorum. Tahta zeminde ağır adımlarla daha da yaklaşıyorum. "Neden?"

"Bir gecelik demiştin." Bana doğru bakıyor. "Dün gece geldiğimde. Bir gecelik demiştin. BİR. GECELİK."

O benim kalın sesimi taklit ettiğinde, öfkeli sözlerimin hatırası derinden aklıma geliyor. Evet, öyle demiştim ama hepimiz biliyoruz ki bunu gerçekten kastetmemiştim.

Ona, iş bitene kadar burada kalacağını zaten söylemiştim. "O dışarıdayken buradan ayrılmayacaksın."

Onun bu adamın sokaklardan uzaklaştırıldığını bilmeden eve dönme düşüncesi bile tansiyonumu yükseltiyor. Bu asla olmayacak.

Zara'nın bakışları, buyurgan tavrımdan rahatsız olmuş bir şekilde bana kaydı. "Beau'nun bir haberi olursa geleceğini söylemiştin."

Onu içeriye taşıma isteğim giderek güçleniyor, ama kendimi sabırlı olmaya zorluyorum; bu da ayı şekil değiştiricilerin pek sahip olmadığı bir özellik.

"Bunu söyledim." Derin bir nefes alıp yanındaki basamağa oturdum, bacaklarımı uzattım ve güzel turuncu gökyüzüne baktım. "Ama burada donarak ölmek onun daha erken gelmesini sağlamayacak."

Beau, bu dava sonuçlanana kadar günde yirmi dört saat çalışacak.

"Ama bu biraz zaman alabilir."

Boş yola bakarak bu yeni gerçeği sindirmeye çalıştı. Belli ki, onun mucizeler yaratabileceğini umuyordu. Bardağını kenara bırakıp dizlerini kollarına sardı.

"İçeri gelin," diyorum. "Ateşi yakacağım."

Ayağa kalkarken, o iri yeşil gözler tekrar bana bakıyor ve göğsüm paramparça oluyor. Onun için her şeyi daha iyi hale getirmek istiyorum.

Onun iyi bir insan olduğunu ve bunların hiçbirini hak etmediğini anlayabiliyorum.

"Tamam." Onun o minik sesi beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürdü.

Elimi uzatarak, yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum; o da elini benimkine geçiriyor ve ayağa kalkmama izin veriyor. İçimdeki ayıcık neredeyse mırıldanıyor, teninin tenime değmesinin verdiği hissi ve dokunuşuyla içimde tutuşan kıvılcımları çok seviyor.

Hafif bir gülümsemeyle, sanki bir rüyanın içindeymiş gibi hareket ederek peşimden içeri girdi. Ben ateşi yakmakla meşgulken, o da sabah giydiği pazen gömleğiyle kanepenin köşesine kıvrıldı ve ateşin tutuşup büyümesini izledi.

Aramızdaki sorunları çözdüğümüz için rahatladım, bu benim için yeni bir duygu. Normalde, birinin benim hakkımdaki düşünceleri umurumda bile olmaz.

"Yemek ocakta," diyorum ona. "Acıktıysan."

Solgun ve yorgun görünerek başını salladı. Sadece dün gece olanlar değil, son birkaç hafta da onu oldukça yıpratmıştı. "Belki daha sonra."

Ayıcığım bu cevabı sevmiyor, yanaklarına biraz renk gelene ve gözlerinde biraz ışık belirene kadar onu zorla beslememi istiyor. Bunun yerine, dans eden alevlere boş boş bakarken onu izliyorum; gölgeler güzel yüzünde titriyor, flanel gömleğim bir omzumdan kayarak bronzlaşmış tenimi görmemi sağlıyor.

Kulübe, yanan odunların çıtırtısıyla doluyor. İkimiz de konuşmuyoruz, ama sessizlik artık farklı geliyor. Rahatlatıcı ve ikimiz de sonunda bu yeni yaşam düzenine alışmış gibiyiz.

Zaman geçiyor. Güneş tamamen batıyor ve bizi ateş ışığının sıcaklığıyla baş başa bırakıyor. Göz kapaklarının ağırlaştığını ve vücudunun yastıklara doğru gevşediğini fark ediyorum.

Yarı uykulu bir halde mırıldanıyor: "Uyandığımda her şeyin tuhaf bir rüya olduğunu düşünüp duruyorum. Amber arayacak, bir seçme felaketi hakkında gülecek. En büyük derdim onunla hangi kahve dükkanında buluşacağım olacak. Polis ya da sapıklar değil."

Sesi kısılıyor. Dakikalar içinde nefes alışverişi derinleşip uykuya dalıyor, son iki günün etkileri sonunda onu yakalıyor.

Bir an onu izliyorum, içimdeki ayım sessizce homurdanıyor, varlığımızda bu kadar savunmasız olabilecek kadar bize güvendiği için ona

hayranım.

Uyurken çok daha genç ve kırılgan görünüyor, ama onu izlemeyi çok sevsem de onu orada bırakamam. Yaraları hâlâ iyileşiyor ve kanepe onu ağırlı ve sert bırakacak, ama onu yatağa taşımak çok özel bir şey gibi geliyor. Yapmaya hakkım olmayan bir şey gibi.

Ayıcığım benimle aynı fikirde değil ve benim yerime karar veriyor. Kitabımı bir kenara bırakıp onu dikkatlice kollarıma alıyorum. Uyurken bile neredeyse hiç ağırlığı yok. Başı göğsüme yaslanıyor ve beni donduran yumuşak bir ses çıkarıyor, elimi göğsüme koyuyorum.

Bir inilti.

"Şşş," diye mırıldandım düşünmeden, eğilip burnumu saçlarına gömdüm. "Güvendesin."

Rahat bir şekilde oturuyor, parmakları tişörtümün içine kıvrılıyor. Uyurken bile bana güveniyor.

Onu yatak odasına taşıdım, sonra nazikçe yatağa yatırdım. Battaniyeyi çenesine kadar çektim.

Hemen yan tarafına kıvrılıp, sıcaklığın içine sokuldu.

Ayımım onun orada, benim inimde, rahat ve huzurlu bir şekilde yatmasını görmekten hoşlanıyor. "İşte o," diye fısıldıyor. Ama ben onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemediğim için onu görmezden geliyorum.

O da bir insan. Bizim olamaz.

Tam çıkmak üzereyken eli uzanıp bileğimi kavradı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama tutuşu son derece çaresizdi.

"Yapma," diye mırıldandı, hâlâ yarı uykulu bir halde.

"Sorun yok," diyorum ona, bileğimi kurtarmaya çalışırken. "Güvendesin."

Ama tutuşu sıkılaşıyor. Bu kadar ufak tefek biri için şaşırtıcı derecede güçlü çekiyor ve üzerine düşmemek için yatağa tutunmak zorunda kalıyorum.

"Kal," diye fısıldıyor. "Lütfen, sadece... kal."

Ayıcığım yüksek sesle homurdanıyor ve gözleri uykudan bulanık, donuk bir şekilde aralanıyor. Bir an için ikimiz de öylece donup kalıyoruz; ben yarı eğilmiş bir şekilde onun üzerine, o da parmaklarını bileğime dolamış ve yüzlerimiz birbirine çok yakın.

Bakışları önce dudaklarıma indi, sonra yüzünde birden bire farkındalık belirdi. Gözleri kocaman açıldı ve beni tutuşu gevşedi.

“Ben...” Sanki alev almışım gibi beni bıraktı ve yatağa geri kayd. “Özür dilerim. Senin... olduğunu sandım.”

Bitirmiyor, bitirmesine de gerek yok. Beni kız kardeşi sandı.

Doğrudum. Kalmamı istemiyordu. Kalacağını düşünmek aptallıktı.

“Biraz uyuyun.”

Ona göz kulak olmam gerekiyor. Bu geçici bir durum. Sadece yatağında güzel görünüyor diye ve cennet gibi kokuyor diye ona bağlanmamam gerekiyor.

“Ben...”

Ama ben çoktan kapıdayım, aramızda mesafe olması gerekiyor. Parmaklarının tenimdeki hayaleti, bir dağlanmış metal parçası gibi yakıyor.

Çok çok beğendim.

"Ne?" Sesim beklediğimden daha kaba çıktı ve Zara cevap vermek için biraz durakladığında kendimi çok kötü hissettim.

"Önemli değil. Sadece... teşekkür ederim."

Kahretsin.

Cevap vermeden kapıyı kapatıp koridorda, elim hâlâ kapı kolunda duruyorum. İçeriden onun kıpırdanmalarını, yerleşmesini duyuyorum, sonra da hiçbir şey duymuyorum.

Bileğim, beni tuttuğu yerde hâlâ karıncalanıyor ve avucumu o noktaya sürdüğümde içimdeki ayı keyifle homurdanıyor. Haklı olabilir.

Eğer öyleyse, bu büyük bir sorun olacak.

Lanet olası Beau.

Neredeyse hiç uyuyamadım.

Gözlerimi her kapattığımda, Ben'in bileğini parmaklarımın altında tekrar hissedebiliyordum. Uykudan boğuklaşmış sesimin kalması için yalvarışını duyabiliyordum. Gözlerini kapatmadan önce, gözlerinde ham ve aç bir şeyin parıltısını görebiliyordum.

Benim onu istediğimi sandı.

En kötü yanı mı? Bir an için öyle düşündüğümü sandım.

Sabahın zayıf ışığı ince perdelerden sızarak ahşap duvarları altın rengine boyuyor. Saatlerdir tavana bakıyorum, o anı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Onu yakaladığımda nasıl donakaldığını. Teninin sıcaklığını ve bana çok yakın olan o çikolata kahverengi gözlerini. Dudaklarını...

Ama aklımda olanın kendisi olmadığını anlayınca geri çekildi.

Bir şeyler yapmalıyım. Utanç beni içten içe yiyip bitiriyor ve burada yatmak hiçbir işe yaramayacak.

Ben'in odasından sessizce çıktığımda kulübe sessizdi. Koridorda durup dinledim ama her yer tamamen sessizdi. Oturma odası da boştu, Ben'in yastığı ve battaniyesi kanepenin bir ucunda düzgünce katlanmış duruyordu. O çoktan kalkıp gitmiş, sabahki mülk kontrolünü yapıyordu.

Mutfakta etrafı inceliyorum. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmaması, düşüncelerimin özgürce dolaşmasına izin veriyor. Kalacak mıydı? Yanıma yatağa benim ricamla mı yoksa kendi isteğiyle mi gelecekti?

Kendi elimle yarattığım bu potansiyel olarak garip durum karşısında acı içinde inleyerek avuçlarımı mutfak tezgahına koydum ve başımı kollarımın arasına aldım. Burada, yalnız başımıza mahsur kaldık, ama ben bu durumu garip hale getirmek zorundaydım.

Belki kahvaltı hazırlayabilirim? Bir barış teklifi. Bir anlık kafa karışıklığı yüzünden nerede olduğumu ve kiminle olduğumu unuttuğumu açıklamak zorunda kalmadan bir özür.

Ama onun kalma fikrinden nefret etmedim. Tam tersine, aslında çok hoşuma gitti.

O dayanılmaz konuşmayı yapmaktansa kendi gözlerimi kaşıkla çıkarmayı tercih edeceğime karar verip, önce kahveyi hazırlamaya başladım, dikkatlice hareket ediyordum. Ağrıyan ayağım iyileşiyordu ama henüz tamamen iyileşmemiştir.

Makine fokurdayarak çalışmaya başladı ve mutfağı zengin aromasıyla doldurdu. O demlenirken, küçük buzdolabını karıştırdım. Yumurtalar. Pastırma. Tost için ekmek. Gayet basit.

Dökme demir tavayı ocağa kaldırdığımda ağır geliyor. Bu mutfaktaki her şey dayanıklılığı, bir şeyi bir kez alıp uzun süre dayanmasını bekleyen bir adamın tarzını yansıtıyor. Kahve makinesi dışında gösterişli hiçbir alet yok.

Yumurtaları bir kaseye kırıp dikkatlice çırpıyorum. Pastırma, cızırtılı bir sesle kızgın tavaya giriyor. Yemek pişirirken basit işe odaklanmaya çalışıyorum ama aklım sürekli başka yerlere gidiyor.

Dün gecedan sonra benden kaçınıyor mu? Belki, ama utanması gereken ben olmalıyım.

Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülüyor, havada dans eden toz zerreciklerini aydınlatırken ben de yumurtaları tabağa koyuyor, pastırmayı düzgün sıralar halinde diziyor ve tostları üçgen şeklinde kesiyorum. Hatta pencere kenarındaki bahçeden bir dal ot bile ekliyorum. Eğer kendimi kelimelerle ifade edemiyorsam, belki de denediğimi gösterebilirim.

Beau, yalnızlığı seven biri olduğunu söyledi, ancak kişisel alanının işgal edilmesine oldukça iyi uyum sağlıyor.

Ön kapı açılıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ben içeri girer girmez, beni sobanın başında görünce duraksar. Sabahın soğuğu onu iyice etkisi altına almış, uzun süre dışarıda kalmıştır. Koyu renk saçları rüzgardan hafifçe dağılmıştır. Koyu renk bir tişört, bu serin sabah havasında onu sıcak tutmaya yetmiyor gibi görünse de, ben şikayetçi

değilim. Vücuda oturan tişört, geniş göğüs kaslarını ve belirgin pazılarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor.

"Günaydın," diye tereddütle karşılık verdim. "Kahvaltı hazırladım."

Bir an orada durup etrafı inceliyor. Hazırlanmış masa. Bekleyen tabaklar. Ben, çünkü kıyafetlerimle, onun kıyafetleriyle, ocağın yanında gergin bir şekilde bekliyorum. Gülümseme yok. Yaptıklarımın memnun olduğuna dair hiçbir işaret yok. Bir an için arkasını dönüp gideceğini düşünüyorum.

"Yemek yaparken temizlik de yaptım," diye devam ediyorum, etrafı incelerkenki halini fark ederek. Sessizliği kelimelerle doldurma dürtüsü beni ele geçiriyor. "Dolaplarınız oldukça tozluymuş, bu yüzden her şeyi yıkadım. Sonra daha verimli olması için yeniden düzenledim. Kupalar artık kahve makinesine daha yakın ve..."

Yanımdan geçip bir şeyler arıyor, bir dolabı, sonra diğerini açıyor. Her yanlış tahmininde çenesi daha da geriliyor.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordum, sesim şimdi daha kısık çıkıyordu. Bu korkunç bir fikirdi.

"Kupam."

"Ha, şimdi hepsi burada." Lavabonun yanındaki bir dolabı açıyorum. "Onları diğer bulaşıklarla birlikte gruplandırıdım çünkü..."

Onu buluyor, belli ki özel olanı, sıradan kupaların arasına sıkıştırılmış halde.

Üzerinde "Her zaman kendin ol. Eğer ayı olabiliyorsan, o zaman her zaman ayı ol." yazıyor. Üzerinde bir boz ayı resmi var.

Açıkçası son derece değerli.

Gözlerimi devirdiğimde, kontrollü hareketlerle kahve doldururken çenesindeki kas seğiriyor.

"Hepsini yerine koyabilirim," diye teklif ettim. "Özür dilerim, sadece yardım etmeye çalışıyordum. Artık uyuyamıyordum ve zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı."

Sonra bana doğru dönüp iyice bakıyor. Unlu gömleğim ve muhtemelen onunkiyle aynı olan göz altı morluklarımla, mutfağında burada dururken acınası bir halde olmalıyım. Dün akşam yemeğini atladığım için karnım guruldadıkça, beni baştan aşağı süzüyor.

"Sorun değil." Sanki bu sözleri söylemek ona çok zor gelmiş gibi, zorla ağzından döküyor. Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. Bundan nefret ediyor ama nazik davranıyor. En azından bu jesti takdir ediyorum.

Ne istediğimi sormadan tabağıma bir yumurta daha hazırlıyor ve ekliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak sandalyeye çöktüm.

Sessizce yemek yiyoruz. Hareket ettiğimde kaburgalarım ağrıyor ama sinirsel enerji elektrik gibi damarlarımda dolaşırken hareketsiz oturmak imkansız geliyor.

"Gerçekten yardım etmeye çalışıyordum," dedim sonunda, tabağımdaki yumurtaları karıştırırken. "Meşgul olmaya alışkınım..."

"Bu harika." Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yüzünün böyle aydınlandığını ilk kez gördüm. Ve nefes kesiciydi.

O koca adamın yemeğimi bu kadar keyifle yediğini görünce, ona olan hayranlığım bir üst seviyeye çıktı.

"Ama geçimini sağlamak için çalışmak zorunda değilsin." Sandalyesine yaslandı ve kahve fincanını dudaklarına götürdü. "Dinlen. Biraz temiz hava al ve doğada vakit geçir. Sandığından daha çok hoşuna gidebilir."

Dışarıdaki manzara muhteşem. Bunu inkar etmek mümkün değil. Ve her defasında o engin dağ ve ağaçlık alana baktığımda, içimi bir huzur duygusu kaplıyor.

Ama bunu her zaman başka bir şey yapmam gerektiği hissi ve suçluluk duygusu takip ediyor. Amber'ın nerede olduğunu kimse bilmiyorken ben vahşi doğada kısa bir tatil yapıyorum.

"Buradayken faydalı olmalıyım. Çamaşır yıkamaya çalıştım ama sıcak su yok... Temizlemek için bir tencere kaynatmak zorunda kaldım..."

Buradayken.

Bu sözler Ben'in gözlerini adeta kepenklerle kapatıyor ve rahat tavrı anında kayboluyor. Muhtemelen Beau'nun kamyonunun her an tepenin üzerinden görünüp bu işkenceye son vermesini umuyor.

"Ayaklarınız hâlâ ağrıyor mu?" diye soruyor, konu değişikliği şaşırtıcı ama hoş karşılanıyor.

Şaşkınlıkla aşağıya baktım.

"Neredeyse iyileştiler." Kollarımı uzattım, sonra bir bacağımı kaldırdım ve ona çiziklerden geriye kalan silik çizgileri gösterdim.

"İyi."

Yine sessizlik. Ona bakmamaya çalışarak kahvaltımı bitiriyorum. Onda sağlam, kalıcı bir şey var; hayatımda son zamanlarda hiçbir şey böyle olmamıştı.

"İşte orada..." Yüzümü işaret ediyor. "İşte orada."

Kaşlarımı çattım ve dudaklarımı yaladım, işaret ettiği şeyi bulmaya çalıştım ama kalın kollarındaki belirgin damarlar dikkatimi dağıttığı için ne dediğini anlayamadım.

"Nerede?"

Tekrar işaret ediyor, ama ben yüzümün yanlış tarafına dokunduğumda elini uzatıyor. Başparmağı yanağıma değiyor, sıcak ve hafif pürüzlü. Parıldayan balı bana gösteriyor, sanki kanıtmış gibi aramızda tutuyor, bu sırada koyu renk gözleri dün gece gördüğüm aynı aklıkla yanıyor.

İkimiz de birbirimize bakakalmış, adeta bir trans halindeydik; bakışları yüzümde gezinip sonunda dudaklarımda sabitlendi.

"Aslında, dahası da var..." Sesi boğuktu, bu da içimi ürpertti.

Ve bu sefer başparmağını nazikçe ağzımın kenarına sürdüğünde, düşünmeden öne eğilip dudaklarımı onun etrafına sardım ve balı emmeye başladım. Dilimde tatlı bir tat bıraktı ama asıl mide bulantısına neden olan şey, altındaki teninin tuzlu tadıydı.

Ben derinlerden gelen bir hırıltı çıkarır ve ikimiz de donakalırız. Gözleri kararır, gözbebekleri büyürken bana bakar.

Elini tutuyorum, dudaklarım başparmağını sanki hiç istemeden verdiğim kışkırtıcı bir söz gibi sarmış durumda.

"Sadece sana gösteriyordum..." diye mırıldanıyor, sesi alçak bir uğultuya dönüşüyor ve bu da bacaklarımın arasında yayılan ıslaklığı daha da artırıyor.

Gerçeklik aniden geri dönüyor ve onun sessiz mutfağında son derece yüksek bir ses çıkaran ıslak bir patlama sesiyle başparmağını bırakıyorum.

"Bunu bana teklif edeceğine sanıyordum." Elimle kapatırken yüzüm kızardı. Bana ne oluyor böyle?

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Daha da utanç verici bir şey yapmadan önce aramızda mesafe olması gerektiği için ayağa kalktım. Lavaboya doğru yürüdüm, sonra geri döndüm, sonra tekrar uzaklaştım. "Sen, eee, sen git ve ne halt etmen gerekiyorsa onu yap. Ben de toparlarım."

O da ayağa kalkıyor ve birdenbire, ikimiz birden mutfakta olunca, mutfak inanılmaz derecede küçük geliyor.

"Zara..." Yaklaştıkça ona doğru dönüyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama tam da kendimi tamamen aptal durumuna düşürmediğime beni ikna edeceğine düşündüğüm anda burnu seğirdi. Derin bir nefes alırken gözlerini sıkıca kapattı, şüphesiz sabır arıyordu. Gözlerini tekrar açtığında,

ışık gözlerinin her zamanki çikolata kahverengisi yerine parlak altın rengi görünmesini sağladı.

"Yemeği sen pişirdin. Bulaşıkları ben yıkayacağım..." diyerek çenesini sıkımış bir şekilde yanımdan sıyrılıp lavaboya doğru ilerlemeye çalıştı.

Ama ben de aynı anda dönüp tabaklara uzandım. Elim tabaklara doğru giderken bambaşka bir şeye takıldı. Eskimiş kot pantolonun altında sert ve tok bir şey, kazara dokunuşumla seğirdi.

Diğer elimle tuttuğu tabağa çarparak yumurta ve yağın gömleğine dökölmesine neden oldum.

"Özür dilerim. Aman Tanrım." Az önce tuttuğum şeyi ve ne kadar etkileyici olduğunu idrak ederken gözlerim kocaman açıldı. "Kahretsin."

Bu tam bir felaket. Bir bez alıp karnını silmeye başladım, parmaklarım kaslı karın kaslarına dokunuyordu ve bu da aklımdan hiç de seksi olmayan düşünceler geçmesine engel oluyordu.

Elimi tutarak telaşlı hareketlerimi durdurdu. "Ben yenisini takarım."

O beni bıraktığında donakalmış bir halde başımı salladım. Bakışlarım lekeye, sonra da ikimizin de yokmuş gibi davrandığı belirgin çıkıntıya kaydı.

Elini başının arkasına uzatıp tek bir akıcı hareketle gömleğini çıkardığında, beynim tamamen devre dışı kaldı.

"Vay canına." Söz ağzımdan engel olamadan çıkıyor.

Ben'in göğsü geniş, işlevsel kaslarla şekillenmiş. Spor salonunda mükemmelleştirilmemiş, gerçek çalışmayla kazanılmış. Hafif bir koyu renk kıl tabakası göbeğinin altına kadar uzanıyor ve kot pantolonunun altında kayboluyor. Vücudunda birkaç yara izi var, gümüş rengi çizgiler zorlu bir hayatın izlerini taşıyor.

İyi ki külot giymiyorum, yoksa mahvolurlardı.

Gömleği kapının yanındaki sepete attı ve ben de ona bakakaldığımı fark ettim. Hemen bulaşıklara döndüm, tabakları kaptım ve hayatım buna bağlıymış gibi ovmaya başladım.

Yüzüm sobadan daha çok yanıyor.

"Bırak onları," diyor ama ben başımı sallıyorum. Bu bulaşıklara ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Hem de çok büyük bir şeye, beni daha büyük bir sorundan uzaklaştıracak bir şeye.

"Hayır. Git." Arkama bakmadan el sallayarak onu uzaklaştırdım, sesim çok tizdi. "Git."

Onun iç çektiğini, ardından kapıdan çıkan ayak seslerini duydum. Lavabonun başında, tezgahın kenarını sıkıca kavramış, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ne yapıyorum ben? Adam evinde saklanmama izin veriyor, ben de kahvaltıda onu yakalıyorum, parmaklarını emiyorum ve ona dokunuyorum.

Kesinlikle aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalı. Uygunsuz davranışlarım yüzünden güvenli evinden atılan ilk takip mağduru olabilirim.

Ve itiraz edemezdim, çünkü bunu hak ediyorum.

Bulaşıkları yeniden azimle yıkıyorum, sonra da zaten temiz olan tezgahları silmeye geçiyorum. Ellerimi meşgul tutmak için her şeyi yapıyorum. Parmaklarımın altındaki teninin ve dilimdeki bal ve tuz tadının anısını aklımdan çıkarmak için.

Birkaç dakika sonra, son tabağı kurularken ellerim hala titriyordu.

Sabah, aramızdaki ilişkileri düzeltmek ve özür dilemek için bir girişimle başladı. Ama bunun yerine, her şeyi sonsuz derecede daha kötü hale getirdim. Ve şimdi, benden uzaklaşmak için kendi evinden kaçtı.

Belki de sapık olup olmamasına bakmaksızın ondan beni şehre geri götürmesini istemeliyim.

Şüphesiz ki, tehlikeli bir eski erkek arkadaşla yüzleşmek, şu anda dönüşmekte olan durumdan daha az utanç verici olurdu.

Ama bunu düşünürken bile, yapmayacağımı biliyorum. Çünkü her şeye rağmen, utanç ve garip durumlara ve onun yanında normal davranamama durumuna rağmen, burada haftalardır olduğumdan daha güvende hissediyorum.

Ben'i seviyorum.

Bu durum beni hayatımda olup biten her şey kadar korkutuyor, çünkü hangi korkunç insan kayıp kız kardeşini bulmaya odaklanmak yerine, neredeyse hiç tanımadığı bir adama aşık olmakla günlerini geçirir ki?

Zaman geçiyor. Okumaya çalışıyorum ama sayfadaki kelimeler birbirine karışıyor ve bulanıklaşıyor. Ben'in yokluğunda kulübe çok sessiz, çok boş geliyor. Dışarıdan gelen herhangi bir sesi duymaya çalışıyorum, ne yaptığını ve iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Artık dayanamayınca pencereye gidiyorum. O, ağaçlık alanda volta atıyor ve serin sabah havasına rağmen hâlâ üstsüz.

Başka yöne bakmalıyım... Ama bakmıyorum.

Bunun yerine, derisinin altındaki kasların hareketini, kot pantolonunun kalçalarında nasıl aşağı kaydığını ve yüzündeki odaklanmış yoğunluğu izliyorum. Ham, ilkel bir güzelliği var ve bu da midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Bakışlarımı hissetmiş gibi durdu ve doğrudan pencereye baktı. Gözlerimiz mesafenin ötesinde buluştu ve burun delikleri genişleyince nefesim kesildi.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor ve arkasına bile bakmadan ormana doğru sessizce ilerleyip ağaçların arasında kayboluyor.

Endişe omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Onu bu kadar mı üzdüm? Beynimin mantıklı kısmı, muhtemelen yine takıntılı bir şekilde iz arıyor diyor. Ama geri kalanım, bu sabahki felaketlerin etkisinden hala kurtulamayan kısım, benden olabildiğince uzaklaşmaya çalıştığını fısıldıyor.

Pencereden dönüp mutfakı tekrar gözden geçiriyorum. Belki her şeyi eski yerine koyarsam, küstahlığımı affeder? Ama dolapları açarken, ilk düzeni hatırlamadığımı fark ediyorum.

Özel kupası şu askıda mıydı, yoksa diğerinde mi? Tabaklar yüksekte miydi, alçakta mı?

Bunun anlamsızlığını fark ediyorum ve kanepeye geri çöküyorum. Bu sabah olanları geri alamam, tıpkı dün gece onu yakalamamı geri alamayacağım gibi. Tek yapabileceğim, burada kalan zamanım boyunca daha az felaket olmaya çalışmak.

Battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekip gözlerimi kapatıyorum, başparmağındaki balı ya da avucumda hissettiğim kalın ve sert dokusunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bir saat geçiyor. Belki iki. Güneş yükseliyor, kulübeyi ısıtıyor ama Ben geri dönmüyor.

Kitaplığımı iki kez yeniden düzenledim, önce türe göre, sonra da yazara göre alfabetik olarak. Zaten temiz olan yüzeylerin tozunu aldım ve yerleri süpürdüm, yani kendimi meşgul tutmak için her şeyi yaptım.

Daha önce kullandığım dökme demir tavayı yerine koymak için yüksek bir kancaya uzanırken, kolum mutfak adasının üzerinde asılı duran tencere askısının kenarına takıldı. Her şey yana yattı ve ben dengeyi sağlayamadan, tencere ve tavalar sağır edici bir gürültüyle yere düştü.

Dizlerimin üzerine çöküp, o korkunç gürültüyü durdurmak için çılgınca tencereleri yakalamaya çalıştım, ama bir tencere mutfak adasına çarpıp

kafamı kıl payı ıskalayınca ılık attım. Bir tava diğetine çarptı, ses kabinde an kulesi gibi yankılandı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Dört ayak üzerinde tencere ve tavaları toplarken, ön kapı pencereleri sallayacak kadar şiddetli bir şekilde açıldı.

Ben şimdi kapı aralığında duruyor, göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri vahşi bir ifadeyle bakıyor.

Ve o tamamen, kesinlikle çıplak.

Yerde bulunduğum konum, her şeyi tam olarak görebilmem için mükemmel bir yükseklikte olmamı sağlıyor. Terden hala parlayan geniş göğsü. Göbeğinin altına kadar uzanan koyu renkli kıllar. Ve onun altında...

Aman Tanrım!

Haklıydım. Her yeri iri ve şişkin görünüyor. Şişmiş ve ağır, adrenalinin etkisi altında, ya da belki de ağzım açık, elimde unutulmuş bir tencereyle ona bakışım yüzünden.

"Yaralandın mı?" Sesi sert ve telaşlıydı. "arpma sesini duydum."

Cevap vermeliyim. Başımı çevirmeliyim. Beynim gördüklerini anlamaya çalışırken, onun etkileyici vücuduyla göz hizasında, burada diz çökmek dışında kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapmalıyım.

"Ben..." Kelime tiz bir sesle ağzından dökülüyor. "ömlekler."

O anda durumunun farkına varmış gibi görünüyor, yavaş yavaş artan bir dehşetle kendine bakıyor. Elleriyle kendini örtmeye çalışıyor ama saklanacak çok şey var ve bu hareket sadece gizlemeye çalıştığı şeye daha fazla dikkat çekiyor.

"Yüzüyordum," diyor hızla. "Derede. Üzerimdeki yağı temizlemeye çalışıyordum ki o sesi duydum ve..."

Başımı salladım ama saçlarının tamamen kuru olduğunu fark ettim. Cildinde ter olabilecekler dışında su damlası yoktu. Ve arkasında yerde ıslak ayak izi de yoktu.

"Yüzüyor muydun?" diye tekrarladım aptalca bir şekilde, hâlâ dizlerimin üzerinde, kirpiklerimin altından ona bakarak.

Karnındaki her kas belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Altı kaslı karın değil; sekiz kaslı karın. Belki de on kaslı bile olabilir.

"Evet." Bana bakarken çenesi kasılıyor ve ağırlığını bir bacağından diğetine aktarırken etkileyici uyluk kasları kasılıyor. "Yüzme."

Bir anlık sessizlik. Sonra bir sessizlik daha, alt dudağımı dilimle yalayıp dişlerimi geçirmeden önce, ağzımı açarsam az önce yaptığım gibi aptalca

bir şey yapmaktan korkuyorum. Mesela yalamak gibi.

“Şöyle yapmalıyım...” Arkasını belirsiz bir şekilde işaret ediyor, gözleri açlıkla dolu ve dudaklarına dikilmiş.

“Elbise,” diye yardımcı olmaya çalışarak parmaklarımı dizlerime koyup çıplak tenime doğru kıvrarak, beni daha fazla sıkıntıya sokmamaları için yerlerinde tutuyorum. “Elbise almalısın.”

“Doğru. Kıyafetler.”

Ama ikimiz de kıpırdamadık.

Gözleri diz çöktüğüm yere indi, giydiğim flanel gömlek tehlikeli derecede yukarı kalkmıştı ve duruşumu inceledi. Göğsümün hızlı nefes alışverişleriyle nasıl inip kalktığını gördü. Burnu tekrar seğirdi ve ifadesinde karanlık bir şey belirdi, o kadar hızlı geldi ve kayboldu ki, belki de hayal ettiğimi düşündüm.

Sonra aniden döndü ve koridorda yürürken muhteşem kalçalarının tüm güzelliğini gözler önüne serdi. Sıkı. Şekilli. Öyle sert ki, tırnaklarımı içine batırmak için can atıyorum.

Yatak odasının kapısı gürültüyle kapanıyor.

Dizlerimden kalkıp yere düzgünce oturuyorum, yanımda tencere şangırdayarak ses çıkarıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımda duyabiliyorum. Tenim çok gergin, çok sıcak, utançtan ve başka bir şeyden dolayı patlayacak gibiyim. Bu utançla hiçbir ilgisi olmayan, ama onun orada duruşuyla, güçlü bakışıyla, sanki beni tamamen yutmak istiyormuş gibi görünmesiyle ilgili bir şey.

“Neden çıplaktı?” diye fısıldadım boş mutfığa, mantıklı bir açıklama bulamadan. “Yüzmeye gidiyordu. Kesinlikle yüzmeye gidecekti.”

Yatak odasının kapısı arkamdan gereğinden fazla bir şiddetle çarparak kapanıyor. Göğsüm hızla inip kalkarken, kendimi kontrol altına almaya çalışarak kapıya yaslanıyorum. İçimdeki ayıyı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüştü.

Göz kapaklarımın ardında o görüntü yanıp duruyor. Zara mutfak zemininde diz çökmüş, üzerinde sadece benim tişörtüm var, o iri, yeşil gözleriyle bana bakıyor. Dudakları aralık. Pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Dolgun alt dudağını ısırma şekli...

Ve onun kokusu. Kahretsin, onun kokusu.

İçimde ayı pençelerim varmış gibi hissediyorum, tekrar dışarı çıkmak, onun ısrarla bizim olduğunu söylediği şeyi geri almak istiyorum.

Şimdi bu kabinin her yerinde var, ama özellikle burada, benim yatağımda uyuduğu yerde yoğunlaşmış durumda. Ve şimdi, yoğun bir cinsel uyarılmayla karışmış halde, havada tadını alabiliyorum, beynimi dolduruyor.

Bana öyle baktığında, tam karşımda, mükemmel bir pozisyonda...

Homurdanarak kapıyı itip küçük odada volta atmaya başladım. Kahvaltıda kazara dokunmasından dolayı hâlâ sert olan penisim zonkluyordu ve şimdi o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Yumruklarımı sıkarak yatağa doğru yürüdüm. Çarşaflar hâlâ buruşuktu, yastık hâlâ onun

başının izini taşıyordu. Düşünmeden yatağın kenarına oturdum ve yastığı alıp yüzüme götürdüm.

Bu kombinasyon baş döndürücü. Dün geceki duşundan kalan sabunum, onun doğal kokusuyla karıştı. Temiz, tatlı ve tamamen büyüleyici.

Kokularımızın birbirine karışmasının kanıtına karşı ayı gibi homurdanıyorum.

Benim, diye ısrar ediyor.

"O bizim değil," diye karşılık veriyorum. "O da bir insan. Ve burada geçici olarak bulunuyor."

Ama bunu düşünürken bile gerçeği biliyorum. Onun çılgınlığını duyduğum ve tencerelerin yere düşme sesini işittiğim an, saf bir dehşet içimi kapladı. Normal bir endişe seviyesi değildi bu, ya da başka herhangi bir misafir için duyacağım koruyuculuk duygusu da değildi.

Bu, eşime bir şey olmuş olabileceğine dair ham, ilkel bir korkuydu. Ve ona zarar veren herkesi veya her şeyi öldürme isteğiyle doluydu içim.

Koşunun ortasında geriye doğru kaydım, kıyafetlerimi bile düşünmedim, sadece ona ulaşmayı düşünüyordum. Ve onu orada, zarar görmemiş halde görünce, duyduğum rahatlama neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Sonra bana öylece baktı.

Dudaklarının sıcaklığı ve ıslaklığı, balı emerken dilinin tenime değmesi ve bu hissin doğrudan penisime yayılması anısı kanımı kaynatıyor.

Başparmağımı ağzıma götürüp onun enfes tadını yakalamaya çalışıyorum ama tadı çoktan kaybolmuş.

Gerçekten tatmak istediğim şeyin yetersiz bir alternatifi.

"Kahretsin," diye homurdandım, yastığı daha da sıkıca kavrayarak.

Pençelerim aniden uzanıp kumaşı adeta kağıt mendil gibi parçalıyor.

Harika.

Tüyler yatağın her yerine dağılıyor ve ben elimdeki parçalanmış yastık kılıfına bakakalıyorum. Evimin her köşesini, şimdi de zihnimi işgal ederek kontrolümü tamamen nasıl yok ettiğinin kanıtı bu.

Hasar görmüş kılıfı çıkarıp top haline getiriyorum.

İki gün. İki gündür burada ve ben şimdiden darmadağın olmaya başladım.

Yırtık kumaşı köşedeki çamaşır sepetinin dibine itiyorum, sonra da kalan yatak örtülerini alıp üzerini örtüyorum. Madem öyle, hepsini yıkayayım bari.

Çarşafı toplarken, onun kokusu yeniden yükseliyor, uyuduğu yerde daha da güçlü. Ayıcığım, onun yatağında olduğunu düşününce neredeyse mırıldanıyor. Ait olduğu yer burası, diye ısrar ediyor.

Ona, "Orada asla kalmayacak," diye homurdanıyorum.

Çünkü gidecek. Beau onay verdiği anda, eski hayatına dönecek. Medeniyete, kahve dükkanlarına, Wi-Fi'ye ve dağda münzevi gibi yaşamayan erkeklere geri dönecek.

Ayıya dönüşmeyen ve sır saklayan erkekler.

Bu düşünce, başka bir şeyi daha kırmak istememe neden oluyor.

Bu odadan çıkmam lazım. Aptalca bir şey yapmadan önce, onun arzusunun kokusundan uzaklaşmam gerek. Mağara adamı gibi çıplak bir şekilde içeri dalmaktan daha aptalca bir şey yapmalıyım.

Sepeti doldurup kapıya doğru ilerledim, üzerimdeki pazen gömleğin altında sırlıklam olduğunu bilmeme rağmen bunu görmezden gelmeye kararlıyım.

Benim için.

Sinirle homurdanıyorum, dışarı fırlamadan önce duraksıyorum. Yetişkin gibi davranmaya ve hormonlarını kontrol edemeyen bir ergen gibi davranmamaya kararlıyım.

Çamaşır yıkaması gerektiğinden bahsetmişti.

Onu oturma odasında, kanepenin köşesine kıvrılmış, kitaplarımdan birini okurken buldum. Saçları geriye toplanmış, boynunun zarif çizgisi ortaya çıkıyordu.

Beni duyunca başını kaldırdı, yanakları hemen kızardı. "Ben, sen... giyinmişsin."

"Genellikle öyleyim," diye mırıldandım sepeti kaldırırken. "Çamaşır yıkıyorum. Yıkaması gereken başka bir şeyiniz var mı?"

Gözleri sepete kayd, sonra tekrar yüzüme döndü. "Hayır."

Homurdanıyorum. "Verin onları bana. Bir yük yıkıyorum." Ve tahrip olmuş yatak takımlarını saklıyorum.

"Daha önce suyu nasıl ısıtacağımı anlamaya çalışıyordum, bana gösterirseniz kendim yapabilirim."

Yanaklarındaki pembe renk çok sevimli, titreyen parmaklarıyla kulağının arkasına bir tutam saçını sıkıştırırken gerginliğini belli ediyor.

"Makine soğuk yıkamayı gayet iyi yapıyor." Normal olmaya çalışıyorum. İkimizin de ihtiyaçtan delirdiğini göstermeye çalışıyorum. Neden bunu bu kadar zorlaştırıyor?

“Doğru. Tabii ki.” Kitabı bir kenara bırakıp belirgin bir isteksizlikle ayağa kalktı. “Ben de... eşyalarımı alayım.”

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve sandalyenin üzerindeki havlunun altında sakladığı kıyafetleri çıkarırken kapı eşiğinde bekliyorum. Bu küçük alanda benim farkında olduğum kadar o da benim farkındaymış gibi, hareketleri kaskatı kesilmiş durumda.

"Geri kalanlar çöp suyuna bulanmış ya da yırtılmış," diyor bana bakmadan. "Bunlar neredeyse elimde kalanların hepsi, kurtarılabilecek tek şeyler..."

Elinde küçük bir bohça tutarak döndü ve titrek bir nefes aldıktan sonra kıyafetleri benim yığınının üzerine bıraktı. Narin beyaz dantel. O kadar ince bir sütyen ki, içinden parmaklarını görebiliyorum. Ona uygun külotlar ise kumaştan çok birer ima.

Onu o fotoğraflarda hayal edince ağzım sulanıyor.

Kahretsin. Bunu hak etmek için ne yaptım ben?

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Sen..." Yutkunuyorum. "Ödünç alabileceğin birkaç boxer'ım var..."

İkimiz arasında bakışlarını gezdiriyor...

Benim belim onunkinin yaklaşık iki katı.

"Sorun değil. Sadece biraz büyük olacaklar, tıpkı eşofman altı gibi. Yine de teşekkür ederim."

Ayıcığım çok heyecanlı ama ben ona susmasını söylüyorum.

"Bunları size en kısa sürede geri vereceğim." diye mırıldandım, kapıya doğru geri çekilirken.

"Acele yok," diyor kısık bir sesle. "Aslında bir yere gitmiyorum."

O burada kapana kısılmış durumda. Benimle birlikte. Ve her şeye rağmen, onu buraya sürükleyen tehlikeye rağmen, bundan tamamen mutsuz olmadığını anlayabiliyorum.

Aynı fikirde olan iki kişi de bizmişiz.

Bu da bana en büyük sorunun ne olduğunu fark ettiriyor... Sonunda gidecek.

Ve bunu yaptığında yıkılmış bir adam olacağım.

Yatak odasının kapısına gelen bir tıkırtı beni kitabımdan irkiltti. Yirmi dakikadır aynı paragrafı okuyordum, Ben'in kapıda çıplak bir şekilde durduğu anısından başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, kendi odasından bir şeye ihtiyacı olacağını tahmin ederek.

Kapı açılıyor ve Ben, katlanmış çamaşırlarla dolu bir sepetle kapıdan giriyor. Temiz kıyafetlerim sepetin üzerinde duruyor ve ikimizin de görebileceği şekilde, beyaz dantelli külotum da orada.

"Eşyalarınız," diyor sert bir sesle, gözlerime bakmadan. "Özür dilerim. Düşün çalıştığınızı sandım."

Yani benden kaçmaya çalışıyordu. Daha o buraya geldiğini bile anlamadan iç çamaşırlarımı çıkarıp kaçmayı planlıyordu. Onu suçlamıyorum tabii ki. Bütün akşam ortam oldukça gergindi, en hafif tabirle.

Yatağımdan aceleyle kalktım, üzerimde onun tişörtlerinden biri daha olduğunu ve altımda başka hiçbir şey olmadığını son derece farkındaydım; eteğini aşağı doğru çektim ve dizlerimi sıkıca birbirine bastırmaya çalıştım.

"Duş alacaktım ama fikrimi değiştirdim." Giysilerime uzanırken bu yalan kolayca ağzımdan dökülüyor.

Elini hafifçe oynatarak sadece benim küçük yığınımı kaldırıyor. Narin dantel, iri ellerinde inanılmaz derecede kırılğan görünüyor. İnce askıları zahmetsizce koparabilecek o pürüzlü, çalışmaktan yıpranmış parmakları, iç

amaşırlarımı beklenmedik bir özenle tutuyor. Beyaz kumaş, bronzlaşmış tenine karşı parıldıyor gibi görünüyor.

"Ben..." Transfer sırasında parmaklarımız birbirine değince boğazım kuruyor.

Elleri sıcak ve nasırlı, bir an için o narin dantelin üzerinden bana dokunduklarını hayal ediyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, eşyalarımı göğsüme bastırarak.

Başını salladı, kaşları çatık, güzel dudakları sert bir çizgi halinde birbirine kenetlenmiş halde kapıya doğru geri geri çıkmaya başlamıştı bile. "Sorun değil."

Sonra gitti, ayak sesleri koridorda geriye doğru uzaklaştı.

Bir an orada öylece durdum, kalbim gümbür gümbür atıyordu, elimdeki iç çamaşırlarına bakıyordum. Bunları yıkamıştı. Dokunmuştu. Ve nedense, bu düşünce beni inanılmaz derecede tahrik ediyordu.

Sanırım bunun sebebi bol bol temiz hava almam.

Onları dikkatlice komodinin üzerine koydum ve yatağı döndüm, tişörtünün yakasını burnuma götürdüm. Kumaş onun gibi kokuyordu. Erkeksi, midemi bulandıran derin odunsu tonlar. Battaniyenin altına girerken bu kokuyu daha da derine gömdüm.

Onun yatağı. Onun arşafı. Onun kokusu beni tamamen sarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama gördüğüm tek şey onun kapı aralığında duruşu. Sabah ışığı ve terin tenini nasıl da parlatmış. Her nefeste göğsünün nasıl kabarıp indiğini. Aşağıya doğru uzanan koyu renkli saç tutamını...

Elim karnıma doğru kayd, parmaklarım onun gömleğinin kenarıyla oynadı.

Yapmamalıyım. Tam oturma odasında, orada. Kaba olur. Hatta ayıp bile. Üstelik bu duvarlar muhtemelen çok ince...

Kıvraniyorum, içimde giderek artan acıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Acı verici. Bunun her yönü acı verici.

Ama bu anı beni rahat bırakmıyor. Diz çöktüğümde bana bakış şekli. Başparmağını emdiğimde gözlerinin nasıl karardığı. Ve kaçmadan önce yüzündeki zar zor kontrol edilebilen açlık.

Parmaklarım tenimde tembelce desenler çiziyor. Hafif dokunuşlar, hepsi bu. Ama bedenim zaten hazır, kahvaltıdan beri, onun da benim gibi ne kadar etkilendiğini tam olarak hissettiğimden beri hazır.

Beni istiyor. Bu inkar edilemez bir gerçek.

Bu düşünce bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissi yaratıyor. Kocaman, kaba saba Ben, tek heceli homurdanmalardan başka neredeyse hiç konuşmayan ve bir dağda yalnız yaşayan Ben. Güçlü, becerikli elleriyle her şeyi tamir eden Ben... beni o kadar kolaylıkla taşıyan eller...

Ben beni istiyor.

Dudaklarımı ısıyorum, elim aşağı doğru kayıyor. Zaten ıslakım, saatlerdir öyleyim ve ilk dokunuş nefesimi kesiyor. Bu çok hızlı olacak, neredeyse hiç sayılmaz, diye kendime söylüyorum, Ben şeklindeki fantezilerime dalmama izin veriyorum. Bu halde uyuyamam.

Rahatlamaya ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıp yastıklara yaslandım. Zihnimde, onun eliydi. Narin iç çamaşırlarımı katlarken izlediğim o pürüzlü parmaklar şimdi onların arasından bana dokunuyordu. Beyaz dantel, teniyle benim tenim arasındaki tek engeldi.

“Ben,” diye fısıldıyorum, o kadar sessiz ki neredeyse nefes bile alamıyorum.

Yavaşça daireler çizerek, hissi giderek artırıyorum, hayal dünyasına dalıyorum.

O, burada, yatakta yanımda. O koca vücut sırtıma yaslanmış. Bir eli bacaklarımın arasında, diğer eli ise beni susturmak için ağzımı kapatıyor.

“Şşş,” diye kulağıma fısıldardı, sanki bu dağda bizi duyacak biri varmış gibi.

Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, boynumu öperken artan baskıyı kovalıyor; sakalı hassas tenime sertçe değiyor.

O güçlü kolları beni yerimde tutuyor, tam istediği yerde tutarken, sabırlı ve yıkıcı dokunuşlarla beni paramparça ediyor.

Ağaçların arasında volta atarkenki halini hatırlıyorum. Üstü çıplak ve güçlüydü. Sanki beni izlediğimi hissedebiliyormuş gibi pencereden bana bakmak için nasıl döndüğünü de.

Yakışıklı yüzündeki özlem... insanı mest ediyordu.

Yaklaştıkça sırtım yataktan kalkıyor. Tişörtüm yukarı doğru sıyrılmış, serin hava ısınmış tenimi okşuyor. Yüzümü yastığına çevirip onu içime çekiyorum, kokusuyla çevrili halde zevkim giderek artıyor. Kendimi vahşi ve özgür hissediyorum.

İçimde biriken bu gerilim, daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü.

Hayalimde, şimdi o benim üzerimde. Koyu kahverengi gözleri, dağılıp gittiğimi izlerken altın gibi parlıyor. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor. Elleri

bileklerimi tutarken, dizini de bacaklarımı aralayarak beni sıkıştırıyor...

İlk dalga vurduğunda, "Ah," diye nefes nefese kaldım, sesim beklediğimden daha yüksek çıktı.

Yüzümü yastığa daha da bastırıyorum, içimde tutamadığım sesleri bastırmaya çalışıyorum.

Ben, oturma odasında, sadece birkaç adım ötede. Utanç duygusu dayanılmaz olmalıydı, ama mantıklı olarak biliyorum ki beni duyamaz ve bu sadece heyecanımı daha da artırıyor.

Bedenim rahatlamayla titriyor, dudaklarımda Ben'in adı sessiz bir dua gibi yankılanıyor, zevk tüm vücudumu sarıyor.

Kendimi bitkin hissediyorum. Yıllardır, belki de hayatımda hiç bu kadar tatmin olmamıştım.

Uzun süre boyunca hareketsiz yattım, nefes nefese kaldım. Pamuklu gömlek belimde iyice sıkışmıştı. Cildim nemli, kızarmış ve aşırı hassastı.

Battaniyeyi tekrar üzerime çekip gözlerimi kapatıyorum.

Yarın, yaptığım şeyi bildiğim için yeni bir gariplik yaşanacak. Ama bu gece, onun kokusu ve boşalmanın verdiği o kalıcı sıcaklıkla çevrili olarak, kendimi uykuya bırakıyorum.

Eğer rüyamda koyu renk gözler ve becerikli eller görürsem... bunu asla bilemeyecek.

Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yüzüncü kez kıpırdanırken kanepede gıcırıyor, ama bir türlü rahatlayamıyorum. Kanepeden değil, çünkü o hemen koridorun sonunda.

Uygun sınırları korumaya çalışırken aradaki mesafeye minnettar olmalıyım, ama bunun yerine içimdeki ayı huzursuzca dolaşıyor ve her santim ayrılıktan nefret ediyor.

Bir kolum gözlerimin üzerinde, suçluluk ve hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Beau onu bana emanet etmişti; aklımdan geçenleri bilseydi beni öldürürdü.

Ya da deneyecekti.

Karanlık iyice bastırıyor ama uyumaktan vazgeçtim. Tek yapabildiğim burada yatıp, onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği işkenceyle nefes alıp vermek.

Sonra onu duyuyorum.

İnsan kulağının zar zor duyabileceği, hafif bir nefes kesilmesi. Ama ben sıradan bir insan değilim ve gelişmiş işitme duyum her şeyi algılıyor. Çarşafların hışırtısı. Hızlanan bir nefes. Damarlarımda sıcaklığın hızla yayılmasına neden olan başka bir küçük ses.

O olamaz...

Ama sonra, kokusu burnuma çarptı. Tatlı, belirgin bir cinsel uyarılma hissi veren ve o kadar güçlüydü ki, başım döndü. Ve hatta daha önce önümde diz çöktüğü zamankinden bile daha güçlüydü.

Ona gitme isteğime karşı koyarken ellerim yumruk haline geliyor.
“Ben.”

Dudaklarında, bir dua gibi fısıldanan ismim. O kadar sessizdi ki, muhtemelen sesli söylediğinin farkında bile değildi.

Ama ben onu duyuyorum. Fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum ve içimdeki ayı gururla kükrüyor.

O benim yatağımda ve kendini tatmin ederken beni düşünüyor.

Kontrol düğmem kapanıyor.

Bu, en tatlı işkence türü; onun beni istediğini biliyorum ama hiçbir şey yapamıyorum. İçimdeki ayı pençeleri, ona gidip bizim olanı almamı istiyor. Bize dokunmamızı, ellerimizle onu doruk noktasına ulaştırmamızı istiyor.

Ama yapamam. Yapmayacağım. O benim ne olduğumu bilmiyor ve her şeyi duyabildiğimi anlamıyor.

Arzularıyla yalnız başına olduğunu düşünüyor.

Koridordan bir inilti daha duyuldu ve hırlamamı bastırmak zorunda kaldım. İhtiyaç çok büyüktü ve bu sabahki anılarla daha da kötüleşti. Ağzının başparmağımda olması. Elinin kazara penisime değmesi. Dizlerinin üzerindeyken bana bakışı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama göz kapakları şehvetle ağırlaşmıştı.

Buna daha fazla dayanamıyorum. Eğer bir çıkış yolu bulamazsam, affedilemez bir şey yapacağım. Aramızdaki kırılgan güveni yerle bir edecek, düşüncesizce bir şey.

Elim eşofmanımın bel kısmına uzandı, bir an tereddüt ettikten sonra mecburiyetten yenik düştüm. Alternatif olarak o odaya dalıp ona bana ne yaptığını göstermek zorunda kalacaktım.

Onun sesleri ve kokusuyla zaten acı verici bir şekilde sertleşmiş olan parmaklarımı kendi vücudumun etrafına sarıyorum. Dinlemek yanlış, onun özel anından zevk almak yanlış, ama denesem bile bunu engelleyemezdim. İstesem bile, beni düşünürken kendine dokunduğunu bilmiyormuş gibi yapamazdım.

Onun emdiği başparmağım, kendimi okşarken ritmi belirliyor. Hâlâ ağzının hayaletini, sıcak ve ıslak halini hissedebiliyorum. O ağzın başka neler yapabileceğini hayal edebiliyorum.

Koridorda nefes alışverişi hızlanıyor ve benimki de aynı hızda. O farkında olmasa da, bu anda birbirimize bağlıyız. Aynı kaçınılmaz sonuca doğru birlikte ilerliyoruz.

Adımı bu sefer daha yüksek sesle tekrar haykırdığında, kendi bağırışlarımı bastırmak için yüzümü koltuk minderine gömmek zorunda kaldım.

Onun kendi zevkini bulduğunu duyduğumda içimde bir rahatlama dalgası yükseliyor; onun zevki benimkini de tetikliyor ve bu da içimdeki ilkel ve sahiplenici bir şeye işaret ediyor.

Uzun süre boyunca hareketsiz yatıyorum ama nefes nefese kalıyorum, hem utanıyorum hem de tatmin oluyorum. İkimizin de arzuladığı bir şeyin kokusu havada asılı kalıyor, mekanımı bu arzuyla işaretliyor.

İçimdeki ayım biraz sakinleşti, geçici olarak doydu ama tatmin olmaktan çok uzaktı. Daha fazlasını istiyordu. Ağzının penisimizle, karnının da menimizle dolmasını istiyordu. Onu altımızda, etrafımızda, bizim olarak sahiplenilmiş ve işaretlenmiş halde istiyordu.

Ama bu gece buna izin veremeyiz. Ve belki de asla veremeyeceğiz.

Mutfaktan gelen hareket sesiyle uyandım ve yatakta birden doğruldum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Bir an için sersemlemiştim ve hâlâ dün geceki rüyaların sıcaklığıyla sarmalanmışım.

Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Onu düşünürken kendime dokunuş şeklimi. Adının dudaklarımdan dökülüş şeklini.

Tanrım, ya bir şey duyarsa?

Hayır. Kabin sağladı ve ben sessizdim. Çoğunlukla sessizdim.

Ben'in kıyafetlerinden birkaçını hızla giyip, normal biriymiş gibi görünmeye çalışıyorum. Ama aynada kendime baktığımda, gerçeği yüzümde görüyorum. Kızarmış yanaklar, dağınık saçlar ve parıldayan gözler.

Kendi eliyle bile olsa, son derece memnun bir kadının yüz ifadesi.

Kendine gel Zara.

Yüzüme soğuk su sıçratırken, sanki bana ihanet etmiş gibi banyo musluğuna bakıyorum. Yine buz gibi bir damla su. Günlerdir doğru dürüst duş alamayınca kendimi insanlıktan çıkmış gibi hissediyorum. Belki de dayanıp soğuk bir duş almalıyım, ama buna katlanamıyorum. Bugün değil.

Bunun yerine, parmaklarımı dağınık saçlarımdan arasından geçirip yüksek bir topuz yapıyorum.

Ben, giyinmiş bir şekilde dışarı çıktığımda mutfaktaydı. Kahvesinden başını kaldırıp kuru saçlarıma ve hayal kırıklığı dolu ifademe baktı.

Gözlerinde bir şey vardı, dün olmayan bir yoğunluk, ama emin olamadan kayboldu.

“Duş almadın mı?”

Sesime güvenmediğim için başımı sallıyorum. Çok az insanın yapacağı bir şeyi yaparak evini bana açtı. Şımarık bir çocuk gibi suyun sıcaklığından şikayet edemem.

Yüzünde bir kaş çatması belirdi, dudakları büküldü, parçalar yerine oturdu. "Dün de duş alma konusunda fikrini değiştirdiğini söylemiştin."

“Evet, öyle yaptım.” Bu doğru. Suyun hâlâ Baltık Denizi suyu olduğunu fark edince fikrimi değiştirdim.

“Su ısıtıcısı.” Bu bir soru değil. Yüzünde bir anlayış belirliyor, ardından da çözebileceği bir sorun olduğunu fark ettiği için rahatlamış gibi çelik gibi bir kararlılık geliyor. “Ben tamir edeceğim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin...”

Ama o çoktan depo odasına doğru yönelmiş, uzun adımlarla mesafeyi kat ediyor.

Nankör görünmek istemesem de, sıcak suya duyduğum özleminden dolayı peşinden gidiyorum. "Eğer çok zahmet olmazsa..."

Dolap çok dar, su ısıtıcısının önünde çömeldiğinde omuzlarının zar zor sığabileceği kadar geniş.

Kapı aralığında, kollarımı kendime sarmış bir şekilde duruyorum ve onun bağlantıları deneyimli gözlerle incelemesini izliyorum.

"Alet çantam kapının yanında," diyor arkasına bakmadan. "Onu benim için alabilir misin?"

Beklenenden daha ağır olan metal kutuyu alıp onun ulaşabileceği bir yere koydum. Koridordan gelen ışık dolabın içine zar zor giriyor, bizi yarı karanlıkta bırakıyordu.

"Anahtar," diyor elini uzatarak.

Aletlerin arasında arama yapıyorum, uygun görüneni bulup ona uzatıyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve bu sefer yemin ederim ki eli gerekenden bir saniye daha uzun süre kalıyor. Dokunuş kolumda bir sıcaklık yaratıyor, dün gece hayalimde o ellerin nasıl hissettirdiğini hatırlatıyor.

Duruşumu değiştirirken, ayaklarımın en ağrıyan yerlerine ağırlık vermemeye çalışırken sessizlik uzuyor; dün yaşananlardan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum, ki bu olayları da bir tür stres kaynaklı cinsel saplantıya bağlamaya çalışıyorum. Ancak bugün de pek iyi başlamıyor,

Çünkü daha önce ne yaptıysa artık, talaş içinde bile ne kadar güzel koktuğundan bahsetmekten başka bir şey söyleyemiyorum.

"Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?" diye soruyorum sonunda.

"Sekiz yıl." Dolabın içine başı ve omuzları tamamen gömülmüş halde çalışırken sesi boğuk çıkıyor. "Burayı kendim inşa ettim."

Bu mümkün görünmüyor.

"Tüm kabin mi?"

Ses tonumdaki inanmazlığı görünce sırttı.

"Her bir tahtayı. Kardeşimin yardımıyla."

Yeni bir gözle etrafa bakıyorum; sağlam yapıyı, duvarların tavanla birleştiğı yerlerdeki özenli bağlantıları ve engibeli ortama rağmen her şeyin mükemmel bir şekilde uyum sağlama biçimini inceliyorum.

"Bu inanılmaz. Ben daha bir resim çerçevesini bile zor asabiliyorum."

Homurdanarak elini daha da derine uzatıyor, gömleğı hafifçe yukarı kalkıyor.

İşte o zaman saçlarına ve omuzlarına yapışmış, şimdi de çenesinin etrafını saran koyu renkli saç tellerine takılmış kalın örümcek ağlarını fark ettim.

"Ah, sende..." Düşünmeden yaklaştım ve saçındaki örümcek ağlarını temizlemek için elimi uzattım. "Dur, her yerdeler."

Parmaklarım önce dalgalı koyu saçlarına dokundu, beklediğimden daha yumuşaktı, sonra omuzlarına doğıru kaydı, orada da gömleğine yapışmış daha fazla deri parçası vardı.

İnatçı saç tellerini yolarken, dokunuşum altında tamamen hareketsiz kalıyor.

"zgnm, gerçekten sıkıştılar," diye mırıldanıyorum, işime odaklanmış bir şekilde.

Ama omzundaki son kumaş parçasını da silerken, elim orada oyalanıyor, kumaşın altındaki sağlam kası hissediyor. Parmaklarım sanki kendi kendine hareket ediyor, omzunun kıvrımını takip ediyor, oradaki gücü test ediyor. Etkileyici.

Yavaşça bir kez daha okşadım. Onu okşamayı bırakamıyorum sanki.

Ne yapıyorum ben?

Başını yavaşça çeviriyor ve birdenbire dar alanda yüz yüze geliyoruz. Gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek ve nefesini yanağımda hissedebilecek kadar yakınız. Gz bebekleri genişlemiş ve o sıcaklık yine orada, bu sabahkiyle aynı ama şimdi daha gcl.

“Ben sadece...” Elim hâlâ omzunda ve vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Dün gece ve rüyalarımın sonrasına dokunmak doğal gelmişti, ama şimdi bana baktığına göre, bunların hiçbirinin farkında olmadığını fark ediyorum. İstekli bir katılımcı değildi. Hâlâ ellerimi her yerine sürmemem gereken biri. “Örümcek ağları...”

Bir an için onun kahverengi gözlerine hayran kaldım; ilk başta kızgın göründüklerini sanıyordum ama şimdi, davetkar ve aç görünüyorlar. Kesinlikle açlar. Zorlukla yutkundum ve o küçük boşluktaki sıcaklık yükselirken dilim alt dudakımı ıslatmak için dışarı fırladı.

“Zara?” Sesi her zamankinden daha boğuk, daha derin, sanki kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyormuş gibi.

"Mmm?" Onun kaslı vücuduna, karanlık ve düşünceli bakışlarına ve cezbedici erkeksi kokusuna kapılmış, kendimden geçmiş durumdayım.

Boğazını temizledi. "Başka bir alete ihtiyacım var."

Ah. Kahretsin.

Geriye doğru sıçradım, ellerimi vücudundan hızla çektim ve teslim oluyormuş gibi önümde yukarı kaldırdım. Belki de teslim oluyorumdur.

Pozisyon değiştirmeye çalışıyoruz ama aynı yöne doğru adım atıyoruz, sonra tekrar aynı şekilde devam ediyoruz, sonunda kendimi duvara yaslıyorum.

Yanımdan sıyrılıp geçti, dengesini sağlamak için elini belimde gerekenden daha uzun süre tuttu. Kalçası benimkine değdi ve ince kumaşı delip geçen bu temastan dolayı nefesimi zor tuttum.

Aman Tanrım.

"Phillips kafa," diyor, sesi eskisinden daha boğuk.

Hemen alet kutusuna atıldım, memnun etmek için can atıyordum ve tornavidayı buldum. Döndüğümde, yemin ederim, Ben'in gözleri önce arkamdaydı, sonra hızla parmaklarımdaki alete kaydı. Dikkatlice uzattım, bu sefer parmaklarımızın birbirine değmemesine özen gösterdim. Dayanamadım.

"Kız kardeşin," diyor aniden, boğazını temizleyip su ısıtıcısına yeniden odaklanarak. "Bana ondan bahset."

Konu değişikliği beni geçmişe götürdü. Çoğu insan ondan bahsetmekten kaçınır, o bile şimdiye kadar kaçınmıştı, ama bu sabah mutfağa girdiğimden beri biriken bu gerginliği hafifletmek için çaresiz olmalı.

"Amber iki yaş büyük," diye başlıyorum, güvenli bir mesafede kapı çerçevesine yaslanarak. "Her zaman bir oyuncuydu. Annem, doğduğu

andan itibaren kamera karşısına çıkmaya hazır olduğunu söylerdi."

O çalışırken ben konuşuyorum ve Amber'la ilgili anıları paylaşmanın tanıdık ritmi, hızla atan kalbimi sakinleştiriyor. Hayatım boyunca insanlarla Amber hakkında konuşmakta iyiydim. Ona dans gösterilerinden ve oyunculuk derslerinden, sırt çantamda ödevlerimle onu seçmelere kadar takip etmemden ve gençken takvimini tutmaya başlamamdan bahsediyorum, çünkü aksi takdirde iki etkinliğe birden randevu verirdi.

"On beş yaşında ilk gerçek televizyon rolünü aldı," diye devam ediyorum, onun verimli ve kendinden emin hareketlerini izlerken, eline aldığı her işte ne kadar yetenekli görüldüğüne hayran kalıyorum. Anahtarın her dönüşü kasıtlı ve güçlü. "Bir tıp dizisinde konuk oyuncu olarak yer aldı. Çekimlerden önce sinirden iki kez kustu ve devam edebilmesi için ona yarım kutu dondurma yedirmek zorunda kaldım."

"Ama o bunu yaptı, değil mi?"

"Mükemmeldi. Yönetmen onu iki bölüme daha yazdı ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu." Bu anı beni gülümsetiyor. "İşte o zaman başaracağını anladım."

Yavaş yavaş adını duyurmaya başladı. Bir televizyon dizisinde yardımcı oyuncuysen başrole yükseldi. Ardından bazı küçük film rolleri aldı. Ve son zamanlarda, küresel bir film serisinde A sınıfı bir oyuncuyla birlikte rol aldı. Bu onun çıkış rolü olacaktı. Çekimlerin altı ay içinde başlaması bekleniyor. Stüdyo, muhtemelen ona olan bağlılığından ziyade duyarsız görünmekten korktuğu için yeniden oyuncu seçimi yapmaktan vazgeçti, ancak sonsuza kadar beklemeyecekler.

"Anne baban seninle gurur duyuyor olmalı."

Yüzümü buruşturdum. "Öyleydiler."

Başını yavaşça çeviriyor, ses tonundaki değişikliği hemen anlıyor. Loş ışıkta, yüz ifadesinin yumuşadığını zar zor seçebiliyorum.

"Araba kazası. Neredeyse altı yıl oldu." diyerek sormasına gerek kalmadan durumu özetliyorum.

Onlardan bahsederken her zaman gelen duygu selini yutuyorum. Parmaklarım tutunacak sağlam bir şeye ihtiyaç duyarak kapı çerçevesini buluyor.

"Bu çok zor. Çok üzgünüm. Bu kadar genç yaşta tek başına olmak kolay değil."

Bana kalırsa bunu tecrübelerinden biliyor, ama kendi talihsizlik hikayelerimizi karşılaştıracığımız bir tür acı yarışına girmek istemiyorum.

Zaten Ben, bir yabancıya içini dökcek bir adam gibi de görünmüyor.

“Amber ve ben birbirimize sahiptik. İdare ediyorduk.” Ağırılığımı bir ayaktan diğerine aktarıyorum. “Gelecek hafta onun yeni dairesine taşınacaktık. Sözleşmeleri yeni imzalamıştı, o kiralık yer yerine gerçek bir evimiz olmasını istiyordu.”

Döndüğünde, koyu renkli gözleri gözlerimi aradı. "Ama şimdi?"

“Şimdi, onun olup olmadığını bile bilmiyorum...” Cümleyi tamamlayamıyorum. “Her şey belirsizlik içinde. Daire, ipotek, tüm hayatımız. Açıkçası, Amber'ı bulmak en önemli şey, ama... İşsizim ve kalacak yerim yok... Sanırım geri döndüğümde tüm bunları halletmem gerekecek.”

Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor. İş bulmak ya da yeni bir yer kiralamak, pes etmek, onun bir daha asla geri dönmeyeceğini kabul etmek gibi geliyor.

Ben'in elleri anahtarın üzerinde hareketsiz kalıyor ama çevirmiyor, sadece düşüncemi tamamlamam için bana zaman ve alan tanıyor.

“Geleceği düşünmemeli bile.” Ve kesinlikle bu dolapta durmamalı, bu kulübede evcilik oynamamalı ya da o... varken onu öpme isteğine karşı koymamalıyım. Düşüncemi tamamlayamıyorum. Suçluluk duygusu kederle iç içe geçiyor, midemi bulandırıyor.

"Onun kariyerini siz mi yönettiniz?"

Başımı salladım, ellerinin istikrarlı bir hassasiyetle işine devam etmesini izledim. Tırnaklarının altında yağ vardı ve eklemünde iyileşmekte olan küçük bir kesik.

“Her seçme, her sunum, her toplantı. Bütün hayatımı kız kardeşimin etrafında kurmak acınası bir şey gibi gelebilir biliyorum, ama anne babamız öldükten sonra birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Bizi bir arada tutan da buydu.”

Koyu renk gözler benimkileri buluyor.

“Bu acınası bir durum değil. Bu takdire şayan.” Sesi alçalıyor. “Bu, ailenin birbirine kenetlenmesi.”

Ses tonundaki bir şey beni onu incelemeye itiyor. Omuzlarının duruşu değişmiş ve omurgasında gerginlik hissediliyor.

“Ailenle aranız iyi mi?” Beau'ya gösterdiği soğuk tepkiyi ve Mason'ın sürpriz bir ziyaretçiden memnun olmayacağına dair kesin inancını düşünüyorum. Ama belki de sadece yabancılardan hoşlanmıyordur.

Homurdanarak başka bir alete uzandı. Hareketleri artık daha keskin, daha az akıcıydı ve ses tonuna öfke karışmıştı. "Aile karmaşık olabilir."

"Nasıl karmaşık?"

Uzun bir süre cevap vermeyeceğini düşündüm, ama bu gizemli adam hakkında en ufak bir bilgiye bile sahip olmak için çok istekliydim. Çalışırken çıkan metalin hafif tıkırtısı devam ediyordu ve beni görmezden geleceğini düşünüyordum ki, hâlâ işine odaklanmış bir şekilde içini çekerek sordu: "Lennox ailesini hiç duydunuz mu?"

İsim bana biraz tanıdık geliyor, sanki yarım yamalak hatırladığım bir haberden bir şeymiş gibi. "Belki?"

"Biz pek saygın insanlar değiliz. Büyükbabam bu dağlarda suç imparatorluğu diyebileceğiniz bir şey kurdu. Koruma, kaçakçılık, ne para kazandırıyororsa onu yaptı." Sesi, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi, son derece sakin. "Babam da her türlü yolla bunu genişletti. Lennox adını buradan kıyıya kadar meşhur etti."

Gözlerimi kırpıştırarak olanları anlamaya çalışıyorum. Daracık dolap birdenbire daha küçük geliyor. "Bir suç ailesinin üyesi misin?"

"Öyleydi. Fırsat bulduğumda kaçtım." Çevredeki duvarları belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Bütün bunlardan uzaklaşmak için burayı inşa ettim, ama isminden kaçmak zor."

"Yalnız yaşamamanın sebebi bu mu?"

Omuz silkerek, "Beau da kurtuldu. Yasal yollara başvurdu. Ve başkaları da." dedi. Omuz silkerek, "Herkes benim kadar ileri gitmedi kaçmak için. Ve herkes aile işine devam etmekten de rahatsız olmadı. Görünüşe göre suç, dürüst çalışmaktan daha fazla kazandırıyor." diye ekledi.

Şimdi Beau'nun polis olduğu önerisini neden bu kadar komik bulduğunu anlıyorum. Organize suç dünyasında bir aileye sahip olmak, başvuru sürecini biraz zorlaştırıyor herhalde.

"Yalnızlık hissetmiyor musun?"

Bana, onun aynı kumaştan olmadığını gördükten sonra, ailesinin geri kalanının yaptığı işlere göz yumacak kadınların olmadığını söyleyemezsiniz. Ya da onu gördükten sonra, her halükarda.

Ardından dönüyor ve o garip, parıldayan gözler loş mekânda benimkilerle buluşuyor.

"Bazen yalnız kalmak daha güvenli bir seçenektir."

Sözler aramızda asılı kalıyor, söylenmemiş anlamlarla dolu. Onun için mi yoksa gelecekteki partneri için mi daha güvenli, emin değilim.

Son bir kez daha çevirdikten sonra, tişörtünün altındaki kaslar anahtarı çevirirken dalgalandı ve Ben yüzünde memnuniyet ifadesiyle topuklarının üzerine geriye doğru sallandı.

Tekrar ayağa kalktı, dolap tam boyunda onunla birlikte küçüldü ve uzanıp bir düğmeye bastı. Hareket ederken göğsü omzuma değdi ve bu masum temasta bile nefesim kesildi. Su ısıtıcısı umut verici bir hırıltıyla çalışmaya başladı.

“Şimdi dene.”

"Tamir ettin mi?" Başını sallarken ona bakıyorum. "Bir kızı kızdırma. Gerçekten tamir ettin mi?"

“Umarım.” Sakalının ardında, ağzının bir köşesi kıvrıldı.

Evet, doğru.

“Ben, sen bir dahisin.” Düşünmeden kollarının üstünden tutup onu kucakladım. “Gerçekten sıcak bir banyo mu? Aman Tanrım.”

Parmaklarımın altında gerilen kaslar, beynim farkına varmadan önce algılanıyor. Sağlam, gerçek çalışmayla inşa edilmiş ve kesinlikle spor salonunda kasılarak kazanılmamış. Ellerim onun kollarının yanında minicik görünüyor ve pazularını sıktığımda, kaya gibi sert olduklarını hissediyorum.

"Vay canına." Kaslardan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama anlaşılabilir bunlardan hoşlanıyorum.

Göz bebekleri büyüyor ve çenesi kasılıyor. Aramızdaki hava, dün gece yatağında yalnızken hissettiğim aynı elektriklerle çatırıyor.

“Zara?” Ben’in sesi o kadar derin, o kadar boğuk ki, ta içime kadar işliyor ve midem yine alt üst oluyor.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım ama parmaklarım hafifçe kıvrıldı, son bir dokunuşa karşı koyamayıp bıraktım. “Heyecanlandım. Su yüzünden.”

Konu suyla ilgili değil, ancak bu da memnuniyet verici bir gelişme.

Ben başını eğerek doğrudan gözlerimin içine baktı. "Özür dilemeyi bırak." Sesi artık tam bir gınahtı; boğuk, alçak ve düşüncelerimi toparlamamı engelleyecek kadar kulağıma yakındı.

“Pekala... tamam.”

Bir kalp atışı geçti, sonra iki. Gözleri dudaklarıma indi ve acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu? Öpüşmenin nasıl bir şey olacağını. Ama cevabımı, aniden geri çekilip, hızlı, neredeyse öfkeli hareketlerle aletlerini toplarken aldım.

"Isınması için yarım saat verin. Tam bir banyo için yeterli olmalı."

Ona doğru düzgün teşekkür edemedim gitti. Koridorda durdum, parmaklarım hala karıncalanıyordu, az önce ne olduğunu merak ediyordum.

Ve onun küvetinde çıplak bir şekilde suya girme düşüncesinin, aşmamam gereken ama bir o kadar da çok istediğim bir başka sınır gibi gelmesinin nedeni de bu.

12

ZARA

“Aman Tanrım, su gerçekten sıcak. Ve küvet çok büyük.”

Eski küvet büyük ve çok derin. Sıcak suya gömülüyorum ve sonunda cansız, mat saçlarımı düzgünce yıkayabiliyorum.

İnce duvarlardan muhtemelen duyulan uzun, memnun bir iç çekişle nefesimi verdim ama umurumda değil. Bu, son iki günde yaptığım en utanç verici şey olmaktan çok uzak.

Ben'in beni çoktan tuhaf biri olarak gördüğünden eminim. Beau'nun ne zaman gelip de evini ele geçiren, aşırı samimi ve son derece uygunsuz kadını alacağını merak ettiğinden de eminim.

"Burası cennet," diye mırıldanıyorum kendi kendime, köpüklerin içinde daha da aşağıya doğru kayarken, sesim banyoda hafifçe yankılanıyor.

Hareket ettikçe su hafifçe şırıldayıp kıyıya vuruyor, ben de daha da geriye yaslanıp başımı suya batırarak o muhteşem sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Dışarıya senin için birkaç kıyafet bırakıyorum," diye sesleniyor Ben, kapıyı hafifçe çalarak. Banyo küvetinde otururken, ince bir tahta parçası kadar uzakta benimle konuşması garip bir şekilde samimi hissettiriyor.

“Teşekkür ederim, Ben,” diye fısıldadım, bu düşünceli jestine içten içe gülümsedim. Onun burada olmamı hiç istememesine rağmen kapısına dayandığımdan beri benim için yaptığı düşünceli ve nazik şeylerin listesine bir yenisi daha eklendi.

Erimeye başlıyorum, kaslarım gevşiyor ve son birkaç haftanın korkusunun bir kısmının eriyip gitmesine izin veriyorum. Her fırsatta kendimi tamamen rezil etsem bile, rahat ve güvende hissediyorum. Sıcak su tenime cennet gibi geliyor. Çeneme kadar daha derine batarken, gergin olduğunu bile fark etmediğim kaslarıma ısı nüfuz ederken saf bir ecstasy iniltisi çıkarıyorum.

Kalçamda koyu bir morluk var, buraya nasıl geldiğimin ve hırsızlığın gerçekten yaşandığının açık bir kanıtı. Ayaklarım hala sıyrıklarla dolu ama hızla iyileşiyor ve artık yürürken acıtmıyor. Ve şu anda, bu anda, kendimi güvende hissediyorum.

Onun yüzünden. Uzun boylu, esmer, huysuz Ben Lennox. Muhteşem karın kasları ve bana öyle dik dik bakmasıyla beni saçmalayan bir aptala dönüştürüyor.

Güzel. Bu... çok... güzel. Yüksek sesle inleyerek ellerimi suyun üzerinde ileri geri salladım ve kapının dışından bir ses duyduğumda durdum.

“Ben? Sen misin?”

Geriye doğru adım atarken hafif bir gölge hareket etti. Boğazını temizleyip konuştuğunda sesi boğuktu. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

O derin ses beni çok etkiliyor.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslıyorum, zihnimin serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. Ama zihnimin tekrar tekrar dönmek istediği tek yer, Ben'in düşünceleri. Ve her şeyden çok, onun kokusu. O kokunun beni sarıp sarmalaması ve içimi sıkıca kıvrması.

Tekrar inledim ve oradaki ağrıyı hafifletmek için karın kaslarımı sıktım. Belki de bende bir sorun var? Eve gidince doktora görünmeliyim. Ya da belki de, birine gerçekten aşık olmak böyle bir şey.

Ben, Amber'ın çıktığı ve ara sıra benimle konuşmaya tenezzül eden yakışıklı oyuncu tiplerine hiç benzemiyor. Karşılaştırma yaparsak, onlar sadece çocuk. Eminim ki hiçbiri su ısıtıcısını tamir edemez. Ya da bir kadının aklını başından alacak ve insanları yalamaya başlayacak kadar lezzetli yemek pişiremez.

İşte bu yüzden daha önce hiç böyle birine tepki vermemiştim. Cinsel isteğim yok değil; vücudum neyi sevdiğini ve neyi sevmediğini biliyor. Ve beynimin bir kısmı Ben gibi erkeklerin bir yerlerde var olduğunu biliyordu

ve bu da var olmayan cinsel isteğimi canlandırmak için ihtiyacım olan şeydi.

Konuşkan olmayan, huysuz bir dağ adamının bir şeyler tamir etmesini izlemek benim zaafım. Kendin yap pornosu diye bir şey var mı? Yakışıklı, becerikli erkeklerin bir şeyler tamir etmesini izlemekten zevk almak? Eğer yoksa, olmalı.

"Sakin ol," diye kendimi azarladım.

Şimdiye kadar ona her dokunduğumda şok olmuş ve dehşete düşmüş gibi göründü. Sanırım ipucunu alıp önümüzdeki birkaç günü kendimi rezil etmeden atlatmaya odaklanmalıyım.

Vazgeçtim. Daha doğrusu kendimi aptal durumuna düşürdüm.

İç çekerek, Ben'in kokusunu taşıyan sabunu alıp vücudumu yıkıyorum, ellerimi bir kez daha tembelce şişmiş klitorisimin etrafında daireler çizerek gezdiriyorum. Bir kolumu sudan çıkarıp, sıcaktan pembeleşmeye başlayan tenimden damlaların akışını izliyorum.

Cennet.

Ben'in küvetin kenarına eğilmiş, bir eli iki yanında, bana bakarkenki görüntüsü istemsizce zihnimde beliriyor ve kalbim bir an duruyor. Ne kadar güzel olurdu değil mi? Eminim işini titizlikle yapardı. Bana bir işi yarım bırakacak bir adam gibi gelmiyor.

Bacaklarımı birbirine bastırarak, onun diz çöktüğü, bacaklarımı ayırdığı ve... diye hayal ederken içimden bir iniltiyi bastırdım.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı kavisli beyaz porselen kenara yaslıyorum, etrafımda buhar yükseliyor ve küçük banyo penceresini buğulandırıyor.

Ah, durumum çok kötü. Belki de bu bir tür travma tepkisidir. Geri döndüğümde bunu araştırmam gerekecek. Cinsellikle, yemekle ve küvette elle taciz edilme hayalleriyle gerçek sorunlarınızdan kendinizi uzaklaştırma isteği aniden ortaya çıkıyor.

Ama sonra, parmaklarımın arasından göz ucuyla baktığımda, bir şey dikkatimi çekiyor ve kendime acıma anım sona eriyor.

Penceredeki, sallanan dallarla uyuşmayan bir gölge, gerçekliği acımasızca geri getiriyor. Uzakta olmam, güvende olduğum anlamına gelmiyor.

Ben bir aptalım.

Yavaşça doğrulurken kalbim tekliyor, hareket ettiğimde su küvetin kenarlarına hafifçe çarpıyor. Parmaklarım kaygan kenarı kavıyor. Orada

kesinlikle bir şey var.

Gölge tekrar hareket ediyor. Daha da yaklaşıyor. Buğulu camdan süzülen ışığın daha fazlasını engelliyor. Katı bir şey. Yaprak değil. Dal değil. Ve rüzgarın savurduğu bir şey de değil.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Beni buldu. Bir şekilde, beni burada bile buldu.

Gölge aniden yer değiştiriyor, pencereye sertçe bastırıyor. Mavi gözler buharın arasından doğrudan bana bakıyor.

Çıplak bir şekilde küvetin içindeyim. Ve o, sadece birkaç metre öteden doğrudan bana bakıyor.

Kendimi durduramadan ağzımdan vahşi bir çığlık koptu. Saf dehşet, banyo duvarlarında yankılandı.

Geriye doğru olabildiğince kayıyorum, duvardaki havluya uzanmak için çaresizce uğraşıyorum. Bana çok uzak ama işkencecimin kıpırdamadan bakmaya devam ettiği pencereye de çok yakın.

"Ben," diye telaşla seslendim. "BEN."

Koridorda ağır adımlar yankılanıyor ve banyo kapısı o kadar sert açılıyor ki, duvardan sekip çat diye geri dönüyor.

Ben, omuzları dik, yumrukları sıkılı, savaşa hazır bir şekilde kapı çerçevesini doldurdu. Gözleri, küçük alanı tek bir hızlı hareketle taradıktan sonra bana odaklandı.

Küvetin içinde oturuyorum, sabunlanmış ve sıırılsıklam ıslakım, tamamen çıplak bir haldeyim; bir elim bacaklarımdan arasında, diğer elim de mahremiyetim için göğsümün üzerinde. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Onun koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzdü, her şeyi inceledi.

Ama şimdi zamanı değil.

"Pencere." Titreyen elimle işaret ederek nefes nefese kaldım, sonra hemen göğüslerimi tekrar örttüm. "Pencerede biri var."

Önüme geçiyor, kasları harekete hazır bir şekilde geriliyor, ayakları açık, dövüşmeye hazır. Sonra omuzları hafifçe düşüyor. Gerginlik vücudundan ayrılmıyor, ancak kızgın bir öfke yerine rahatsızlığa dönüşüyor.

"Jerry," diye çıkıştı, sesi gergin ve kaba. Pencereye doğru gidip cama sertçe vurdu. "Kahretsin, Jerry."

Mavi gözler şaşkınlıkla geriye doğru kaydı, yana doğru eğildi. Cam açıldı ve ıslak pembe bir burun ile gri, kabarık kulaklar ortaya çıktı. Ben

pencereden dışarı baktı, kaslı sırtı gerildi, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve uyarıcı bir şekilde parmağını kabinin dışına doğru uzattı.

Beyaz ve gri kafa geriye doğru eğilip tepki veriyor, ardından yüksek ve öfkeli bir havlama sesi havayı dolduruyor.

"Bir gel artık. Şu aptal köpek."

Jerry, hakarete sinirlenerek tekrar havlar. Söyleyeceğini söyledikten sonra, giderken havlayarak hızla uzaklaşır.

"Bir köpek mi?" diye fısıldadım.

Ben başıyla onaylıyor, geniş omuzları her adrenalini dolu nefes alışverişiyle inip kalkıyor.

"Bu köpek değil. Bu at." Sesim, gizleyemediğim bir titremeye, niyetimden daha yüksek çıktı.

"Tam bir baş belası, işte o," diye mırıldandı Ben, sonra üç hızlı adımla havlu askısına doğru ilerledi, bir havlu kaptı ve bana bakmadan uzattı. "Çok özür dilerim. Hiç görgü kuralları yok."

"Köpeğiniz mi?" Havluya uzanırken titriyordum, sonra titreyen ellerimle kendime sardım ve kollarımın altına sıkıştırdım. "Sadece bir köpek," diye tekrarladım kendi kendime, telaşlı sinir sistemin sakinleşmesini diledim.

"Onun hakkında seni uyarmalıyım." Ben şimdi sırtını bana dönmüş, düzgün davranmamı bekliyor, ama yumrukları yanlarında sıkılı sıkılı, eklemleri bembeyaz olmuş. "İyi misin?"

"Sadece biraz sarsıldım." Bu, durumu hafife almak olurdu. Beni bulduğunu sandım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacak gibi. Küvetten çıkmaya çalışırken, ayağım ıslak porselende kaydı.

Ben yıldırım hızıyla hareket etti, etrafımda döndü ve dengemi sağlamak için kolumu yakaladı. Diğer eli belime gitti, parmakları havlunun üzerinde gezindi ve sıkıca kavradı. Kalın kumaşın üzerinden bile dokunuşu yakıcıydı, şaşkınlıkla ona baktım.

"Dikkatli ol." Kelime sert ve kaba bir şekilde çıkıyor ağzından, ama elleri nazik.

Banyo paspasına adım atmama yardım ederken başımı sallıyorum ama hemen bırakmıyor. Başparmağı, düşmemden kalan bir çizik üzerinde kolumu okşuyor ve kalbimi hızlandıran küçük ileri geri hareketler yapıyor, sonra ne yaptığının farkına varıp geri çekiliyor.

"Jerry sürekli dolaşıyor. Ona gerçekten benim evim diyebilir miyim bilmiyorum." diye açıklıyor, hâlâ doğrudan gözlerime bakmadan,

bakışlarını kibarca omzumun üzerinden bir yere sabitleyerek. “Daha çok sık gelen bir misafir.”

Jerry'nin burnu tekrar cama çarpıyor ve ıslak bir leke daha bırakıyor; şimdi bunun korkutucu değil, sevimli olduğunu düşünüyorum.

İçimde histerik bir kahkaha kabarıyor. Elimle kalbimi tutuyorum, omuzlarım titriyor. Hayatım daha da saçma hale gelebilir miydi? Sinirlerim alt üst olmuş durumda.

"Beni çok korkuttu."

Uzaktan gelen havlama sesleri içeriye sızıyor ama Ben onu içeri almak için acele etmiyor.

"Bunu görebiliyorum." Ben'in sesi pürüzlü, farklı, daha boğuktu. Gözleri, saçlarımdan omuzlarıma damlayan suyla birlikte havluyu göğsüme bastırdığım yere indi. Uzun uzun bakarken çenesi kasıldı.

Kendime bunun sadece bir adrenalin patlaması olduğunu, başka bir şey olmadığını söylüyorum. Küçük banyoda birbirimize çok yakınız. Bu arzu değil, korku.

"Ben?" Sesim neredeyse fısıltıdan ibaret.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve nefesimi tutarak, bunu yapıp yapmayacağını, aramızdaki bu sıcaklığı benim gibi hissedip hissetmediğini veya her şeyin sadece benim hayal gücümde olup olmadığını görmek için bekledim.

Ama Ben dudaklarını benimkine bastırmak yerine, kolumu aniden bıraktı ve kapı çerçevesine yapışana kadar geri çekildi. Bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Eli kalın, koyu saçlarına gitti ve sertçe karıştırdı.

"Üzerini giy," diye bağırdı. "O zaman Jerry ile düzgünce görüşebilirsiniz."

Sonra, gerekenden fazla bir kuvvetle kapıyı kapatıp gitti. Koridorda hızla ilerlerken duvarlar darbenin etkisiyle hafifçe sarsıldı.

Burada sırlıslıkla ıslak bir halde duruyorum ve kalbim hâlâ hızla çarpıyor, ama bu sefer tamamen farklı nedenlerden dolayı. Dokunduğu yerlerde tenimde karıncalanma hissediyorum. Havlunun üzerinden bile ellerinin sıcaklığını ve üzerimde gezinen gözlerinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

Jerry kısa bir süre için pencerede yeniden belirir, neşeyle nefes nefese kalmış, kendinden son derece memnun görünmektedir. Kuyruğu kulübenin duvarına sürekli bir ritimle vurur. Ancak evin önünden gelen keskin bir ıslık sesi duyduğunda ortadan kaybolur ve efendisine doğru koşar.

Hızla kurulanıyorum, her sesi dikkatle dinliyorum, duyularım hala korku veya kaçma modunda takılı kalmış durumda.

Ön kapı açılıyor ve Jerry kendini evinde hissettirirken tahtaya çivilerin hızlı hızlı vuruş sesleri duyuluyor. Ben'in adımları oturma odasında ileri geri gidip geliyor, bu sırada çıkardığı o alçak hırıltı sesi ve Jerry'ye söylediği bazı seçkin sözler de duyuluyor; Jerry de ona kötü köpek dediğinde havlayarak karşılık veriyor.

Titreyen ellerimle, bana bıraktığı kıyafetleri giyiyorum. Yine yumuşak bir pazen gömlek, bu sefer kırmızı ve siyah kareli, ve belini kıvrırmak zorunda kaldığım daha büyük bir eşofman altı. Her şey onun kokusunu taşıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için kumaşı burnuma götürüp kokusunu içime çekmeden edemiyorum.

Salona girdiğimde, Ben'in derin sesini daha önce duyduğumdan daha yumuşak bir tonda duyuyorum.

“Ne düşünüyordun sen?” Bir sessizlik, ardından Jerry'den bir sızlanma geldi. “Hayır, bu bir bahane değil.”

Jerry bir kez savunmacı bir şekilde havladı.

“Umurumda değil. O...” Ben'in sesi alçalıyor, sertleşiyor. “Zaten yeterince şey yaşadı, bir de senin onu ölümüne korkutmana gerek yok.”

Jerry'den daha fazla sızlanma ve bir aşağı bir yukarı yürürken tahta üzerinde tırnaklarının tıklama sesi geliyor.

“Sınırlar önemli, Jerry. Kendini güvende hissetmeli. Korunmuş hissetmeli. Bir aptalın onu ölümüne korkutmasına izin vermemeli...” Hırıldayarak sözünü kesti. “Bir daha yapma.”

Jerry, dersten hiç etkilenmediğini belli eden bir şekilde homurdanıyor.

Ben homurdandı. “Bana o bakışı atma. O misafir. O gittikten sonra istediğin kadar pencereden içeri bakabilirsin.”

Ayrılmamdan bahsetmesi, sanki bunu dört gözle bekliyormuş gibi davranması, midemi bulandırıyor.

Yavaşça yaklaşırken duraksıyorum. Elbette, evini tekrar kendisine ait bulduğu için mutlu olacaktır. Baştan beri burada olmamı istemediği halde, zamanını ve mekanını fazlasıyla cömertçe bana ayırdı. Onun huzurlu hayatına bir engel olduğumu unutan benim.

Kendisi de neredeyse inzivaya çekilmiş bir hayat yaşadığını söyledi.

Ben tekrar mırıldanıyor ve oturduğunu gösteren bir gıcırtı sesi duyuyorum. Jerry bu sefer anlayışlı bir şekilde sızlanıyor.

“Hayır, senin suçun değil. Benim suçum.” Sinirli bir homurtu daha. “Ama nöbet tutarak onun gönlünü alabilirsin. Zaten artık geçimini sağlamanın zamanı geldi.”

Gülümsüyorum. Jerry, Ben'den beş dakika içinde, onun topraklarına ayak bastığımdan beri duyduğumdan daha fazla kelime duydu.

Sonunda dışarı çıktığımda, Ben mutfak penceresinin yanında, tezgâha yaslanmış, Jerry'nin daha önce oturduğum kanepenin etrafını koklamasını izliyordu. Ben içeri girdiğimde tamamen dönmedi ama başını hafifçe eğdiğini, varlığını fark ettiğini gördüm.

"Bağırdığım için özür dilerim," diye başlıyorum, sessizce yaklaşarak. "Umarım sizi korkutmamışımdır."

Jerry çömelmiş bir şekilde arkasını dönüp başını yana eğerek beni dikkatle izliyor. Başını eğip ayaklarımı kokladığında, Ben'in gözleri hareketi takip ediyor ve ayaklarımda hâlâ duran iyileşmekte olan çizikleri görünce kısılıyor.

“Özür dileme.” Ben, tezgahın kenarını sıkıca tuttuğu için parmak boğumları bembeyaz olmuştu. “Doğal bir tepki.”

Rahat görünmeye çalışıyor ama hiç de öyle olmadığını anlayabiliyorum.

"Hala." Yanına, profilini ve sıkıca kapanmış çenesini görebilecek kadar yaklaştım. "Bu çok... dramatikti."

Önce sıcak suyun olmamasından şikayet ediyorum, sonra da evi inlettiriyorum. Üstelik yatağını, yemeğini ve kıyafetlerini de çalışıyorum. Tam bir baş belasıyım işte.

“Sanırım gerginsin.” Şimdi bana döndü ve koyu gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesti. “Gergin olmaya hakkın var. Ama burada sana hiçbir şey zarar vermeyecek.”

Söylediği o alçak ve sert ses, sanki bir söz veriyormuş gibi, göğsümdeki düğümü çözüyor. Eli tezgahı kalkıp bana doğru uzanmak üzereyken fikrini değiştirip elini indiriyor.

Bakışlarımız kilitleniyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sonra Jerry sert ve buyurgan bir şekilde havlayarak o anı bozdu. Ben'in dudakları neredeyse bir gülümsemeye benzeyen bir şekilde kıvrıldı.

"Buraya gel," diyor Ben, soluk gri Sibirya kurduna doğru ilerleyip elini uzatıyor ve Jerry de sevgiyle elini okşuyor.

Onları takip ettim ve ikisinin önünde durdum. "Dost canlısı mı? Onu sevebilir miyim?"

Ben bana döndü ve ifadesi yumuşadı. "Sanırım başka seçeneğin yok, o senin yanından ayrılmak zorunda kalmayacak."

Öne eğilip avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzatıyorum.

Jerry, kabarık tüyleri ve coşkusuyla yanıma doğru koşuyor. Yakından bakınca çok güzel. Ve kocaman. Dönüp yan tarafını bana yaslıyor, uyluklarıma çarpıyor ve selamıyla neredeyse beni deviriyor.

Ben'in eli uzanıp, avucunu belimin alt kısmına dayayarak beni dengeledi. "Sakin ol," diye emretti ve Jerry isteksizce geriye doğru çekildi ama kuyruğunu sallamaya ve dilini mutlulukla dışarı sarkıtmaya devam etti.

"Merhaba." Gülerек eğildim ve kulaklarının arkasını kaşıdım.

Jerry, dokunuşuma doğru eğiliyor ve coşkusuyla beni neredeyse tekrar devirecek.

"Sana bağırdığım için özür dilerim."

Jerry beni anında affetmiş gibi görünüyor. Kalçasını tam ayaklarımın dibine bırakıp orada öylece oturuyor, başını geriye doğru eğerek daha fazla baş okşaması bekliyor, ben de memnuniyetle kabul ediyorum.

"Sık sık ziyaret eder mi?" diye sordum, eğilmiş pozisyonumdan Ben'e bakarak.

"Çoğu gün öyle. Ama sonra bir hafta boyunca ortadan kayboluyor." Ben, elleri cebinde, omuz silkerek, Jerry'yi okşarken anlaşılmas bir ifadeyle beni izliyor.

İri Sibirya kurdunun gri ve beyaz lekelerini ve buz mavisi gözlerini inceliyorum. Gerçekten de çok yakışıklı bir köpek.

"Ben ve Jerry mi?" İstemsizce sııttım. "Gerçekten mi?"

Ben'in yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Utanç mı?

"Jerry'ye benziyor," diye mırıldanıyor savunmacı bir şekilde, ama sert ses tonunda bir sevgi seziyorum.

Yüz kiloluk bir Sibirya kurdunun nasıl Jerry'ye benzediğini sorgulamıyorum. Bunun yerine, sanki bu son derece mantıklıymış ve Ben'in o huysuz dış görünüşünün altında aslında bir mizah anlayışı olabileceğine dair hiçbir ipucu vermiyormuş gibi başımı sallıyorum.

Derinlerde. Çok çok derinlerde.

"Balık tutarken göle kadar beni takip etmeyi seviyor. Tam da ızgara yaparken ortaya çıkıyor çünkü artıkları seve seve yediğimi biliyor. Hatta muhtemelen kahvaltımızın kokusunu alıp koşarak geldi."

Jerry'yi okşayıp gülümsüyorum. Ben'in peşinden bütün gün dolaşmanın cazibesini anlayabiliyorum.

“Benim...” Ben boğazını temizleyerek bir adım geri çekildi. “Dışarıda bekleyeceğim. Burada sorun yok mu?”

Derin bir nefes alarak, Ben'in beni terk etme düşüncesinin yarattığı kaygıyı bir kenara bırakıyorum. Saçmalıyorum. Daha önce onsuz da hayatta kaldım ve o çok uzağa gitmeyecek.

“Evet.” Ayağa kalktım, pantolonumdaki köpek tüylerini silkeledim. “Jerry ile birbirimizi iyice tanımamız gerekiyor.”

“Çok uzun sürmeyecek.” Jerry'yi mi yoksa beni mi rahatlatmaya çalıştığından emin olamıyorum, ta ki heyecanlı Husky'sini işaret ederek, “Ona dikkat et evlat,” diye ekleyene kadar. Köpek de karşılık olarak kuyruğunu sertçe yere vuruyor.

İçim sıcacık, hoş bir hisle verandaya doğru ilerlerken Ben başka bir müştemilatın kapısını sertçe kapatıyor. Güneşe bakıyorum ve Ben ile aramdaki utanç verici garip duruma hayıflanıyorum.

Başparmağını emdim. Pazularını okşadım. Ve o da beni neredeyse çıplak gördü. Belki şimdi eşitlendik.

Bundan daha kötü olamaz herhalde.

"Beni gerçekten çok korkuttun," dedim köpeğe, en üst basamağa oturmak için çömelirken.

Jerry, ağır ve sıcak bir şekilde hemen ayaklarımın üzerine atladı ve görünüşe göre harika bir oturma yeri olduğuma karar vermişti. Başını kucağıma koymak için pozisyonunu değiştirdi, mavi gözleri masum bir şekilde bana bakıyordu.

Hiç de üzgün görünmüyor, ama ona kızamıyorum da, bu yüzden daha çok başını okşayıp sevgi gösteriyorum.

Jerry memnuniyetle içini çekiyor, ödünç aldığım eşofmanıma biraz salya akıtıyor ama umurumda değil. Beni çok daha fazla endişelendiren şey, gönülsüz kahramanım karşısında geliştirdiğim son derece uygunsuz, neredeyse saplantı derecesindeki hoşlanma ve boş daireme, var olmayan hayatıma geri dönme fikrinden duyduğum korku.

Peki ya Beau beni avlayan adamı bulamazsa ben ne yapacağım?

Kulübe çok küçük geliyor. Buraya geldiğinden beri böyle hissediyordu ama bu öğleden sonra boğucu bir hal aldı.

Bu yüzden, onun kokusundan ve aptalca bir şey yapma isteğinden uzak durmak için dışarıda kalıyorum.

Tıpkı her şeyi bir kenara bırakıp, kendimi tamamen kaptırmak gibi dostum.

Dağın yüksekliğine rağmen öğleden sonra güneşi sıcak. Doğruca odun yığınınına yöneliyorum, gömleğimi çıkarıp yakındaki bir dala asıyorum.

Baltanın tanıdık ağırlığı ellerimde iyi hissettiriyor. Gerekli. Zara'yı kıyafetlerim içinde her gördüğünde ayıcığının önerdiğinden çok daha sağlıklı bir şekilde enerji yakmaya hazırım, özellikle de artık altındakini bildiğimize göre.

Tam anlamıyla mükemmel.

İlk kütüğü yerleştirdim ve sallamaya başladım. Odunların kırılmasının ritmik çatırtısı açıklıkta yankılanarak yakındaki ağaçlardaki birkaç kuşu rahatsız etti.

Zaman geçtikçe, gerekenden daha fazla güç kullanarak kütükleri teker teker yarmaya devam ediyorum. Ter sırtımdan aşağı damlıyor, kot pantolonumun belini ıslatıyor.

Bu gidişle iki kış yetecek kadar odunum olacak, ama fiziksel bir prize ihtiyacım var. Açıkçası, dün gece yaşananlar bunun göstergesi.

Ellerimle yapabileceğim, ona ya da kendime dokunmaktan başka bir şeye ihtiyacım var.

Jerry'nin bacakları onun altına kıvrılmış, bu da onu daha da küçük gösteriyor, verandada rahatına kavuşmuş. Uzun saçları her rüzgar esintisiyle dalgalanıyor ve köpeğimin kulağının arkasını kaşırken gülümsüyor.

O kendini beğenmiş herif, onun ilgisinden her saniyesinin tadını çıkarıyor. Jerry, kocaman kafasını onun kucağına koymuş, utanmazca sevgisini gösteriyor. Kuyruğu tembelce eski veranda tahtalarının üzerinde sallanıyor ve yemin ederim, zafer kazanmış gibi tek gözünü açıp bana dik dik bakıyor.

Kendi köpeğini kıskanmaktan daha acınası bir şey var mı bilmiyorum ama işte buradayım.

Ve sapık zihnim, tişörtümün altındaki kıvrımlarını ve tenini düşünmekten kendini alamıyor. Küvetimde dururken pembe ve altın rengi olan, kaygan ve ıslak, o kadar muhteşem bir ten ki, dişlerimi sızlatıyordu.

Küfreterek gözlerimi oradan uzaklaştırıp yaptığım işe odaklanıyorum.

"Ona bir daha bakmayacağım," diye kendi kendime söylüyorum. Baltayı indirdiğimde dudağını nasıl ısırıldığını fark etmiyorum. Tıpkı gözlerinin hareketlerimi, kaslarımın kasılmasını ve bıçağın havada savrulmasını nasıl takip ettiğinin farkında olmadığım gibi.

Ya da az önce Jerry'ye fısıldarken, duyma mesafesinin çok altında olduğunu düşünerek, "sıcak" demesi gibi. Bir insan için evet, ama benim gibi gelişmiş işitme yeteneğine sahip bir şekil değiştirici için değil.

Ayıcığım onun Jerry'ye fısıldadığını sanmıyor, benimle dalga geçtiğini düşünüyor. Ve her saniyesinden keyif alıyor.

"Her zaman böyle mi?" diye soruyor Jerry'ye, ona doğru eğilerek, konuşurken dolgun dudakları neredeyse kulağına değiyor, parmakları kulaklarının arkasındaki kalın kürke saplanıyor. "Her zaman bu kadar çok mu çalışıyor?"

Jerry, buna karşılık yüksek sesle ses çıkarıyor ve kuyruğunu tahtalara düzenli bir ritimle vuruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok yoğun. Güçlü, sessiz tip." Basamakta yer değiştiriyor, pozisyonunu ayarlıyor ama onu rahatsız etmemek için başını kucaklıyor.

"Belki de uzun boylu, esmer ve huysuz olmak ona daha çok yakışır."

Baltayı daha sert indiriyorum. Çat! Bir kütük daha tamamen ikiye ayrılıyor, parçalar kütüğün iki yanına düşüyor.

“Şu kollar da ne öyle,” diye mırıldandı, sonra gözümün ucuyla doğrulduğunu, elinin Jerry’nin kürkünde durduğunu, duymuş olabileceğimden korktuğunu gördüm. Artık çok uzakta olduğumdan emin olduktan sonra (ki sıradan bir insan olsaydım gerçekten de uzakta olurdum), boğazını temizledi ve devam etti. “Yani, çok etkileyici. Odun kesme işi. Çok... ateşli.”

Ayıcığım kendini temizliyor. Gücümüzü beğeniyor.

"Terini sevmem garip mi? Onu yalamak istiyorum. Eminim tadı da çok erkeksi."

Jerry ona oldukça şüpheli bir bakış atıyor.

"Belki de çok uzun zamandır cinsel ilişkiye girmemişimdir."

Kahretsin.

Yığından bir kütük daha alıp dikkatlice kütüğün üzerine yerleştiriyorum. Baltayı başımın üzerine kaldırırken güneş bıçağın ucuna vuruyor, sanki ona en son dokunan adammış gibi, tek bir öfkeli darbeyele odunu ikiye ayırıyorum.

Hâlâ beni izliyor. Bakışlarının tenimde ağırlığını hissedebiliyorum, ense tüylerim diken diken oluyor ama varlığını görmezden gelmeye kararlıyım.

O beni kontrolsüz ve pervasız hissettiriyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Bu yüzden, ayağa kalkıp gerinirken bilerek bakmıyorum; pantolonum kalçalarının üzerinde çok aşağıda duruyor, o kadar aşağıda ki, temiz külotunun hâlâ yatağında katlanmış halde durduğuna bahse girerim.

Kesinlikle iç çamaşırı giymeyecek.

Siktir git, siktir git.

O merdivenlerden aşağı inerken ve verandada dolaşp çiçeklere bakarken, ben de yaptığım şeye tamamen dalmış gibi davranıyorum. Bir kütüğü tamamen kaçırdığımda, başımı sallıyorum ve ayıcığımı azarlıyorum.

Böyle devam edersem bir parmağımı kaybedeceğim. Gelişmiş iyileşme güçleri ancak belli bir yere kadar işe yarar. Kopmuş uzuvları yeniden büyütme muhtemelen çok ileri bir adım olur. Dikkatli olmalıyım.

Birkaç dakika sonra, salıncakların arasından yukarı baktığımda verandanın boş olduğunu gördüm. Bahçe de boştu, sadece güneş ışığı alan bir yerde sırtüstü uzanmış, beyaz karnı neredeyse parıldayan Jerry vardı.

"Nereye gitti?"

Jerry buz mavisi ve anlamlı bir şekilde tek gözünü açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Kuyruğu tembelce bir kez yere vuruyor. Faydasız.

Baltayı kütüğün üzerine yaslayıp yere bıraktım ve dinledim. Hiçbir şey yok.

Ağaçlık alanı tarayarak, çam ağaçlarının arasındaki gölgelerde herhangi bir hareket belirtisi arıyorum. Çok uzağa gitmiş olamaz. Başına gelenlerden sonra gitmiş olamaz. Ama görüş alanımda değil ve bu hoşuma gitmiyor.

"Onu gözetmen gerekiyordu," diyorum Jerry'ye, o da karşılık olarak esniyor ve tüm dişlerini gösteriyor.

İçimde bir gariplik hissi var. Onun sesi sessizliği doldurmadan ve varlığı arka planda olmadan burası çok tuhaf. Bekliyorum ama hala ağaçların hafif rüzgarla hışırtısından ve uzaktan gelen bir karganın sesinden başka bir şey yok.

"Zara?" diye seslendim, sesime endişeyi yansıtmamaya çalışarak. Cevap yok. Sadece sesimin yankısı.

Lanet olsun. Ayıcığım onun nerede olduğunu bilmemekten hoşlanmıyor ve onu kaybettiğimiz için şimdi bana çok kızgın.

"Git onu bul," dedim Jerry'ye, botumla kalçalarına hafifçe vurarak, kabinin içine göz attım; kokusundan içeri girmediğini zaten biliyordum. Sonunda zahmet edip ayağa kalktı, tembelce gerindi, sırtı bir kedi gibi kamburlaştı. "Hadi bakalım."

Burnu yere değmiş, kuyruğu havada, ağaçlık alana doğru dörtnala koşuyor.

Onu takip ediyorum, havayı kokluyorum, seçtiği yöne katılıyorum. Daha hızlı yürürken botlarım çam iğneleri ve kuru yapraklar üzerinde çıtırdıyor, endişelenmiyormuş gibi yapıyorum. O iyi, muhtemelen sadece yürüyüşe ve benim huysuz halimden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Ama içimdeki ayı giderek daha da huzursuzlanıyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi içimde bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Biri peşindeyken ortadan kaybolmamalı. Kokusunu alabiliyorum, izini sürebiliyorum ve sık ormanda hangi yöne doğru ilerlediğini anlayabiliyorum, ama yine de istediğimden çok uzakta.

Onu derenin kenarında, yılların etkisiyle pürüzsüzleşmiş devrilmiş bir kütüğün üzerinde otururken buldum. Suya çakıl taşları atıyor, sonra dalgaların yayılmasını ve akıntıya kapılıp kaybolmasını izliyordu.

Jerry çoktan oradaydı, iri cüssesi bacağına yaslanmış, pantolonunu çamurluyordu. Kadın ise bunu umursamıyor gibiydi.

"Uzaklara doğru dolaşmamalısın."

Sesimi duyunca hafifçe irkildi, eli göğsüne gitti, sonra bana baktı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı yüzünde oynaşarak saçlarındaki altın sarısı rengi vurguladı. Ses tonumdaki ani değişim çoğu insanı korkutmaya yeterdi, ama o sadece bana gülümsedi, teni ışıldıyordu, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibiydi.

"Uzaklara gitmedim." Gözlerini kamaştıran güneş ışığına karşı bir gözünü kapatarak, başını yana eğdi, kafası karışmıştı.

"Yeter artık." diye homurdandım, korku beni öfkeliendiriyordu. "Seni göremedim."

Jerry burnunu onun elinin altına sokar ve o da etrafına bakınırken dalgın dalgın onu okşar.

"Sadece..." Şırlıl şırlıl akan su ve sallanan eğrelti otlarıyla çevrili huzurlu manzarayı belirsiz bir şekilde işaret ederek, "Meşguldünüz ve sizi rahatsız etmek istemedim. Gergin görünüyordunuz... Bunun sizin için bir rahatsızlık olduğunu anlıyorum. Ve biraz... garip davranıyorum." dedi.

Gergin, belki. Ve garip, evet. Ve bunun geçerli bir sebebi var, ama şimdilik ona anlatamam.

"Çok konuşkan biri değilim ama bu, arkadaşlıktan hoşlanmadığım veya senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor."

Kaşını kaldırdı.

"Alanımı başkalarıyla paylaşmaya alışkın değilim."

Ağaçların gölgesinde olduğumuz için öğleden sonra havası serinledi. Yeterince kat kat giyinmemiş. Kollarının açıkta kalan kısımlarında şimdiden tüyler diken diken olmuş.

"Yani, artık ortadan kaybolmak yok. Seni korumakla yükümlüyüm ve nerede olduğunu bilmezsem bunu yapamam." Polar ceketimi çıkarıp, nemli boynuma çarpan serin havayı ona uzattım. "Bunu giy."

"İyiyim..." Her zamanki gibi inatçı olduğu için bunu kabul etmiyor.

Kolumu uzatıyorum. İyi değil, sadece şikayet edemeyecek kadar kibar. Tıpkı geldiği anda tamir etmem gereken o lanet su ısıtıcısı gibi.

"Üşüyorsun. Al bunu." Benim ayım, ona bir şey teklif ettiğim her seferinde onunla savaşmak zorunda kalmamdan hiç memnun değil. Yemek. Banyo. Yatağımız. Ona bakma girişimlerime her fırsatta karşı koyuyor. Onun şekil değiştirenler, eşler veya doğaüstü dünya hakkında hiçbir fikri olmadığını, hiçbir şeyden haberi olmadığını anlamıyor.

Polar kumaşı topluyorum ve yakayı açık tutuyorum, tıpkı bir annenin küçük çocuğunu giydirmesi gibi; o da bıkkın bir kıkırdamayla kafasını

delikten geçiriyor ve ben ona yardım ederken gülüyor.

Yünlü kumaş onu tamamen sarıyor, tıpkı benimkilerin her biri gibi. Rahatsız edici derecede yakın durarak, kollarını dikkatlice yukarı kıvrırırken parmaklarım bileklerine değiyor.

“İstedğin şeyleri alabilirsin; bunu biliyorsun, değil mi? Onları istediğin için özür dilemene gerek yok.” Başparmağımı nabzının üzerinde gezdirdim, dokunuşumla hızlanmasını çok sevdim. “Kız kardeşin yıldız olabilir, ama sen de en az onun kadar önemlisin. Bırak ben seninle ilgileneyim.”

Birden hareketsiz kalıyor, neredeyse nefes almıyor. Nabzının hafifçe attığını duyabiliyorum. Bu korku mu yoksa ona yaklaştığım her seferinde hissettiğim o baş döndürücü gerginlik mi?

“İşte.” Dışarı çıktığımızdan beri esen sert rüzgardan boynunu korumak için tasmaını yukarı kaldırıyorum. Parmaklarım kulağının arkasındaki yumuşak deriye değiyor ve o, neredeyse duyulmayacak kadar hafif ama içimdeki ayıcığın dikkatini çekmeye yetecek kadar inliyor.

Tekrar yapıyorum ve o titriyor, o iri, anlamlı gözleriyle bana bakıyor.

İkimiz de donakaldık. Zaman durmuş gibiydi. Onu içime çekerken derenin sesleri bile kayboldu, içimdeki ayı, dilindeki her cezbedici koku tadıyla ileri doğru itiliyordu.

Diğer elimi de nazikçe kalçasına koyuyorum ve o da bana doğru sallanarak yaklaşıyor, uzaklaşmıyor.

"Ben..." Tatlı, baştan çıkarıcı sesiyle beni kendine çeken şey, dalgınlığımdan çıkmamı sağladı.

Ben ne yapıyorum böyle?

Aniden geri çekiliyorum, ellerimi cebime sokuyorum ki, uygunsuz bir şey yapmasınlar; mesela çenesinin zarif kıvrımını okşamasınlar veya çenesini kaldırıp öpmesinler.

"Sizi içeri almalıyız. Hava kararıyor."

Kaşlarını çattığında kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece dar patikadan kulübeye doğru geri dönmek için önden yol gösteriyor.

Jerry aramızda koşturuyor, arada bir durup ilgisini çeken bir şeyi kokluyor.

Yaprakların oluşturduğu halının altında adımlarımızın sesi duyulmaz hale gelerek sessizce geri yürüyoruz, ama bu sabahki gibi garip bir durum değil. Bu sefer farklı. Enerji dolu. Tıpkı fırtına öncesi hava gibi.

Bugün gerçekten çok zorlu bir gün oldu, ama henüz bitmedi.

Ayıcığım tetikte ve bize doğru bir şeyin geldiğini hissediyor. Umarım sadece kötü hava koşullarıdır, ama olur da öyle olmazsa, kızım hazır olacak.

Kapıdan içeri girer girmez Ben bana döndü, yüzündeki kararlılık beni endişelendirdi.

"Ateş etmeyi öğrenmelisin," diyor ve daha önce dikkat etmediğim kilitli bir dolaba doğru ilerliyor.

"Ateş etmek mi? Yani, silahla mı?"

Bir adım geri çekilip baktığımda, şimdiden başımı sallıyorum.

"Kendinizi koruyabilmeniz gerekiyor. Her ihtimale karşı." Tüfeği ustaca hareketlerle kontrol ediyor ve gözlerime tam olarak bakmıyor. "Her zaman orada olamayacağım."

Dedektif Harris de bana aynı şeyi söyledi ve o zaman da duymak istememiştim. Silahlarla ilgili hiçbir tecrübem yok. Muhtemelen kendime zarar verebilirim.

"Ben, sanırım..." Silahlar beni tedirgin ediyor. Evimde silah istemiyorum. "Atış poligonuna falan gitmemiz gerekmiyor mu? Beau'ya da burada saklanacağımı söylemiştik."

Gördünüz mü? İstesem bile yapamam. Sorun çözüldü.

"Lütfen." Kelime yumuşak ama kararlı bir tonda. "İç huzurum için."

Daha önce hiç "lütfen" dememişti. Hiçbir şey istememişti ve bu içimi buruyordu. Ona hayır diyemiyorum. Bu yüzden sadece başımı sallayıp eşyalarını toplamasını ve ardından bir kutu mermiyi uyluk cebine sıkıştırmasını izledim.

Bir şey olursa, kendine yardım etmek için hiçbir şey yapmayan o aptal kız olmak istemiyorum. Sanırım en azından öğrenmek mantıklı.

"Daha önce hiç silah kullanmadım," dedim dışarıya doğru çıkarken, ben de isteksizce arkasından, ellerim ceplerimde.

"Ben düşündüm."

Dudaklarımı büzüyorum, neden bu durumdan rahatsız olduğumu anlamıyorum. Belki de beni hafife aldığını düşünüyorum.

"Ya bu konuda çok kötü olursam?"

"O zaman artık yapamayacak hale gelene kadar pratik yapacaksın."

Ben kulübeden biraz daha malzeme aldıktan sonra beni ormanın derinliklerine götürdü. Sonunda durduğumuz yerde manzarayı hayranlıkla izlerken, Ben herhangi bir yürüyüş yolundan uzakta, açıklığın kenarına hedefler yerleştirdi.

Öğleden sonra ışığı ağaçların arasından eğik bir şekilde süzülerek tuhaf ışık ve karanlık desenleri oluşturuyor. Hafif bir esinti çam ağaçlarını hışırdatıyor ve keskin, temiz kokularını taşıyor.

Açıklığın kenarına doğru yavaşça ilerlerken, bir ağacın kabuğundaki derin oyukların üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Diğer ağaçlara göz gezdirdiğimde, hepsi baş hizasında olmak üzere daha fazla oyuk görüyorum.

"Bunlar... ayılardan mı?"

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde Ben'e bakıyorum. O da ağaç kabuğundaki uzun kesiklerden bana bakıyor, birdenbire rahatsız oluyor.

Korkup eve gitmek isteyeceğimi mi düşünüyor? Öyle olsam bile, şimdi yapmayacağım.

"Evet."

Birdenbire, bu açıklık o kadar da sakın gelmiyor. Etrafımdaki sık ormana bakıyorum ama her şeyden korkmamaya kararlıyım.

Ben yanımda. Ne yaptığını biliyor. Güvendedeyim.

"Neden? Bu işaretler ne için?"

Ben yavaşça yaklaşıyor ve etkileyici işaretlerin üzerinden ellerini gezdirmeden önce omzumun üzerinden bakıyor. Bu hayvanın böyle bir hasar verebilecek kadar ne kadar güçlü olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Kendi bölgesini işaretliyor, bu dağın ve üzerindeki her şeyin kendisine ait olduğunu herkese bildiriyor."

"Beni de mi?"

Ben bir anlığına bembeyaz kesildi, şaşkın görünüyordu.

“Yani, bana buranın kendi toprağı olduğunu mu söylüyor?” Aptal gibi konuşuyorum. “Burada olmamızdan dolayı kızacak mı?”

Ben bana alaycı bir gülümsemeyle, "Sanırım bu boz ayı seninle bir şeyler paylaşmaya istekli olabilir," dedi.

Muhtemelen zevk için ayılarla güreşen Bay Sıcak Dağ Adamı, benimle dalga geçiyor.

Gözlerimi devirdim ve ilgi çekici işaretlere son bir kez baktıktan sonra, isteksiz korumam/öğretmenim/büyük aşkım olan kişiye döndüm.

"Peki, beni nereye istiyorsunuz?"

Ben küfür mırıldanarak elini yüzüne götürdü, ardından silahı iki eliyle kavrayıp incelemem için bana uzattı.

“İlk kural,” diyor, boşaltılmış tüfeğı bana uzatırken. Metal, beklediğimden daha soğuk ve ağır. “Her zaman dolu olduğunu varsay. Her zaman.”

Dikkatlice alıyorum, sanki daha dokunmadan bozulabilirmiş gibi. "Tamam."

“İkinci kural. Asla ateş etmeyi düşünmediğiniz bir şeye doğrultmayın.”

Başımı sallıyorum ama içten içe kafam karışık. Hep bir şeye işaret etmiyor mu zaten?

“İnsanların gergin olduklarında ne kadar çok şeyi unuttuklarına şaşırırsın, o yüzden silahı aşağıda ve benden uzakta tut.” Arkama geçip tutuşumu düzeltiyor. “Ateş etmeye hazır olana kadar parmağını tetikten çek.”

Gerginim, omuzlarım dikleşmiş. Bu kadar yakinken, beni istediğı gibi yönlendirirken vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Öğleden sonra güneşi, açıklığın üzerine uzun gölgeler düşürüyor ve uzakta bir yerlerde bir ağaçkakan ağaç kabuğuna vuruyor.

"Rahatla," diye mırıldandı, ellerini omuzlarıma koyup hafifçe bastırarak.

Derin bir nefes alıyorum, talimatlarını takip etmeye çalışıyorum ama sıcak nefesi yanağıma vururken bu zor oluyor. Bana doğru duruşu gösteriyor, botuyla ayaklarımı daha da açıyor.

"Daha geniş," diyor itiraz ettiğimde. "Sağlam bir zemine ihtiyacın var."

"Bu çok tuhaf hissettiriyor." Omuzumun üzerinden baktım, yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark edince sözlerim yarım kaldı.

Dudaklarımız birbirine çok yakın.

Eğer sadece öne doğru eğilirse...

“Pratikle doğal gelecek.” Elleri tüfeğin üzerindeki ellerimi kavrayarak tutuşumu ayarladı. “Dipçiği omzunuza sıkıca yaslayın. Ateş ettiğinizde geri tepme olacak. Buna hazır olun.”

Göğsüne değen hareketi hissederek başımı salladım. Çok yakındık, bedeni benimkini adeta kafese almıştı ve birdenbire ders bambaşka bir şeye dönüştü.

Tehlikeli bir şey.

"Nefes al," diye talimat veriyor. "Burnundan nefes al, ağzından nefes ver. Yavaş ve düzenli."

Kaburgalarımın genişleyip daraldığını hissederek, sırtımı onun ön tarafına yaslayıp onun yönlendirmesini takip ediyorum. Birbirimize mükemmel uyuyoruz.

“Güzel. Şimdi, namludan nişan al. Hedefi görüyor musun?”

"Evet." Kelime nefes nefese ağzından dökülüyor.

“Nişangahı ortalama. Acele etme.” Geri çekilip bana yer açmalıydı ama kıpırdamadı. “Hazır olduğunda tetiği çek. Çekme, sadece çek.”

Ateş ediyorum, patlama sesi açıklıkta yankılanıyor. Yakındaki ağaçlardan kuşlar kanat çırpışları ve telaşlı çılgınlıklarla fırlıyor. Atış hedefi tamamen ıskalıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve damarlarımda kan heyecanla doluyor. Adrenalin patlaması beklenmedik ve heyecan verici. Tekrar deneme isteği ise o kadar da değil.

"Tekrar," diyor, benim için yeniden doldururken. "Bu sefer, geri tepmeyi önceden tahmin etme. Bırak olsun."

Birkaç tur atıyoruz, her atış bir öncekinden daha isabetli oluyor. Kendi kendime söyleyeyim, hızlı öğrenen biriyim; onun ufak düzeltmelerine göre ayarlamalar yapıyorum ve her atışta daha rahat hissediyorum.

Elleri benimkileri yönlendiriyor, bedenlerimiz birbirine karışıyor; her seferinde doğru duruşu ve tutuşu sağladığımdan emin oluyor. Yaptığımız şeye o kadar odaklanmış durumdayım ki, güneşin batmaya devam edip dağları mor ve pembe tonlarında boyadığını neredeyse fark etmiyorum bile.

"Daha iyi." Hedefin dış halkasını vururken onaylıyor. "Tekrar."

Bu sefer hedefi tam isabetle vurdum, tam ortasına değil ama ortadaki halkaların tam ortasına. Başarı duygusuyla dolup taşarak kollarının arasına döndüm.

"Aferin kızım."

Övgüler ağzından dökülüyor ama sesi boğuk ve ham.

Tepkim anında oluyor.

Nefesim kesildi ve vücudum ısındı. Yanaklarımın kızardığını fark ettim; başımız ve ayaklarımız birbirimize yapışık, bakışlarımız kilitlenmiş ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Eğer doğanın tam ortasında olmasaydık, buranın çok sıcak olduğuna dair bir espri yapardım.

"Tekrar." Sesi bir oktav alçalmıştı. "Bu sefer yalnız başına."

Gözlerimi kırptırıp kendime geliyorum, sonra hedefime doğru dönüyorum, hareketlerim biraz fazla hızlı. Tüfeği kaldırırken ellerim hafifçe titriyor, ama nefesime odaklanıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ateş ediyorum. Bu atış daha da iyi, merkez halkaların hemen dışına isabet ediyor.

"Yaptım."

"Mükemmel," diyor ve tüm vücudum bu övgüye karşılık veriyor. Omuzlarım dikleşiyor ve çenem gururla yukarı kalkıyor.

Gölgeler uzuyor ve akşam yaklaşırken hava serinliyor. Bir şahin tepede daireler çiziyor, çığlığı dağın sessizliğini deliyor.

Şarjör değiştirirken Ben'i inceliyorum; dışarıdan keskin hatlara sahip bu adamın, içten içe kocaman bir oyuncak ayı olduğuna giderek daha çok inanıyorum.

"Bana anlattıklarını düşündüm. Ailen hakkında." Tüfeği kontrol edişini izledim, hareketleri hassas ve dikkatliydi. "Bütün bunlardan uzaklaşmak zor olmalıydı."

"Şöhret yüzünden mi yoksa para yüzünden mi?" Duraksıyor, bana bakıyor ve bu konunun nereye varacağını merak ediyormuş gibi şüpheyile bakıyor. "Kalmak kadar zor olmazdı."

İçini çekerek silahı yere bıraktı ve bana döndü. "Yaşayamayacağım bir şey yapmadan önce ayrıldım. Bu, hayatımda verdiğim en kolay karardı. Babamın aynı fikirde olduğunu söylemiyorum tabii."

İtiraf, aramızdaki serin havada asılı kaldı. Omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Bana asla gerçekten kötü bir şey yapmadığını ve isminin çağrıştırdığı kadar hasarlı olmadığını bilmemi istiyor.

Ama ben bunu onun tek bir kelime söylemesine gerek kalmadan içgüdüsel olarak zaten biliyorum.

"Bu yüzden mi buraya tek başına taşındın? Ondan saklanmak için mi?"

Merak ediyorum, biliyorum, ama onu tanımak istiyorum.

"Kısmen." Derin bir nefes alıp etrafımızdaki, yaklaşan gün batımının soluk turuncu ışığında parlayan yapraklara baktı. "Ama burası benim ait

olduğum yer. Muhasebeci olsa bile, böyle bir yerde yaşardım.”

Burada geçirdiğim süre uzadıkça, buranın çekiciliğini daha iyi anlıyorum.

“Bence sen ona benzemiyorsun.” Kendini o adamla kıyaslayabileceğine inanamıyorum. “Benzeyemezsin. Beni yanına aldın, başımın üstüne bir çatı verdin, bu seni tehlikeye atsa bile, karşılığında hiçbir şey istemedin. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, baban böyle bir şey yapmazdı.”

Elleri kollarımın üzerinde duruyor ve yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını izliyorum. Arkasında, güneş artık iyice batıyor ve gökyüzünü muhteşem renklerle boyuyor.

"Bunu söyleyebilecek kadar beni tanımıyorsun."

Bu adamın vücudunda kötü bir zerresi bile yok.

“Yeterince şey biliyorum.” Tamamen ona döndüm, aramızdaki tüfek artık unutulmuştu. “Sen böylesin. Ailenin ne yaptığı değil.”

“Zara...” Bir an için önemli bir şey söyleyeceğini düşündüm. “Sanırım bugünlük bu kadar yeter,” dedi, tüfeği alıp hedefi toplamak için dışarı doğru yürürken.

Ah.

"Omuzlarınız yarın zaten ağrıyacak."

Kulübeye dönüş yolumuz sessiz, ayak seslerimiz çam iğnelerinin oluşturduğu halı gibi hafifliyor. Kararan gökyüzünde ilk yıldızlar beliriyor. Tüfeğin dipçığının bastığı omzumu ovuyorum; hareket hafifçe irkilmeme neden oluyor.

İçeri girdikten sonra, "Buz yardımcı olur," diyor ve hemen dondurucuya uzanıyor. Dağların serin havasından sonra kulübenin sıcaklığı çok iyi geliyor.

“Teşekkür ederim. Çok güzeldi.” Elime uzattığı dondurulmuş bezelye torbasını omzuma bastırırken sesime sızan gururu engelleyemedim.

"Doğuştan yeteneklisin."

Bu iltifat beni olması gerekenden daha çok mutlu etti.

Akşam rutinimize geri dönüyoruz; Ben akşam yemeğini hazırlamaya başlarken ben de kitabımla kanepeye kuruluyorum. Ama artık her şey farklı, normal geliyor; sanki zorlama altında aynı mekânı paylaşan iki yabancı değilmişiz gibi, başka bir şeymişiz gibi. Daha fazlası...

Tıpkı bir çiftin şömüne başında sakın, rahat bir gece geçirmesi gibi.

Ben'in mutfakta çalışmasını izlerken içimden bir ah çektim ve her gün onun gibi birinin yanında eve gelmenin ne kadar güzel olacağını hayal

ettim.

Onun da beni izlediğini birkaç kez fark ettim; yüzündeki ciddi ifade okunamaz bir şey vardı.

Ortamda dile getirilmeyen bir gerilim var, ya da belki de bu sadece benim hayal gücüm, çünkü atış taliminin dikkat dağıtıcı etkisi olmadan dün gecenin anıları yavaş yavaş zihnime geri geliyor.

Temizlendikten sonra, o yıkanırken ben de kurulanırken, küçük mutfakta ustaca bir rahatlıkla birbirimizin etrafında hareket ettikten sonra, şöminenin yanına yerleştik. O her zamanki koltuğunda birasıyla oturuyordu, ben ise kanepenin köşesine kıvrılmış, parmak uçlarımda soğuk bir şişe bira sallanıyordu.

Ateş çıtırdayıp patlıyor, kıvılcımlar bacadan yukarı doğru yükseliyor. Bu kadar rahatlamış olmak, alkolün verdiği hafif sarhoşlukla birleşince beni cesur kılıyor.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diyerek rahat sessizliği bozdum.

Alevlerin arasından başını kaldırıyor. "Soruya bağlı."

"Gerçekten neden hâlâ bekârsın?" Dizlerimi yukarı çekip kollarımı etraflarına sarıyorum. "Ve bana Lennox soyadı bahanesini sunma. Bunun ötesinde bir şey olmalı."

Bira bardağından uzun bir yudum alıyor, sorumu düşünüyor. Ateşin ışığı yüzünde dans ediyor, değişen gölgeler yaratıyor. "Çoğu insan benim veremeyeceğim şeyler istiyor. Dışarıda yemek yemek. Film izlemek. Sosyal bir hayat." Omuz silkiyor. "Gençken flört etmeyi denedim. Dağlarda bir kulübe inşa etme fikrini ne zaman ortaya atsam... Her zaman bir sorun oluyordu. Bu fikri beğenen kimseyle tanışmadım... bu yüzden vazgeçtim."

Ben'in başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi içimi yakıp kavuran bir kıskançlık. Dışarıda dolaşan boz ayı, bu dağda bölgesini koruyan tek canlı değil.

Mantıksız olsa da, Ben'e karşı sahiplenici bir his besliyorum. Sanki o benimmiş gibi. Sanki onun üzerinde bir tür hakkım varmış gibi.

"İzolasyon nedeniyle mi?"

"Benim yüzümden. Anlaşılan, harika bir erkek arkadaş adayı değilim. Çok sessizim. Hatta huysuzum. İnanması zor biliyorum." Kendini küçümseyen bir gülümsemeyle bana bakıyor ve devam ederken parmaklarıyla algıladığı her olumsuz özelliği işaretliyor. "Kaba. Kendi bildiğimden şaşmam..."

İnsanların ona yeterince iyi olmadığını söyledikleri yolları sıralaması beni rahatsız ediyor.

"Koruyucu mu? Şefkatli mi?" diye soruyorum. "İyi bir dinleyici mi?"

Yakışıklı. Zeki... Liste uzayıp gidiyor.

Burunundan homurdandı. "Ben de 'asosyal' diyecektim."

"Mutlu olduğunuz sürece bunda yanlış bir şey yok."

Başını yana eğip bana bakıyor, sanki ilk defa biri ona sadece kendisi olmasına izin verildiğini söylüyormuş gibi.

"Peki ya sen?" Soruyu tersine çeviriyor. "Beau erkek arkadaşı olmadığını söyledi, ama bundan önce durum neydi?"

Yüzüm kızardı. "Ah, flört geçmişim tam bir felaket. Hep yanlış adamları seçiyorum. Amber'a yakınlaşmak isteyenler ya da ilk başta destekleyici olanlar, ta ki işimin (ya da eski işimin) ne kadar çok seyahat gerektirdiğini anlayana kadar." İçeceğime baktım. "Üniversiteden beri altı aydan uzun süren bir ilişkim olmadı ve yaklaşık bir yıldır da hiç randevuya çıkmadım."

"İyi."

O sert ve kararlı ifade göğsümü sıkıştırıyor. Yukarı baktığımda, beni yoğun bir dikkatle izlediğini görüyorum ve bu da beni rahatsız ediyor.

"Sanırım yatmalıyım," diyorum, aniden kucağına oturmadan önce biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyarak.

"Zara." Sandalyesinin yanından geçerken beni durdurdu. Sıcak, nasırlı eli elimi yakaladı. Başparmağının bileğimin iç kısmındaki hassas deriye değdiği yere baktım. "Bugün iyiydin. Sandığından daha güçlüsün."

Bir an için öylece donakaldık, eli elimi tutuyordu, ateş her yeri sıcak altın rengine boyuyordu.

"İyi geceler, Ben."

"Gece."

O şişesinden bir yudum daha alırken, ben de huzur bulutunun üzerinde yatak odasına doğru süzülüyorum. Yatağın tanıdık rahatlığına gömülüyorum ve günü yeniden gözden geçiriyorum.

Ellerinin hayaleti ellerimdeydi. Sesindeki onaylayıcı ton.

Belki aramızdaki bu şey sandığım kadar tek taraflı değildir. Belki, her şey bittiğinde, güvende olduğumuzda ve Amber'ı bulduğumda, birlikte olabiliriz...

Haftalardır hissetmediğim kadar güvende ve umutlu hissederek uykuya dalıyorum. Hatırladığım son şey, onun ateşi harlarken çıkardığı ses ve

oturma odasındaki tanıdık ayak seslerinin gıcırtısı.

Ama karanlıkta bile, rüyalar beni buluyor, huzurumu bozmaya kararlılar.

Ormanda koşuyorum, dallar elbiselerimi yırtıyor. Ama bu sefer beni kovalayan bir adam değil. Daha da kötüsü, dişleri ve pençeleri olan bir şey.

Boynuma doğru nefes alıp verirken adımı fısıldayan bir şey.

Gece için ateşi harlarken, yatak odasında kıpırdandığını duydum. D n geceyi, çıkardığı yumuşak sesleri ve karanlıkta ismimi fısıldayışını hatırlayarak vücudum gerilimle doldu.

Ayıcığım umutla kıpırdanıyor. Belki yine beni düşünüyordur. Belki...

Ama sonra duyuyorum. Bu sefer zevk değil, bir inilti. Kanımı donduran korku dolu bir ses.

"Hayır," diye fısıldadı kapalı kapının ardından. "Lütfen, hayır."

Bu, d n gecekine hiç benzemiyor, her yalvarışı içimi parçalıyor. Parmak boğumlarım bembeyaz olmuş halde, hâlâ elimdeki demir  ubuğ  sıkıca tutuyorum; onun mahremiyetine saygı duymakla onu teselli etme ihtiyacı arasında gidip geliyorum.

Ateş patladı, kıvılcımlar saçıldı ve ani ışık parlamasında ellerimin titrediğini gördüm.

Bu sefer daha yüksek sesle tekrar çığlık attı. Sesindeki saf dehşet benim için karar verici oldu.

Hemen kapısına gidiyorum, elim kapı kolunda, dinliyorum. Yaklaştıkça eski tahta döşemeler ağırlığımla altında gıcırđıyor.

Nefes alışverişı düzensiz, araya serpiştirilmiş küçük, endişeli sesler göğsümü acıtıyor.

"Beni yalnız bırakın..." Sesi ince ve çaresiz.

  imde biriken öfkeyi bastırmaya çalışarak, içimdeki ayıyı alt edebileceğı fiziksel bir düşman olmadığına ikna etmeye çalışarak, yavaşça

kolu çeviriyorum ve aralıktan içeri bakıyorum.

Ay ışığı yatağın üzerine yayılıyor, korkudan buruşmuş yüzünü aydınlatıyor. Çarşaf, görünmez bir düşmanla savaşırken bacaklarının etrafına kelepçe gibi dolanmış. Saçları terden ıslanmış, alnına yapışmış.

"Ben, lütfen," diye sesleniyor ve içimde bir şeyler tamamen yıkılıyor.

Odaya girince yanına doğru yürüdüm; kenarına oturduğumda yatak hafifçe çöktü. Omzuna dokunduğumda teni nemliydi ve tüm vücudu titriyordu.

"Hey. Sorun yok. Güvendesin," diyorum. Çok iyi kalpli biri. Bu işkenceyi hak etmiyor.

Gözleri karanlıkta bulanık ve vahşi bir şekilde açılıyor. Bir an için beni görmüyor, hâlâ onu kovalayan her neyse onun içinde hapsolmuş durumda.

"Ben?" Sesi kısık ve şaşkıncı, ama bir yandan da rahatlama belirtisi taşıyordu.

"Kâbus görüyordun. İyisin. Ben yanıdayım."

Hiç tereddüt etmeden onu kollarıma aldım.

İstekle yanıma geliyor, göğsüme doğru kıvrılıp büzülüyor. Yüzü vücuduma yapışıyor ve tişörtümün üzerinden gözyaşlarının ıslaklığını hissediyorum.

"Sadece kötü bir rüyaydı. Buradayım. Sadece sen ve ben varız, tamam mı?"

Onu nazikçe sallıyorum, bir elimle saçlarını okşarken diğer elimle onu sıkıca kucaklıyorum.

Bana göre o kadar küçük ki, kollarımın arasına mükemmel bir şekilde sığıyor. Hızla atan kalbi yavaş yavaş benimkine uyum sağlıyor, ama kucagımdan ayrılmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Kal," diye fısıldadı tişörtümün üzerine, parmakları hâlâ kumaşı kavırıyordu. "Lütfen, Ben. Sadece... kal."

Mantıklı her düşüncem bana gitmemi, kanepeye geri dönmemi ve ikimizi de güvende tutacak sınırları korumamı söylüyor. Her geçen gün bu bağa direnmek daha da zorlaşıyor, ama titremesi durmadı ve bana kahramanım gibi sarılması, ondan uzaklaşmayı imkansız kılıyor.

"Tamam," diye fısıldadım. "Kalacağım."

Yanına, yorganın üzerine uzanıyorum, aramızda bir bariyer oluşturmaya ihtiyaç duyuyorum ve yatağın ortasına bir duvar oluşturmak için birkaç yastık alıyorum.

Ama Zara'nın başka planları var. Hemen yanıma kıvrılıyor, başını göğsüme koyuyor, bir kolunu da karnımın üzerine atıyor. Bu basit hareketin verdiği güven beni alçakgönüllü kılıyor ve içimdeki ayı da onun daha da yakınlaşma arzusunu onaylıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi şimdiden daha sakinleşmişti.

Ayıcığım memnuniyetle homurdanıyor, bu ses göğsümde titreşim yaratıyor.

Gerilmek yerine, sanki ses onu rahatlatıyormuş gibi, bana daha da sokuluyor. Nefes alışverişi düzene giriyor, benimkinin ritmine uyuyor.

Karanlıkta uykusuz yatıyorum ve her şeyi ezberliyorum. Onun bana olan ağırlığını. Şimdi çenemi gıcıklayan ipeksi saçlarını. Parmaklarının tişörtümdeki ölümcül sıkılığını gevşetmiş ama yine de orada durup teması sürdürmüş halini.

Dışarıda bir baykuş ötüyor ve rüzgar çam ağaçlarının arasından fısıldıyor. Bu, yaklaşmakta olduğunu bildiğim fırtınanın öncesindeki sessizlik.

İçeride, Zara kollarımda huzur içinde uyuyor, artık burada onu hiçbir kabus görmüyor.

Bu tehlikeli. Daha önce bildiğim tüm tehditlerden daha tehlikeli. Çünkü şimdi onu kucaklamanın, karanlıkta onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve sabah olduğunda onu bırakacak kadar güçlü olup olmadığımdan emin değilim.

Ancak benim ayım böyle bir endişe duymuyor, eşimiz kollarımızda, ait olduğu yerde, son derece mutlu. Ona, eşimiz bizim değil, asla bizim olamaz, ta ki bizim ne olduğumuzu anlayıp kalmaya istekli olana kadar, diye hatırlatıyorum ama dinlemiyor.

Sadece bu gece için, diyorum kendi kendime. Bunu yaşayabiliriz.

Sadece bir kez.

Ama onun yumuşak nefes verişinin göğsümü ısıtması ve bedeninin tamamen uykuya dalmasıyla, yalan söylediğimi anlıyorum. Bir gece asla yeterli olmayacak. Onunla değil. Eşimle değil.

Saatler yavaş geçiyor. Pencereden ayın gökyüzündeki hareketini izliyor, sığ nefeslerini dinliyor ve ara sıra mırıldanıp bana daha da yaklaştığını hissediyorum.

Kolum onun altında uyuştı ama hiçbir şey için kıpırdamak istemezdim.

Şafak sökmesine daha saatler kala, yorgunluk sonunda beni ele geçirdi.

Aklıma gelen son mantıklı düşünce, o uyanmadan önce oradan ayrılmam, bazı engelleri yeniden kurmam ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmam gerektiğiydi. Ama içimdeki ayım başka planlar yapmıştı.

İnatla gitmeyi reddediyor, ama ben çok yorgunum ve çok mutluyum, onunla tartışacak halim yok.

Hayatımda hatırladığım en güzel uykuyu uyuduktan sonra, sıcaklıkla çevrili bir şekilde yavaşça uyanıyorum. Yanağımın altında, düzenli bir ritimle inip kalkan, sert bir şey var. Uykudan sersemlemiş beynim, Ben'in benim kişisel vücut yastığım gibi tamamen ona sarılmış olduğumu anlamakta biraz zorlanıyor.

Bir bacağı kalçasının üzerinden atılmış, diğeri ise uyluğuna yapışmış durumda. Kolum kocaman göğsünün üzerinde, sahiplenici bir şekilde büyük bir göğüs kasını kavıyor ve yüzüm boynunun kıvrımına gömülmüş. Onun kolu da altımda, sırtıma dolanmış, belimi kavrayıp beni sıkıca kendine bastırıyor.

O kadar iç içe geçmiş durumdayız ki, benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını ayırt edemiyorum.

Daha da kötüsü, Ben'in tişörtü o kadar yukarı kalktı ki, giymekten çok memnun olduğum incecik beyaz tangam açıkça görünüyor. Onu aşağı çekmeye çalıştığımda başaramıyorum. Ben'in ahtapot gibi sıkı tutuşu ve başparmağının külotumun arkasına takılı olması yolu tıkıyor. Kalçam hâlâ açıkta.

Koyu gri tişörtüne karşı sessizce çığlık atarken, bağımlılık yaratan kokusunu ciğerlerime çekmeye çalışıyorum ve kendimi sakinleştirmeye zorluyorum. O kadar da kötü değil.

Ama öyle değil. Tek bir yanlış hareket, tanga iç çamaşırlarımın dış ipi gibi kopmasına veya dizlerime kadar kaymasına neden olabilir.

Hareket etmeliyim. Dikkatlice kendimi onun kollarından kurtarıp sessizce çıkmalıyım ki, bir daha asla bu konuyu konuşmayalım, tıpkı sürekli uzayan aşağılayıcı karşılaşmalar listesinin geri kalanı gibi, ama o çok sıcak ve avucumun altındaki kalp atışı çok düzenli. Dışarıdaki yağmurla birlikte her şey güvende ve korunaklı hissettiriyor.

Üstelik, olan oldu zaten. Onu yatağıma girmeye yalvardığımı inkar edemem.

Nefes alışverişi değişiyor, göğsü elimle bastırdığımda daha da genişliyor.

“Uyanık mısın?” Sesi her zamankinden daha derindi, yanağıma titreyordu. Nazikçe çekerek beni kendine doğru çevirdi ve başımın tepesini öptü; göğsünden memnuniyet dolu bir mırıltı yükseldi.

Donakaldım. Sonra o da donakaldı, ancak şimdi ne yaptığının farkına varmış gibiydi.

İkimiz de çok uzun süre hiçbir şey söylemiyoruz, ikimiz de birden aramızdaki her temas noktasının aşırı derecede farkındayız. Ben yavaşça, tenimi gıcıklayarak, kalçamdan elini çekiyor ve iç çamaşırdan uzaklaştırıyor.

"Bırakman gerekiyor." Konuşurken sakalı saçlarımı hareket ettiriyor ve bu samimiyet karşısında adeta eriyorum; sesindeki gerginlik karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi yaratıyor.

Sonra fark ediyorum ki bana, bir koala gibi ona yapışmayı bırakmamı söylüyor.

“Doğru. Kahretsin, özür dilerim.” Kendimi gevşetmeye başlıyorum ama hareket kalçamı bir şeye temas ettiriyor... ah.

Ah. Bana iyice yapışmış, sert ve sıcak, eşofmanının kumaşının üzerinden. Uyluğumu hareket ettirdiğimde ereksiyonunu hissedebiliyorum. Bacağıma daha aşağıya kaydırıkça hareket ediyor ve ben de küçük, neşeli bir nefes veriyorum.

“Zara.” Adım uyarıcı bir hırıltı gibi çıktı ağzından, dokunuşum altında her kası gerilmişti. “Şimdi tam zamanı.”

O kadar hızlı geri çekildim ki, neredeyse yataktan düşüyordum, çarşaf bacaklarımın etrafına dolandı. "Özür dilerim. Bunu kasten yapmadım... Yarı uykudaydım ve..."

Uyuyor musun, Zara? Bu cümleyi nasıl tamamlayacağım? Azgın mısın? Kedi gibi sana sürtünüyor muyum?

“Sorun değil.” Yatağından zarif bir şekilde kalkıyor, sırtını bana dönüyor ama ben de eşofmanın içindeki etkileyici çıkıntıyı görmeden önce değil. Eski miş kumaş kalçalarına yapışmış, her şeyi muhteşem bir detayla ortaya koyuyor. “Duş almam gerek.”

Banyoya doğru hızla ilerlerken ağzım kuruyor. Daha önce görmediğim bir şey değil ama nedense, penisinin pantolonunun içinde belirginleşmesi, serbestçe sallanmasından daha da edepsizce görünüyor.

Ben kapı eşiğinde durdu, bana baktığımı fark etti. Gözlerimiz bir anlığına buluştu, ardından soğuk bir bira içmeye ihtiyacı olduğunu mırıldanarak içeri girdi.

Duşun açılma sesi beni kendimden geçme halinden çıkardı. Yatağa geri uzanıp, avuçlarımı yanan yanaklarıma bastırdım. Bu... Bunun ne olduğunu bile idrak edemiyorum. Tek bildiğim, onun o muhteşem ve tahrik olmuş halinin görüntüsünün sonsuza dek beynime kazınacağı ve ona sonsuza dek minnettar olacağım.

Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımı bacaklarımin arasına sokup gerçekten de hissettiğim kadar tahrik olup olmadığımı kontrol etme isteği çok büyük. Direnmeye çalışıyorum ama çok zor. Hızla parmaklarımı dudaklarımin arasına kaydırıyorum ve tahmin ettiğim gibi, sırlıslıkla ıslak ve aşırı hassas olduğumu görünce inliyorum. Bu yer, bu adam, beni bir seks dşknne dönüştürdü.

O, kot pantolon ve başka bir flanel gömlek giymiş, bana bakmamaya zen göstererek ortaya çıktığında, kendimi büyük ölçüde kontrol altına almayı başarmıştım. Vücudum hala farkındalıkla titriyordu, ama artık giyiniktim, bu yüzden bana bakarsazerine atlama ihtimalim biraz daha düşüktü.

"Biraz kahve yapayım," dedi, nemli saçlarını eliyle düzelttikten sonra mutfağa doğru yöneldi. Ben kapı eşiğinde durdu, başını kısa bir an yana çevirdi ve parmaklarıminzerine düştü, ardından gözleri altın rengine parladı.

Bunu bilemezdi...

Kocaman eli kapı çerçevesini kavradı, parmak boğumları bembeyaz oldu, sonra doğrulup koridorda dimdik yürüdü.

Aramızdaki elektrik yüklü gerilime rağmen normal davranmaya çalışarak onu takip ediyorum. Birbirimize zıt mıknatıslar gibi hareket ediyoruz, dokunmamaya, çok yaklaşmamaya dikkat ediyoruz.

Parmaklarımız birbirine değmeden kupamı bana uzatıyor ve o pencereden dışarı bakarken ben krema ekliyorum.

Motorun gürültüsü dağın sessizliğini bozuyor ve Ben'in başı aniden kalkıyor, vücudu tetikte. Pencereden Beau'nun siyah SUV'unun çamurlu yolda ilerlediğini görüyorum, ama bu sefer yalnız değil.

"Harika," diye mırıldandı Ben, bardağını tezgâhın üzerine kahve dökülecek kadar sertçe bırakırken. "Tam da ihtiyacım olan şey."

Beau'yu gördüğüne pek sevinmeyebilir ama ben seviniyorum. Bir hafta geçti. Neler olup bittiği hakkında haber almak için can atıyorum. Belki Beau sapığı bulmuştur. Belki de beni eve götürmek için buradadır.

Bu düşünce beni olması gerektiği kadar mutlu etmiyor.

"Yanında kim var?"

Pencereye yaklaşp, yanından eğilerek abisinin buraya kimi getirdiğini görmeye çalıştığımnda Ben bana tuhaf tuhaf baktı.

"Şansımı biliyorum, ikizler."

Şimşek hızıyla işaret parmağımı kaptı ve ağzına götürerek, gözleri kapalı, en sevdiği yiyeceği yiyormuş gibi sertçe emmeye başladı. Dili parmağımın ucunda gezinirken gözlerini kısa bir anlığına bana dikti, nefesimi kesti, sonra da gitti, çoktan kapıya doğru yönelmişti, omuzları sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi dikti.

Az önce...?

Önce elime, sonra ağzına bakıyorum ve tam olarak ne yaptığını bildiğim için yutkunuyorum.

Aman Tanrım. Gerçekten de biliyordun.

Ben, daha araç durmadan onu durdurmak için bir anda kapıdan fırladı, ben ise hayatımda yaşadığım en erotik parmak yalama deneyiminden sonra kendimi toplamaya çalışıyordum. Vücut dili hoşnutsuzluğunu haykırıyordu; omuzları dik, kolları geniş göğsünün üzerinde kavuşmuştu.

Buradan bile ruh halini anlayabiliyorum. Misafir istemiyor. Beynimin kötücül bir yanı, belki de rahatsız edilmemizi istemediğini düşünüyor.

Uykudan dağılmış saçlarımı parmaklarımla düzeltirken birden halimin farkına vardım. Yalınayak, Ben'in kıyafetleriyle ve muhtemelen hâlâ gece yarısı dairesinden kaçmış biri gibi görünüyordum.

Yeni gelenleri karşılamak için dışarıya doğru yavaşça yürürken, çoraplı ayaklarımın altında verandanın sert ve soğuk olduğunu hissettim. Sabah dağ havası, pazen gömleğimin etek ucunun altındaki açıkta kalan bacaklarımı

ısıırıyordu. İki adam da görünüşümü görünce bana döndüler, nasıl giyindiğimi görünce ifadeleri değişti.

"Sadece ayaktaız," diye ekledim, ayak parmaklarımı kıpırdatarak, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Yani, ben sadece ayaktaım."

"Anlıyorum."

Beau, profesyonel ama endişeli bir ifadeyle, dedektif maskesinin kaygısını tam olarak gizleyemediği bir şekilde, kısılmış gözlerini Ben'e dikti. Ben ise kardeşini hemen dağdan aşağı geri göndermeye hazır görünüyordu.

"Zara." Beau başını salladı, sesi dikkatlice tarafsızdı. "Öncelikle, maalesef seni takip eden kişi hakkında bir haberim yok. Amber hakkında da yok. Sadece, öyle düşünmüş olabileceğin ihtimaline karşı bunu belirtmek istedim. Onu henüz bulamadık, ama konuşmamız gerekiyor."

Bu sözler... Sevdği birini kaybetmiş her insan bu sözlerden korkmayı öğrenir. Midem alt üst oluyor, kahve ağzımda ekşi bir tada dönüşüyor.

"İçeri gel," diyor Ben, çünkü ne kadar gergin olduğumu biliyor ve gelemeyeceğimi anlıyor.

İçeride, Lennox ailesinin iki erkeği de mekanı doldurunca küçük kabin daha da daralıyor gibi görünüyor. İkisi de uzun ve geniş omuzlu, yan yana olduklarında aile benzerliği daha da belirginleşiyor.

Ben mutfakta dolaşırken sürekli yanımda oluyor, neredeyse ona çarpacak kadar yakın duruyor. Kupalara uzandığımda orada oluyor. Kahve makinesine döndüğümde ise yine bir şekilde yoluma çıkıyor.

Sonunda, hem mesafeye hem de temasa ihtiyaç duyarak elimi göğsüne koyuyorum.

Avucumun altında kalbi gümbür gümbür atıyor, sakın görünümünün ardındaki gerçeği ortaya koyuyor. Onun yoğun sıcaklığı, ona doğru eğilmemi, o kaslı kollarını bana sarmasını ve her şeyin yolunda olacağını söylemesini istememe neden oluyor.

Şu an bir kafa öpücüğü daha çok hoş olurdu.

"Otur," dedim ona sessizce. "Beni tedirgin ediyorsun."

Oturuyor ama hemen yanındaki sandalyeyi çekiyor. Bu hem bir davet hem de bir emir. İhtiyaç duyacağımı tahmin ettiğim bu dayanağa minnettar kalarak tereddüt etmeden kabul ediyorum.

Beau, sayfaları düzgün el yazısıyla dolu bir defter çıkarırken, etkileşimlerimizi dikkatle izliyor. Deri kapağın kenarları kullanımdan

dolayı yıpranmış. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşasa da, şimdi tamamen iş odaklı bir tavır sergiliyor.

“Her şeyi tekrar gözden geçirmem gerekiyor. Amber ile ilgili olanı. Bazen, ilk şok geçtikten sonra ayrıntılar ortaya çıkıyor. Belki de aralarında bir bağlantı vardır.”

Midem kasılıyor, tanıdık bir bulantı hissi yükseliyor. Ben'in eli masanın altında uyluğumu buluyor, sıcak ve ağır, beni yere basmış halde tutuyor. Başparmağı, muhtemelen farkında bile olmadan, küçük, yatıştırıcı daireler çiziyor.

“Kaybolduğu gece.” Beau'nun kalemı yeni bir sayfanın üzerinde duruyor. “Bana tekrar anlatır mısın?”

Gözlerimi kapatıyorum, hafızama kazınmış, tekrar tekrar gözümün önünden geçen ayrıntıları hatırlıyorum. Mutfak görüntüsü kayboluyor ve Amber'ın dairesinde, onun görünümüyle uğraştığını izliyorum. Durduramadığım bir film gibi, her ayrıntısı acı verici bir şekilde net bir şekilde tekrar tekrar gözümün önünden geçiyor.

"Son anda geri arandı ve gergindi ama heyecanlıydı. Sürekli kıyafet değiştiriyor ve benim fikrimi soruyordu."

Onunla geçirdiğim son anlar, derin ve acı verici bir şekilde aklımda kalıyor. Amber elbiseleri kaldırıp dönüyordu, yüzü umutla parlıyordu. Her zaman kendisine iyi şans getirdiğini söylediği küçük altın yıldızlı küpelerimi ödünç almıştı. Çok normal. Çok son.

“Arkadaşlarımla dışarıdaydım, ama eve gelince mesaj attı. Her şeyin harika geçtiğini ve arkadaşlarının ondan memnun görüldüğünü söyledi. Saat 11:17'ydi.” Tam saati biliyorum. Ekran bulanıklaşana kadar o son mesaja baktım, altında başka bir mesaj belirmesini diledim.

“Öyleyse?” Beau'nun sesi nazik ama ısrarcıydı, kalemı kağıda hafifçe sürtünüyordu.

“Sonra hiçbir şey yok.” Gözlerimi açıp soğumakta olan kupayı sıkıca kavramış ellerime bakıyorum. Çok sıkı tuttuğum için parmak boğumlarım bembeyaz olmuş. “Eve geldim ve tüm ışıklar kapalıyken çoktan yatağa girmiş olduğunu sandım. Ertesi sabah içeri girdiğimde yatağın kullanılmamış olduğunu gördüm...”

Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Karşı dairedaki komşumuz gece yarısı civarında dışarıda bir araba kazası gibi bir ses duyduğunu ve binalarından birinin kontrol etmek için dışarı çıktığını gördüğünü söyledi. Bir kadının çıktığını görmüş, Amber

olabileceğini düşünmüş ama dördüncü kattan emin olamamış. Kızı içeride uyuduğu için aşağı inmemiş."

"Polis çağrıda bulundu, arama yaptı ve tüm kameraları inceledi, ancak hiçbir şey bulamadı."

Bu hiç mantıklı değil. Amber Hollywood yıldızı değildi, ama uzun süredir devam eden bir dizide sevilen bir karakterdi. Tanınmadan nereye giderse gitsin fark edilirdi.

Üstelik, inanılmaz derecede güzel. İnsanlar onu fark ediyor.

Nasıl olup da birdenbire ortadan kaybolabilmiştir?

"Ve bir daha asla geri dönmedi." Bu bir soru değil, bir ifade.

"Hayır. Arabası hâlâ garajdaydı. Çantası mutfak tezgahındaydı. Telefonu da öyle." Ayrıntılar boş ve anlamsız geliyor, küçük mutfakta yankılanıyor. Hiçbiri kulağa hoş gelmiyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor, dile getirilmeyen korkularla ağırlaşıyor.

Beau istikrarlı bir şekilde yazıyor, kalem yumuşak vuruşlarla hareket ediyor. Ses garip bir şekilde yatıştırıcı, birilerinin hala aradığının, hala denediğinin kanıtı.

"Tacizciniz sizinle ilk ne zaman iletişime geçti?"

Yön değişikliği ani. Titrek bir nefes alıyorum, kayıp kız kardeşimden son yaşadığım zorlu sürece odaklanmaya çalışıyorum.

"Ön cam sileceklerinin altında bir not buldum." Sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyor. "Sen bana aitsin."

Ben'in eli bacağıma daha sıkı kavradı. Haftalardır beni rahatsız eden o dört kelimeye duyduğu öfkeyi adeta hissedebiliyordum.

Sorular bitmek bilmiyor, her biri ruhumda bir yara bırakıyor. Amber'ın rutini, acı verici ayrıntılarla çizilmiş. Parktaki sabah koşuları, her zaman aynı rota ve aynı saat. Son rolleri. Çok fazla baskı yapan yönetmenler, fazla samimi olan rol arkadaşları.

Son zamanlarda onu rahatsız eden herkes.

Polisin daha önce defalarca sorduğu her soruyla birlikte hayal kırıklığım daha da artıyor.

"Çok büyük bir çıkış yapmaya hazırlanıyordum," diyorum sesim titreyerek. "Bu rol hayatını değiştirecekti. Sanki sinir krizi geçirmiş gibi göstermeye çalışıyorlar ama çok heyecanlıydı. Her şeyden öylece vazgeçip gitmezdi."

Ben'in kahve fincanı dokunulmadan öylece duruyor, soğuyor. Bacağıma uyguladığı istikrarlı, sabit baskı dışında hiç kıpırdamadı.

Beau'nun kalemi sayfada durdu. "Hayır," diye onayladı Beau sessizce.
"Yapmazdı. İsteyerek yapmazdı."

Mutfak penceresinden Mason'ı izliyorum, çevreyi kontrol ediyor. İşini titizlikle yapıyor, bunu kabul etmeliyim; ağaçlık alana çömeliyor ve yeri büyük bir dikkatle inceliyor.

Beau hâlâ Zara ile masada oturmuş, sorular sormaya devam ediyor. Sesi duyulmayacak bir mırıltı, profesyonel ve sabırlı. Ama gözleri sürekli bana kayıyor, bir ağabeyin bakışı gibi, bir şeylerin farklı olduğunu anladığını söylüyor. Benimle ilgili. Bizimle ilgili.

Bu yük omuzlarımı geriyor. Bir fikri olacak ama sanırım onu duymak istemiyorum.

Kahve fincanımı daha sıkı tutuyorum, seramik avuçlarımda sıcak. Gerçekten de, Mason'a keşif gezilerinde yardım etmeliyim. Burada bekçi köpeği gibi durmak yerine, daha faydalı bir şey yapmalıyım.

Ama Zara'nın parmakları hâlâ titriyor, bardağını sıkıca kavramış, baskıdan bembeyaz olmuş eklemleriyle, belli etmemeye çalışıyor. Eğer bana ihtiyacı varsa, ondan uzaklaşmıyorum. Beau zor bir soru sorduğunda sandalyesinde her kıpırdanışı, koruma içgüdülerimi harekete geçiriyor.

Beau bunu hissedebiliyor.

Mason, teatral hareketlerle ceketinden çam iğnelerini silkeleyerek geri döndü. Islak yapraklardan damlayan su damlacıkları ceketinin omuzlarını kararttı.

"Her şey yolunda," diye bildiriyor, botlarını paspasın üzerinde yere vurarak. Çam iğneleri ve çamur etrafa saçılmış. "Her zamanki yollarınızın

dışında yakın zamanda herhangi bir faaliyet belirtisi yok."

"Güzel." Bunu söylemesine ihtiyacım yoktu zaten. Pencereye geri döndüm, olmayan bir hareketi gözlemledim.

Beau, defterini hafifçe kapatarak Zara'ya, "Bu cesaret verici," dedi. "Muhtemelen nerede olduğunu bilmiyor."

Başını sallıyor ama yüzündeki şüpheyi ve omuzlarının gerginliğini, kötü haber beklercesine yakalıyorum. Parmakları gergin bir şekilde kupasının kenarını daireler çizerek okşuyor. Haftalarca takip edildikten sonra, iyi haber bir tuzak gibi geliyor.

"Peki." Mason, sanki buranın sahibiymiş gibi tezgâha yaslandı. Islak ceketi temiz zeminime damlıyordu ama bunu belirtmek onu sadece silkelemeye teşvik ederdi. "Öğle yemeğinde ne var? Bütün bu araştırmalar insanı acıktırıyor."

Ona çoğu insanı kaçırarak bir bakış attım ama Mason daha da genişçe sırttı, belli ki keyif alıyordu. Saçlarında hala su damlacıkları vardı, bu da onu daha genç ve eskiden olduğu gibi baş belası bir çocuk gibi gösteriyordu. Muhtemelen hala tüm bunların arkasında o var.

Zara, ayağa kalkmaya başlarken, "Bir şeyler yapabilirim," diye teklif etti. Giydiği, benim tişörtüm, hareket ettikçe kayıyor, etek ucu dizine kadar geliyor.

"Otur." Komut sertti, Mason'ın ne kadar güzel görüldüğüne hayran kaldığı için gözlerini bıçaklamamak adına sesim keskinleşmişti. Sert tondan dolayı şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Dinlenmen gerekiyor." diye ekledim, bu durumu telafi etmeyi umarak.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım..." Yüz ifademi görünce sesi kesildi.

"Ben hallederim." Buzdolabına doğru ilerliyorum, bu kararımın şimdiden pişmanım.

Ben malzemeleri çıkarırken Mason omzumun üzerinden bakıyor, nefesi çok yakın geliyor ve kişisel alanımı ihlal ediyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yemek." Onu gerekenden daha sert bir şekilde dirseğimle ittim. "Git otur."

"Hassas." Ama masaya doğru geri çekiliyor, bir sandalyeyi geriye doğru çevirerek üzerine oturuyor. Eski tahta, ağırlığı altında gıcırıyor. "Peki Zara, dağdaki münzevi deneyimi nasıl gidiyor? Çok yüksek sesle nefes aldığın için sana hırladı mı henüz?"

Dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. Beau buraya gelip onu son bir ayda başına gelen tüm acı verici şeyleri yeniden yaşamaya zorladığından beri gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. "Belki birkaç kez."

"Birkaç kez mi?" Mason merakla öne eğildi. Dirsekleri sandalyenin arkasına yaslanmış, hevesli bir öğrenci gibi görünüyordu. "Ve dağdan aşağıya çılgın atarak kaçmadın mı?"

"Düşündüm de," diye takıldı, Beau'nun uzattığı kahve dolumunu kabul ederken. Demliği alırken parmakları onun parmaklarına değdi ve kendi kardeşime kızmamak için yumurtalara geri dönmek zorunda kaldım. "Özellikle o ilk sabah. Kahvaltıya yardım etmeye çalıştığım için neredeyse bana hırladı."

"Tam bir Ben vakası," diyor Mason keyifle. "Davetsiz geldiğimiz için bizi kovduğunu hatırlıyor musun? Bira ve yiyeceklerle buraya kadar araba sürmemize rağmen."

"Yani her geldiğinde aynı şey oluyor," diye belirtiyorum, yumurtaları bir kaseye belki de olması gerektiğinden daha az incelikte kırarken.

"Biz bir aileyiz. Ailelerin davete ihtiyacı yoktur." Mason, Zara'ya kocaman bir gülümseme verdiğinde, yumruğumu o sevimli yüzüne saplama isteği anında ve içgüdüsel olarak ortaya çıkıyor.

"Evet, yapıyorlar." diye homurdandım.

Zara gülerken, sesi mutfak ısıtıyor ve elimi okşuyor. Bu rahatlatıcı jest kardeşlerimin dikkatinden kaçmıyor. Beau'nun çenesi kasılıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Aylardır kadın görmemiş yalnız kardeşinin, savunmasız birinden faydalandığını düşünüyor. Ama eğer ben öyle bir adam olsaydım, onu burada bırakmazdı.

Ne kadar zor olsa da ve ayıcığının da çok canını sıkırsa da, hiçbir şey olmadı.

"Gerçekten çok misafirperverdi, her sabah kahvaltımı hazırladı, düzgünce banyo yapabilmem için sıcak suyu ayarladı, bana nasıl atış yapacağımı öğretti ve hatta çamaşırlarımı bile yıkadı."

Kardeşlerimin onun söylediklerini tam olarak ne zaman kavradıklarını görmek çok kolay.

Mason'ın sırtışı, sanki biri yüzüne durdurma düğmesine basmış gibi donup kalıyor. Beau bile kahvesinden bir yudum alırken duraksıyor, gözleri kupasının kenarında hafifçe irileşiyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor, biraz fazla uzun. Tavada cızırdayan yumurtaların sesi birdenbire kulakları sağır edecek kadar yüksek çıkıyor.

“Bu...” Beau boğazını temizleyerek, bardağını abartılı bir özenle yere bıraktı. “Güzel.”

Dikkatimi yumurtalara odaklıyorum, onları şiddetle çırpıyorum. Tavaya döktüğümde cızırtılar geliyor, bu da arkamı dönmem için bir bahane oluyor. Arkamda, bakışlarının ağırlığını neredeyse hissedebiliyorum, sorulmamış sorular havada asılı kalıyor.

“Çok güzel.” Mason, tuhaf bir tonla onayladı. Kafasındaki dişlilerin nasıl döndüğünü neredeyse duyabiliyordum, alaycı bir şekilde ekledi: “Tıpkı bizim Ben gibi. İyi niyetli. Misafirler için bir şeyleri düzeltiyor.”

“Su ısıtıcısı her zaman arızalıydı,” diye homurdandım somurarak. “Zaten tamir edilmesi gerekiyordu.”

“İki yıldır,” diye ekliyor Mason yardımcı bir şekilde. “Şimdi bunu yapacak motivasyonu bulmuş olman iyi oldu.” Arkamı dönmeme bile gerek yok; sesindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyorum.

Zara, odadaki gizli havayı umursamadan konuşmaya devam ediyor. “Yatağını bile verdi. İtiraz etmeye çalıştım ama...” Omuz silkmesi, gözümün ucuyla görebildiğim bir hareket. “Ne kadar cömert ve anlayışlı olduğunu biliyorsun.”

Yumurtalar çok hızlı pişiyor, bu yüzden ateşi kısıyorum ve kardeşlerim bu bilgiyi sindirirken spatulayla yavaşça karıştırıyorum. Sanırım daha önce kimse bana cömert dememişti.

Huysuz. Somurtkan. İnatçı mı? Evet. Hepsi. Uyumlu mu? Asla.

“Şey,” diyor Mason sonunda ve kahkahayı tutmaya çalıştığını duyabiliyorum. “Mucizeler olur.”

Yumurtaları aşırı özenle tabağa yerleştiriyorum, tost ve pastırmayı düzgün bir şekilde diziyorum, kendime zaman kazandırmak için işi uzatıyorum. Ne olacağını biliyorum. Servis etmek için döndüğümde, üçü de bana farklı derecelerde hem eğlenmiş hem de meraklı gözlerle bakıyor.

“Ne?” Zara, tepkilerinden şaşkına dönmüş bir şekilde, sanki bir şakanın can alıcı noktasını kaçırmış gibi gözlerini aramızda gezdiriyor. Birbirleriyle sürekli dalga geçmenin kardeş ilişkilerinin bir parçası olmadığı açıkça görülüyor.

“Hiçbir şey.” Mason, çay partisindeymiş gibi serçe parmağını havaya kaldırarak abartılı bir nezaketle tabağını kabul etti. “Sadece centilmen davrandığı için çok mutluyum.”

Zara'nın tabağını diğerlerinden daha nazikçe önüne koydum, tostların yumurtalara çok yakın olmamasına özen gösterdim, tıpkı onun kendine yaptığı gibi.

"Ben tam bir centilmen olabilirim."

Dudaklarımda kalan vücut sıvılarının izlerini yalarken, herkesin gözünde centilmen olmayabileceğimi kabul ediyorum, ama ona dokunmadım bile, ki bu heriflerin ima ettiği de bu zaten.

Zara, yumurtalarını ince bir hassasiyetle keserken, "Biraz homurdanma ve hırıltı oldu," diye doğruluyor. Belli ki sofra adabının öğretildiği bir evde büyümüş; yemek yediği hayvanların aksine, onlar yiyeceklerini o kadar hızlı yiyorlar ki, sanki biri çalmaya çalışıyormuş gibi geliyor insana. "Ama sandığı kadar korkutucu değil."

Kollarımı kavuşturup tezgâha yaslandım ve gözlerimi kapattım, kardeşlerimin keyifli ifadelerini görme korkusunun beni sarmasına izin verdim. Zara'nın istemeden sert adam imajımı tuğla tuğla yıkmasına okul çocukları gibi kıkırdayan kardeşlerimle birlikte bu tanıdık savunma pozisyonu gerekli gibi geliyor. "Çok korkutucu biriyim."

"Evet, çok korkutucu," diye ciddi bir şekilde onaylıyor, ama gözlerinde bastırılmış bir kahkaha parıldıyor. "Tıpkı bir oyuncak ayı gibi."

Bana "ayı" denmesi kardeşlerimin tekrar birbirlerine bakmalarına neden oldu. Şimdi ona anlattığımdan endişeleniyorlar. Beau başını yana eğip bana anlamlı bir bakış attığında başımı salladım.

"Evet, o bir ayı, tamam. Ama ayı gibi katlanılabilir." Mason, araya sızan gerginliği dağıtmak için berbat bir espriyle giriyor.

Beau, düşünceli bir ifadeyle etrafına bakıyor; sehpanın üzerinde yan yana duran iki kitaba ve kapının iç kısmında duran iki çift çizmeye göz gezdiriyor.

"İlginç." Gözlerimi süzmeye devam ederken, ben de ona meydan okumaya cesaret etmesini bekleyerek dik dik bakıyorum. Hakkını vermek gerekirse, bunun zamanı olmadığını bilecek kadar akıllı.

Bundan sonra konuşma değişti, kardeşlerim sessizliği hikayelerle doldurdular. Çoğunlukla güvenli hikayelerdi bunlar, Zara'nın moralini böyle ağır bir konuşmadan sonra yükseltmeye çalışıyorlardı. Mason, fırtına sırasında çatıda mahsur kaldığım anıyı anlatmaya başladı, sahneyi tarif ederken ellerini çılgınca hareket ettiriyordu. O her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur, detayları o kadar abartırdı ki, neredeyse ben bile onun abartılı hikayelerine inanırdım.

Mason, benim çektiğim acıdan zevk alarak, "O inatçı aptal yardım çağırmayı reddetti," diye devam ediyor ve karakterime yönelik karalama kampanyasına sadece ağzına daha fazla yumurta tıkmak için ara veriyor. "Yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek istemediği için üç saat boyunca dondurucu yağmurda kaldı."

"İyiyim," diye mırıldanıyorum, iliklerime kadar işleyen soğuğu ve kaygan kiremitlerde parmaklarımın nasıl uyuştüğünü hatırlayarak.

Beau, "Neredeyse hipotermi geçiriyordun," diye nazıkçe düzeltiyor. "Brody seni aşağı taşımak zorunda kaldı."

Abartı. Şekil değiştirenler her zaman sıcaktan etkilenir ve kürküm sıcak kaldı, ancak ayı formunda olmak aşağı inmeyi imkansız hale getirdi.

Hikayeler devam ediyor. Mason'ın neredeyse hepimizi zehirleyen kaçak içki yapma girişiminin başarısızlığı, ses efektleriyle birlikte dramatik bir üslupla anlatılıyor. Ve özellikle bölgeci bir hindiyle yaşadığı karşılaşma Zara'yı o kadar güldürüyor ki, çatalını bırakmak zorunda kalıyor.

"Siz çocuklar epey başınızı belaya sokmuşsunuz," diyor gözlerini silerken.

"Hâlâ öyleyim." Mason boş tabağını kenara iterek sırttı. "Gerçi artık yasal olanlardan. Çoğunlukla. Dürüst vatandaş olmak görüldüğünden daha zor."

Beau, "Kendin adına konuş," diyor. "Bazılarımız geçiş sürecini gayet iyi atlattı."

"Doğru, çünkü Portland'daki olay tamamen yasaldı."

Beau, gözlerinde bir eğlence ifadesiyle, "Portland hakkında konuşmuyoruz," diyor kararlı bir şekilde.

Zara, gözlerinde parlak bir merakla ikisine de bakarak, "Portland'da ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye üçümüz birden cevap veriyoruz.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ama ben omuz silkip geçiyorum.

"Lennox ailesinin sırrı. Bunu öğrenmek için aileye katılmanız gerekecek," diyor Mason, bacağına bir tekme yemeden önce ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Hey, Lennox adını duyunca herkesin kaçtığı zamanları hatırlıyor musunuz? Şimdi hepimiz saygın insanlarız. Ben münzevi bir hayat yaşıyor, Beau güvenlikten sorumlu... neredeyse izci gibiyiz."

"Pek sayılmaz." Beau homurdandı. "Ama bir kere de olsa iyi adam olmak tuhaf. Bodhi sayesinde."

“Bodhi?” Zara şaşkınlıkla bakıyor.

Mutfak, pencerelere hafifçe vuran yağmurun sesi dışında sessizliğe büründü. Mason'ın ağzı, nefes almak için çırpınan bir balık gibi açılıp kapandı ve Beau birdenbire boş tabağını büyüleyici buldu, yavaşça daireler çizerek çevirdi.

Beau dikkatlice, "En küçük kardeşimiz babamızı devre dışı bıraktı," diyor. "Onun parmaklıklar ardında olması, geri kalanımıza hayatımıza devam etme şansı veriyor."

“Ah.” İkimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, belli ki daha fazlası olduğunu seziyor ama kibarlığı yüzünden ısrar etmiyor, peçetesiyle oynuyor. “Eh, iyi yapmış.”

“Aynen öyle.” Mason konu değişikliğine hemen atıldı. “Ve konuya geçmekten bahsetmişken, Ben üzerinde bu kadar çok gücünüz olduğuna göre, onu bizimle çalışmaya ikna etmeye ne dersiniz? Ya da arada bir dağdan inmesini bile sağlayabilirsiniz. Huysuzluğunu başka bir yerde giderse iyi olur.”

Zara'nın etrafında eşleşmemiş erkeklerin bulunmasından giderek daha fazla mutsuz olan ayım, onların incelemelerinden rahatsız olarak, "Kendi kararımı kendim vereceğim," diye itiraz ediyorum.

Zara utangaç bir şekilde gülümsedi. "Burayı seviyorum. Neden buradan hiç ayrılmak istemediğini anlıyorum."

Üçümüz de ona bakarken şaşkınlık içinde sessizliğe büründük. Bu, kadınların uzaktan yaşama tercihimize verdikleri olağan bir tepki değildi. İster aramızdaki bağın etkisi olsun, ister sadece onun kendisi olsun, onun benim için ne ifade ettiğini anladığımdan beri göğsümde biriken düğümü çözdü.

Belki de umut vardır.

“Hadi işimize geri dönelim.” Beau ayağa kalkıp Zara'nın omzunu sıktı. “Biliyorum zor; umarım bir dahaki sefere daha iyi haberlerle geliriz.”

Zara başını salladı.

Beau, bana anlam dolu bir bakış fırlattıktan sonra arkadaşşıma bakarak, "Kendine dikkat et," dedi. "Ve tedbirli ol."

Beau'nun ziyaretinden sonra kulübe çok sessizleşti. Ben son bir saattir verandada, titiz bir hassasiyetle aletlerini bileyiyor. Oturma odasında kitap okuyormuş gibi yapıyorum ama aslında pencereden onu izliyorum ve omuzlarındaki gerginliği fark ediyorum. Bu muhtemelen Beau ve Mason gittikten sonraki kasvetli ruh halimin bir sonucu.

Hayal kırıklığına uğradım, gerçi polisin neredeyse dört haftadır bunu başaramadığı bir durumda, ondan birkaç gün içinde bu adamı bulmasını beklemek mantıksız olabilir. Yine de cevaplar umuyordum ve zaman geçtikçe hiçbir cevap alamama ihtimali giderek daha gerçekçi hale geliyor.

Jerry ayaklarının dibinde uzanıyor, ara sıra başını kaldırıp bir kuşu veya uzaktan gelen bir sesi takip ediyor, sonra tekrar yerine oturuyor.

Sonunda Ben bileme taşını yere bırakıp pencereye doğru baktı ve beni izlediğimi fark etti. İçeri girdi, kapı aralığında durup kalın ön kolunu çerçeveye dayadı ve beni süzdü. "Bir şey görmek ister misin?"

Kitabımı hemen kapatıyorum. "Evet."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Önemli değil." Ayağa kalktım, tişörtümün etek ucunu aşağı doğru çekiştirdim. "Bana gönüllü olarak bir şey gösteriyorsun. Bu yeterli."

Beni süzdü, sonra kapının yanındaki askılara doğru başıyla işaret etti. "Ceketlere ihtiyacımız olacak. Güneş batınca hava soğuyor."

Onun yönlendirmesini takip ediyorum, neler olacağı konusunda fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum. İkinci bir jeneratör de olabilir. Ama sonra dolaptan kalın bir battaniye de alarak beni şaşırtıyor.

“Nereye gidiyoruz?” Şimdi merak ediyorum.

“Göreceksin.”

Dışarıda, daha önce keşfettiğimiz patikalardan herhangi birine doğru gitmek yerine, duvara yaslanmış bir merdivenin olduğu kulübenin yan tarafına gidiyor. Yağmur suyu fıçısı ile bir yığın kereste arasına sıkışmış olduğu için daha önce fark etmemiştim.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" Çatıya şüpheyle bakıyorum.

"Bana güven." Merdivenin sağlamlığını test ettikten sonra tırmanmam için işaret etti. "Hemen arkandan geleceğim."

Merdiven sağlam, ama dikkatlice yukarı çıkarken aşağıda onun varlığına minnettarım. "Lütfen beni buraya çatı kiremitlerini tamir etmek için getirmediğini söyle."

Şaka yapıyorum ama söylerken gerçekten de bunu yapıyor olmamızdan endişeleniyorum.

Ama zirveye ulaştığımda, beni buraya neden getirdiğini tam olarak anlıyorum.

Büyülü bir şey.

Ben, çatının düz bir bölümüne küçük bir oturma alanı oluşturmuş. Ağaçların tepesinden vadinin manzarasını seyretmek için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış basit bir ahşap platform var. Manzara nefes kesici. Dağlar, koyu mavi ve mor katmanlar halinde sonsuza dek uzanıyor.

“Ben, bu...” diye sözümü yarıda kesiyorum, o da yanıma çatıya geliyor ve battaniyeyi platforma seriyor.

"Bazen buraya gelirim," diyor, gözlerime tam olarak bakmadan. "Düşünmek için."

Battaniyenin üzerine yerleştik, bacaklarımız neredeyse birbirine değiyordu ve ben konuşamayacak kadar duygulandım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Jerry aşağıda beliriyor, kulübenin dibinde etrafı kokluyor, sonra burnunu yere dayayarak ağaçlık alana doğru yürüyor.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye soruyorum, platformu işaret ederek.

"Birkaç yıl önce. Bazen kulübe çok küçük geliyor."

Anlıyorum. Alan ihtiyacı, bakış açısı ihtiyacı. "Mükemmel."

Gökyüzü kararmaya devam ederken, rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. Ben'in tahmin ettiği gibi sıcaklık düşüyor ve ben üşüyorum. Ben sormadan bana yaklaşıyor, omzunu benimkine yaslıyor, sıcaklığı yanıma sarıyor.

Sonunda, "Beau'nun Amber hakkında söylediklerini düşündüm," dedim.

Ben cevap vermiyor, sadece bekliyor. Onunla ilgili takdir ettiğim şeylerden biri de bu; sessizliği anlamsız sözlerle doldurmuyor. Dinliyor.

"O gece onunla birlikte gitmem gerekiyordu." İtiraf sessizce ağzımdan dökülüyor. "Eleme görüşmesine. Ama ben zaten arkadaşlarımla plan yapmıştım ve o da sorun olmadığını, yalnız gidebileceğini söylemişti." Dizlerimi yukarı çekip kollarımı etraflarına sarıyorum. "Eğer orada olsaydım..."

"Böyle düşünemezsin." Ben'in cevabı anında ve kesindir.

"Yapamaz mıyım?" Ona bakmak için döndüm, onunla tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek içimde duygular kabardı. Beni gönüllü olarak yanına almıştı. "O kayıp, ben ise buradayım. Güvendeyim. Korunuyorum." Sesim hafifçe titredi. "Kardeşlerinle gülüyorsun. Bu manzaranın tadını çıkarıyorsun. Bu nasıl adil olabilir?"

Ben'in yüz ifadesi yumuşadı. "Senin mutsuz olman onun geri gelmesine yardımcı olmayacak."

"Bunu biliyorum. Mantıksal olarak biliyorum. Ama..." Uçsuz bucaksız ve olasılıklarla dolu gökyüzüne bakıyorum. Benim için.

"Ama hayatta kalma suçluluğu mantığı umursamaz," diye bitiriyor sözlerini.

Ona sertçe baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Amber ölmedi. Hâlâ bulunabilir.

"Ben gittim." Çenesi kasıldı, Lennox ailesinin çalkantılı geçmişinden bahsetmek onu rahatsız ediyordu. "Ama kardeşlerimin hepsi gitmedi. Bazıları hâlâ o hayatın içinde boğuluyor. Onlardan biri tutuklandığında veya yaralandığında, kalsaydım bir şeyleri değiştirebilir miydim diye düşünüyorum."

"Bu farklı."

"Öyle mi?" Tamamen bana döndü. "İkimiz de, değer verdiğimiz diğer insanların kurtulamadığı bir şeyden kurtulduk."

İlk yıldızlar belirmeye başlıyor, kararan gökyüzünde minik ışık noktaları gibi. Daha iyi görebilmek için ellerimin üzerine yaslanıp yüzümü

yukarı kaldırıyorum. Görüşümüzü bozacak ışık kirliliği olmadığı için milyonlarca yıldız varmış gibi görünüyor.

"Amber buna bayılırdı," diye fısıldıyorum. "Eskiden beni arka bahçemizdeki bir battaniyenin üzerine yatırır, takımyıldızları bulmaya çalışırdık. Ben onun gördüklerini asla göremezdim ama o parmağıyla onları çizerdi, ben de görebiliyormuş gibi yapardım."

Ben kıpırdanıp battaniyenin üzerine uzandı. Bir an sonra ben de yanına uzandım, parmaklarımız birbirine değdi. Gökyüzü üzerimizde sonsuzca uzanıyordu, her geçen an daha fazla yıldız belirliyordu.

"İşte orada," diyor işaret ederek. "Büyük Ayı takımyıldızı."

İşaret parmağını takip ediyorum ama başımı sallıyorum. "Sadece noktalar görüyorum."

Elimi tutuyor ve parmağımı uzatarak deseni takip etmemi sağlıyor. "Buradan başla. Bardağı oluşturan dört yıldızı görüyor musun? Sonra da sapı için üç tane daha."

Eli, elimi sıcak bir şekilde kavıyor ve dikkatlice yönlendiriyor. "Ah, görüyorum. Gerçekten görüyorum."

"İşte Polaris. Kuzey Yıldızı. Bardağın kenarından geçen çizgiyi takip edin."

Sonraki birkaç dakikayı takımyıldızları bulmakla geçiriyoruz; onun sabırlı rehberliği, kendi başıma asla bulamadığım şeyleri görmeme yardımcı oluyor. Eli sürekli elimde kalıyor ve her temas noktasına son derece duyarlıyım.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. Buna ihtiyacım vardı. Ben'in kulübesi terapi gibiydi. Beni buraya zorla getiren sapık olmasaydı, herkese tavsiye ederdim.

Başını bana doğru çeviriyor ve birdenbire aramızdaki mesafe kayboluyor gibi görünüyor. Nasıl oldu da bu kadar yakınlaştık? Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ona çekiliyorum. Kendimi engelleyemiyorum.

"Zara... kahretsin." Doğrulup geri çekildi, acı dolu bir ifadeyle baktı. "Bunu yapmamalıyız. Savunmasız bir durumdasın. Seni korumakla yükümlüyüm, değil..."

Kalbim gümbür gümbür atarken peşinden gittim. "Ne değil?"

Bana aç gözlerle, dudaklarıma dikilmiş gözlerle baktığında anlıyorum. Çünkü bu benim de istediğim her şey.

"Sahip olamayacağım şeyleri istememek." Parmakları seğiriyor. "Korkuyorsun, hayatın belirsizlik içinde ve güvenliğin için bana bağılsın."

Hissettiğini sandığın şey gerçek olmayabilir...”

Onu öpüyorum. Uzanıp, gömleğinin önünden tutuyorum ve öpüyorum.

Bu dürtüsel ve muhtemelen aptalca bir hareket, ama onun bu fikirden vazgeçmesini dinlemeye dayanamıyorum. Dudaklarım onun cümlesinin ortasında buluşuyor, sözlerini kesiyor. Bir an için tamamen hareketsiz kalıyor, şaşkınlıktan donakalmış ve neyin doğru olduğu konusunda hâlâ kararsız.

Sonra eli boynumun arkasına uzandı ve nefesimi kesen bir yoğunlukla beni öpmeye başladı. Bu, açlık, ihtiyaç ve haftalarca bastırılmış arzunun ifadesiydi.

Başımı yana eğiyor, öpüşmeyi derinleştiriyor ve ben ona teslim oluyorum. Diğer eli saçlarımın arasına kayıyor, beni kıymetli ve gerekli bir şeymişim gibi tutuyor. Dili dudaklarımın arasına değdiğinde, tereddüt etmeden kendimi ona açıyorum.

Daha önce öpülmüştüm ama hiç böyle değil. Hiç bu kadar benim tadımı özlediğini hissetmemiştim. Ellerim kıyafetlerine kenetlenmiş, onu daha da kendime çekiyorum ve boğazından gelen kısık bir ses, içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Elleri hâlâ saçlarımın arasındaydı, alnı alnıma yaslanmıştı.

“Bu...” diye başlıyor sözlerine.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum, gerçekten de bunu kastederek.

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor, yıldız ışığında yüzümü inceliyor. Orada bulduğu her neyse, son direncini de kırıyor gibi görünüyor.

"Kader," diyor, bu kelime kesinlik, bir gelecek vaadi taşıyor ve bu da onu daha da çok özlememe neden oluyor.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş ama aynı yoğunlukta. Elleri yüzümü okşuyor, sanki beni dokunarak ezberliyormuş gibi. Ona daha da yaklaşıyorum, neredeyse kucağındayım artık ve o da dudaklarıma doğru inliyor.

“Zara.” Adım, dudaklarında bir dua gibi. “Benim Zara'm.”

Evin arka taraflarından birinden Jerry keskin, agresif ve bölgesini koruyan bir şekilde havlıyor. Ondan daha önce hiç duymadığım bir havlama.

"Sence bir tavşan buldu mu?"

Ben kaskatı kesildi, başımı hızla yukarı kaldırdı. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

“Nedir...”

“Şşş.” Tavrı tamamen değişmişti. Beni öperek aklımı başımdan alan adam gitmişti. Bu, beni korumak isteyen, korkutucu Ben'di; beni iki kez kurtarmak için içeri dalmıştı.

Jerry'nin havlaması şiddetleniyor ve kuyruğu aşağıda, tüyleri diken diken olmuş bir şekilde ormandan fırlıyor. Merdivenin dibine yerleşiyor ve ağaçlık alana bakıyor.

“Hemen içeri girmemiz gerek.” Ben platformun kenarına doğru ilerliyor.

“Pekala, ama...”

Neler olup bittiğini sormaya fırsat bulamadan, platform korkuluğunun üzerinden atlayıp, inanılmaz bir zarafetle yere indi. Çömelerek yere indi, neredeyse hiç ses çıkarmadı, sonra hemen doğrulup kollarını bana doğru kaldırdı.

"Hadi, Zara, hemen atla."

“Ama merdiven...” Evin yan tarafındaki zifiri karanlığın içinde kaybolan merdivene bir göz attım, sonra da beni yakalamaya hazır bir şekilde kollarını açmış duran Ben'e baktım.

Kalbim boğazımda, ama ona güveniyorum. Tanrım, ona tamamen güveniyorum. Bacaklarımı korkuluğun üzerinden sarkıtıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendimi bırakıyorum.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucaklıyor, darbeyi sendelemeden absorbe ediyor. Bir anlığına göğsüne yaslanıyorum, kalbinin hızlı atışını hissediyorum.

"İçeri gir," diye emretti, beni ayağa kaldırırken bir kolunu da etrafımda tutmaya devam etti.

Jerry homurdanmaya devam ederek bize doğru geri geri geliyor. Ben kendisini benimle orman arasına yerleştiriyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. Ağaçlar arasındaki karanlık şimdi daha derin, daha uğursuz görünüyor.

Kulübeye neredeyse varmıştık ki, gölgelerin arasında bir hareket parıltısı gördüm. İzliyordum.

"Bu... bu ayı mı?"

Jerry'nin hırıltısı gece boyunca bir silah sesi gibi yankılanıyor. Bu, bana göstermek istediği ilginç bir şey bulduğunda ya da avlamak istediği bir yaratık bulduğunda yaptığı her zamanki neşeli havlaması değil. Bu ilkel, bölgesel bir ses. Gerçek bir tehdit algılamış.

Sesi tam olarak idrak edemeden ayağa kalktım ve Zara'yı da yanımda kaldırdım. Her içgüdüm tehlike çığlığı atıyordu, hemen arkadaşımızı güvenli bir yere götürmemiz gerektiğini söylüyordu.

“Nedir...”

“Şşş.” Kulübenin ötesindeki karanlığı tarıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Gözlerim bu gölgelerde işe yaramaz, ortalama bir insanınkinden daha iyi olsalar bile. İçimdeki ayı, kontrolümden çıkmaya, dönüşmemi, benimkini tehdit eden her neyse onu avlamamı istiyor.

Çünkü öyleler. Kimse buraya tesadüfen gelmedi.

Jerry, tüyleri diken diken olmuş bir halde ormandan fırlayarak kulübe ile ağaçlar arasına yerleşti. Agresif havlaması devam ederken, gözlerini göremediğim bir şeyden ayırmadan yavaşça bize doğru geri geri geliyordu. Derin bir nefes aldım, ama esinti yanlış yönden esiyordu ve bu kadar yüksekte hiçbir şeyin izini göremiyordum.

“Hemen içeri girmemiz gerekiyor.”

Platform korkuluğunun üzerinden atlayıp, insan vücudumun yapamayacağı bir şekilde çömelerek yere iniyorum, ama Zara'nın ne

düşüneceği konusunda endişelenmeye vaktim yok. Hemen doğrulup kollarımı yukarı kaldırıyorum.

"Hadi, Zara, hemen atla."

Hiç tereddüt etmiyor, bana tamamen güveniyor. Onu kolayca yakalıyorum, ağırlığı ayı gücümün yanında hiçbir şey ifade etmiyor. Onu ayaklarının üzerine bıraktığımda kalbi göğsüme çarpıyor.

"İçeri gir," diye emrettim, hareket ederken bir kolum onun etrafında kalmıştı.

Kapıya neredeyse varmıştık ki, görüş alanımın kenarında bir hareket belirdi. Ağaçların arasından uzun boylu bir figür bizi izliyordu. Zara bana sıkıca sarılmış, gözlerini kısarak gölgelere bakıyordu.

"Bu... bu ayı mı?"

Ona söylemeye gönlüm el vermiyor, onu gereğinden fazla korkutmak istemiyorum.

"İçeri. Hemen." Onu olabildiğince sakın tutarak kapıdan içeri, kabine sokmam gerekiyor.

"Burada kal," diye emrettim, kapıya doğru geri dönerken.

Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. Bu, çatıda sessiz anlar paylaşan ve kaderin hayatlarımızı nasıl birbirine bağladığını ona fısıldayan Ben değil.

Bu, kendi varlığını korumak için her şeyi yapmaya hazır olan en üst düzey yırtıcıdır.

"Ben, ne oldu?" Sesi titriyordu. "Ah hayır, Jerry hâlâ dışarıda."

Dışarıya doğru geri dönüyorum, tenimde kontrol etmekte zorlandığım bir değişimin başlangıcıyla birlikte dalgalanmalar hissediyorum. "Kal. Onu ben hallederim."

Zara'nın yüzü bembeyaz oldu. "Ben... dışarı çıkamazsın." Öne eğildi, pencereden Jerry'yi izledi; kabarık kuyruğu gümüşü ay ışığında bir işaret gibiydi.

"Arkamdan kapıyı kilitle." Sonra da gidiyorum, onu şaşkın ve sarsılmış bir halde bırakıyorum ama başka seçeneğim yok.

Jerry savunma pozisyonundan kıpırdamadı, hâlâ gölgelere hırıliyordu. Orada ne varsa karanlığa karıştı ama köpek onun gittiğine ikna olmamıştı. Ben de olmamıştım.

"Jerry, gel."

Beni görmezden gelerek, keskin havlamalar eşliğinde ormana doğru koşmaya başladı. Devasa bedeni çalılıkların arasından hızla geçerek

ağaçların arasındaki gölgelerde kayboldu.

Kahretsin. Bütün duyularım tetikte, onları takip ediyorum. Karanlık beni rahatsız etmiyor; gece görüşüm çoğu insandan daha iyi. Ama kim izliyorsa ne yaptığını biliyor. Rüzgarın estiği yönde kalmışlar. Jerry etrafta dolaşmaya çıkmasaydı, orada olduklarını, izleyip beklediklerini asla bilemeyebilirdik. En azından sabaha kadar.

Jerry'nin havlaması aniden kesiliyor. Benim hoşuma gitmeyecek kadar ani.

Onu yirmi metre ileride, tüyleri hâlâ diken diken olmuş ama artık sessiz bir halde, yerde bir şeye bakarken buldum. Dikkatini çeken şeyi görünce kanım dondu.

Ayak izleri. Taze ayak izleri. Kulübenin mükemmel bir manzarasını sunan, geniş ve sağlam dalları olan uzun bir ağacın altında. Çatının da.

Bizi izlediler. Benim onu öptüğümü izlediler.

Ve her şeyi mahvetmeye karar verdi.

İçimde öfke kabarıyor, içimdeki ayı kükreyerek serbest kalmayı bekliyor. Ama dönüşemiyorum. Zara bu kadar yakınımdayken, hele de benim ne olduğumu bilmiyorken.

"Jerry, çok."

Bu sefer, sesimdeki emri sezerek itaat etti. Hızla geri döndük, gözlerim herhangi bir hareket olup olmadığını kontrol ediyordu. Hiçbir şey yoktu.

Döndüğümde kapı neredeyse anında açıldı. Jerry'yi neredeyse iterek içeri soktum. Bütün vücudu gerginlikten titriyordu, göğsünden kısık bir hırıltı yükseliyordu. Mutlu değildi, Zara'yı benim kadar korumaya çalışıyordu.

"Kilitle," diye emrettim, çoktan geri çekilmeye başlamıştım. Gözlerim ormanın kenarını taradı, ellerim yumruk halinde yanlarımda sıkılıydı. "Şimdi, Zara."

Ay pençeleriyle beni tırmalıyor, avlanmamızı, korumamızı istiyor.

"Bu çok saçma. İçeri gelin," diye yalvarıyor kapının ardından. "Sıkılır ve kendi başına uzaklaşır."

"Şimdi!" diye talep ediyorum ve o itaat edene kadar oradan ayrılmayı reddediyorum.

Sonunda, sürgü yerine otururken bir küfür mırıltısı ve yenilirim bunun benim suçum olacağına dair alaycı yorumlar duyuyorum.

O güvende. Ben yokken Jerry onu koruyacak.

Kulübenin etrafında iki kez dolaştım, herhangi bir izinsiz giriş belirtisi, kimin izlediğine dair bir iz aradım ama hiçbir şey bulamadım. Ta ki daha geriye, arkadaki dereye daha yakın bir yere, verandadan ve günün giriş çıkışlarından uzaklaşana kadar.

Ayak izleri bana onların burada bir süredir bulunduğunu gösteriyor. Sabırlı. Hesapçı. Kardeşlerim buradayken yaklaşamayacak kadar kurnazlar.

Lanet olsun. Bu kesinlikle patikadan sapıp yolunu şaşırmış sıradan bir yürüyüşçü değil.

Onu takip eden kişi. Kesinlikle o olmalı.

Bu, en iyi görüş açısı için nerede konumlanacağını ve nasıl gizli kalacağını tam olarak bilen biriydi. Ağacın altındaki ayak izleri taze, nemli toprağa derinlemesine işlemiş. Tepedeki izlerini takip ederek, uzun adımlarla ve hızla ilerleyen ayım, avlanmaya, arkadaşımızın hayatını cehenneme çeviren bu adamdan kurtarmaya can atarak ilerliyor.

Bu işe bir son vermeye kararlı bir şekilde peşine düşüyorum. Bu adam kiminle uğraştığının farkında bile değil, bir de buraya gelmiş?

Ayıyı kışkırttı resmen.

Yüzümü cama dayadım, Ben'in kaybolduğu karanlık yere baktım. Dışarıda hiçbir şey hareket etmiyor. Camdan hiçbir ses bana ulaşmıyor.

Jerry kapıyı tırmalayarak sızlanıyor. Onun sıkıntısı benimkini de besliyor, ellerim titrerken kilitleri tekrar kontrol ediyorum. Hepsi sağlam. Ben gitmeden önce bunu kontrol etmişti.

“Sorun yok evlat. Hemen geri dönecek.” Verdiğim güvenceler boş geliyor, çünkü gerçekten bilmiyorum.

Dakikalar geçtikçe Jerry'nin sızlanmaları daha da ısrarcı hale geliyor. Kapıyı terk edip pencerelerin altında volta atmaya başlıyor, tüyleri diken diken olmuş bir şekilde göremediğim bir şeyi takip ediyor.

Mutfak, tüm pencereleriyle fazla açıkta kalmış gibi geliyor. Oturma odasına geçiyorum, sonra tekrar ön kapıya dönüyorum, yerimde duramıyorum. Dışarıdaki her gölge Ben'in dönüşü olabilir. Ya da başka bir şey.

Jerry donakaldı. Mızızlanması kesildi. Güçlü vücudundaki her kas kaskatı kesildi, ön kapıya bakakaldı. Onu geri dönmeye teşvik etmek için ellerimi tüylerinin arasına iyice soktum.

Ama o yerinden kıpırdamıyor ve sessizlik, onun sinirli havlamasından daha kötü. Her içgüdüm bana geri çekilmemi söylese de, kabinin ön tarafına doğru yaklaşıyorum.

"Bu nedir?" Fısıltım havayı neredeyse hiç bozmadı.

Jerry'nin dudakları dişlerinin arasından çekildi. Göğsünde daha öncekinden daha derin bir hırıltı yükseldi.

Sonra onu duyuyorum.

Kaşım. Bilinçli ve yavaş.

Kapının ahşap kısmına karşı.

İzler ormanın derinliklerine, kuzeye doğru, tepeye doğru uzanıyordu. Karanlıkta, izler yeni gibi görünüyordu. Ya da en azından eve yakın yerlerde öyle görünüyordu.

Her şeye rağmen, bu duruma bir son verme ihtiyacıyla onları buraya kadar takip ettim. Zara'yı takip eden o şerefsiz buradaydı, benim arazimde. Bunun bedelini ödemeli.

Ama şimdi, kulübeden uzaklaştığım her adım yanlış geliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Zara ile aramdaki görünmez ip, her geçen metrede daha da geriliyor.

O güvende. Kapı kilitli. Jerry içeride.

Kendimi avlanmaya yeniden odaklanmaya zorluyorum. Bölgeme izinsiz giren biri. Ellerim yumruk oluyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Burası benim toprağım. Buraya ait değil.

Bu küstahlık gözlerimi kamaştırıyor. Ne tür bir felaketi serbest bıraktığının farkında değil. Ben onun eziyet ettiği korkak bir kadın değilim.

Burası benim bölgem. Benim evim.

Arkadaşım.

Bu kelime her kalp atışında içimi kemiriyor. Ayıcığım en başından beri biliyordu, ama şimdi vücudumdaki her hücre gerçeği kabul ediyor. Onu korumak, güvende tutmak benim görevim. Ve bu alçak onu terörize etti, yaşamaktan korkmasına neden oldu. Ona yaşattığı her kabusun, her korku anının bedelini ödeyecek.

Patika, sık am ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerliyor. Çok düz. Çok emin. Köklerin üzerinden tökezleme yok, engellerin etrafından dolanma yok. Sadece vahşi doğanın derinliklerine doğru uzanan istikrarlı bir yol.

melerek izleri daha dikkatli inceliyorum. Kenarları ilk başta göründüğünden daha yumuşak. Dakikalar önce bırakılmış olsalardı olmaları gerektiği kadar net değiller.

İleride su sesi geliyor—dere. Kıyıya doğru ilerliyorum. Her iki tarafta da kayalar yerinden oynatılmış. Birilerinin karşıya geçip tekrar karşıya geçtiği yerlerde çamur izleri var. Kuru olması gereken taların üzerine su damlıyor.

İzini açmak için dereyi kullandı.

Kanım buz kesiyor. Bu yolun tamamı, bu özenle denmi izler...

Benden kaçmıyor.

Geri dönüyor.

Dncem tamamlanmadan komaya baladım, çalılıkların arasından hızla geçtim. Dalların giysilerini yırtıp yüzüme çarptığını hissettim. Acıyı hissetmedim. Sadece boğazımı tırmalayan dehşet önemliydi.

O yalnız.

Bacaklarım daha hızlı hareket ediyor. Ciğerlerim yanıyor. Kulübe çok uzak. Onun beni ormanın derinliklerine çok fazla götürmesine izin verdim.

İçimdeki ayı kükrüyor. Yer değiştir. Dört ayak üzerinde daha hızlı olurduk.

Henüz değil. Net bir şekilde dnmem gerekiyor.

Orman hızla geçip gidiyor. Gğm patlayacak gibi hissediyorum ama daha da zorluyorum, acıyan kaslarımı devam etmeye zorluyorum.

Ona dokunursa... Ona doğru nefes bile als...

Gözlerim kan kırmızıya döndü. Onu ıplak ellerimle paramparça edeceğim. Sonra da onu doğrudan kapımıza getiren kardelerimle hesaplaacağım.

Onu hafife aldım. Hem de fena halde.

Umarım Zara benim hatamın bedelini ödemez.

Tırmalama sesi kesilir ve üç kalp atışı boyunca sadece sessizlik olur. Sonra mutfak penceresinin önünden bir gölge geçer. Büyük ve karanlık, dört ayak üzerinde hareket eden bir gölge.

Sıçradım. Bu bir hayvan, hem de kocaman bir hayvan. Jerry'yi bu yüzden aceleyle içeri soktu, bana da kapıyı kilitlememi bu kadar acil söyledi. Ayı olmalı.

Ellerim titriyor, vücudum sarsılıyor; haftalarca sürekli diken üstünde olduktan sonra aniden panik moduna giriyorum. Jerry öfkeyle hırlayarak kapıya doğru atıldığında, ahşap ağırlığı altında titriyor. Dışarıdaki her neyse, o kadar derin bir hırıltıyla karşılık veriyor ki, bunu kemiklerimde hissediyorum.

Pencereden uzaklaşıyorum. Bir ayı, beni takip eden kişiden daha iyidir, ama Jerry'nin ağırlığı altında kapının nasıl sallandığını ve kararlı bir ayıya dayanıp dayanamayacağını düşündükçe, özgüvenim sarsılıyor.

Dışarıdaki canavar kulübenin etrafında dönüyor. Jerry'nin hareketlerinden, pencereden pencereye koşuşturup her girişi korumasından ilerlemesini takip ediyorum. Verandaya dönerken kapının altından yüksek sesle kokluyor, sonra daha fazla tırmalama sesi geliyor. Bu sefer daha sert.

İşte o zaman yan camdan iyice görebiliyorum. Karanlığa doğru gözlerimi kısarak baktığımda ve ay ışığı kürküne vurduğunda, bunun bir ayı olmadığını, hem de oldukça büyük bir kurt olduğunu, koyu gri kürkü ve gümüş ışığı yakalayan soluk gözleri olduğunu fark ediyorum.

Başını öne eğmiş, bir aşağı bir yukarı yürüyor, tamamen kabine odaklanmış durumda.

Benimle ilgilenmiyor. Sadece aç bir hayvan, diye düşünüyorum kendi kendime, buradaki yemeğin kokusunu alıyor. Kim bilir, belki de Ben o lanet şeyi besliyordur.

Jerry bacaklarıma sürtünüyor, beni pencerelerden uzaklaştırıyor. Bütün vücudu öfkeyle titriyor, dudakları dişlerinin arasından geri çekilmiş, sessiz bir hırıltı çıkarıyor. Genellikle sakın olan bu Sibirya kurdunun tavrı bana arkadaş olmadıklarını söylüyor. Belki de bu köpeklerle özgü bir şeydir. Kurt, Jerry'yi bir davetsiz misafir olarak görüyor ve gitmesini istiyor.

"Aferin oğlum," diye fısıldadım Jerry'nin tüylerini okşayarak. "Sorun yok. Sıkılacak ve gidecek."

Kurt tekrar daireler çizerek dönüyor. Ardından, ahşabın ne kadar sağlam olduğunu test edercesine ön kapıya sert bir şekilde vuruyor.

Ağzım kuruyor. Ayıların yiyecek bulmak için kulübelere ve arabalara girdiği videoları gördüm ama kurtların girdiğini hiç görmemiştim.

Kahretsin. Ben nerede Allah aşkına?

Ardından tırmalama sesi geri döner, bu sefer daha yukarıdan. Sapın yakınında.

Jerry'nin hırıltısı daha da şiddetleniyor, daha tehditkar bir hal alıyor. Kendini benimle kapı arasına yerleştiriyor, içeri girecek her şeye karşı savaşmaya hazır. Kısa bir an için onu yatak odasına kilitlemeyi düşünüyorum, belki de onu güvende tutmalıyım. Ama eğer kurt içeri girerse, burada tek başıma ne yapacağım?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Jerry'nin boynuna kolumu doladım ve onu geri çekmeye çalıştım ama tam dışarıdayken yerinden kıpırdamadı.

Sonra, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ön kapıya bakarken, kanımı donduran bir şey oldu... Kapı kolu sallandı. Sanki bir şey pençeleriyle vuruyormuş gibi zıplıyordu. Kapıyı açacak kadar değil, ama hareket ettirecek kadar güçlü bir şekilde.

"Sorun yok Jerry," diye fısıldıyorum sesim titreyerek, oysa durum hiç de iyi değil. "İçeri giremez."

Ama çocukluğumda sahip olduğum ve kesinlikle kapıları açabilen golden retriever cinsi köpeğimi düşündüğümde, keşke Ben geri gelse ya da aramızda ve o pırıl pırıl beyaz dişler arasında daha güçlü bir bağ olsa diye düşünüyorum.

Kurt verandada bir aşağı bir yukarı dolanıyor. Ağır adımlar, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Pençelerinin tahtaya çıkardığı sesler telaşlı bir ritimle tıkırıyor.

Pes etmiyor.

İşte o zaman duyuyorum, onu duyuyorum, uzaktan ama kesinlikle tanınabilir bir şekilde.

“ZARA.”

Ben'in gür sesi ormanda yankılanıyor.

Geliyor.

Adımlama duruyor. Kapının öbür tarafından gelen hüzünlü bir uluma tüylerimi diken diken ediyor, sonra sessizlik, sadece Jerry'nin devam eden homurtuları ve benim düzensiz nefes alışverişim.

Ona kadar saydım. Hala ses yok.

"Gitti mi?" diye fısıldıyorum.

Jerry'nin kulakları öne doğru kıvrıldı. Pencereye doğru sessizce yaklaştı, kokladı, kontrol etti. Kuyruğunu hafifçe salladı. Bu güven vericiydi. Acil tehdit geçmiş gibi görünüyordu, ancak Ben hâlâ dışarıda, serbest dolaşan tehlikeli bir hayvanla birlikteydi.

Dışarıya göz ucuyla bakıp, Ben'i kontrol etmek için ön kapıyı açmaya cesaret toplamaya çalışırken, açıklığın üzerinden ağır ayak sesleri yankılanarak yaklaşıyor, hızlanıyor.

Jerry'nin kuyruğu şimdi daha hızlı sallanıyor. Bu ayak seslerini tanıyor. Yumruklar kapıya o kadar sert vuruyor ki, tüm çerçeve sallanıyor. Ben kapıyı deniyor ve hâlâ kilitli olduğunu görüyor.

“Zara. ZARA? Kapıyı aç,” diye emrediyor Ben, ama onu daha önce hiç böyle endişeli, çaresiz bir halde duymamıştım. Vücudum artık korkudan donup kalmamış bir şekilde, emrine otomatik olarak tepki veriyor ve sürgüyü kavırıyorum.

Parmaklarım metal sürgüyle beceriksizce oynuyor, o kadar titriyor ki zar zor kavrayabiliyorum. Serbest kaldığı an geri çekiliyorum.

Ben içeri daldı, kapı o kadar sert açıldı ki duvardan sekti.

Kapı çerçevesini tamamen dolduruyor, göğsü kabarıyor, gözleri vahşi. Vahşi görünüyor. Hatta tehlikeli. Giysileri dallardan yırtılmış, saçları dağınık ve yüzünde kir izleri var. Bakışları nefesimi kesen bir yoğunlukla beni süzüyor.

"Canın acıdı mı?" diye soruyor.

Başımı sallayıp onun arkasına baktım ama dışarıda hiçbir şey yoktu. Jerry de aynı şeyi doğrulamak için havayı kokladı.

“Orada bir kurt vardı. Bir şey yapmaya çalışıyordu...” diye açıklıyorum ama Ben çoktan hareketlenmiş durumda.

İki adımda üzerime atıldı. Elleri yüzümü kavradı, başımı geriye doğru eğdi. Dudaklarıma yapışmadan hemen önce, gece yarısı kadar karanlık gözlerindeki ham açlığı görmeye ancak vaktim oldu.

Bu öpüşme ilk öpüşmemize hiç benzemiyor. İlk öpüşmemiz şehvetliydi. Bu ise tamamen çaresizlik. Bir sahiplenme. Dili tereddüt etmeden ağzıma giriyor, rahatlatma ve ihtiyaç hepsi bir arada.

“İyiyim,” diye onu temin ediyorum ama beni dinlemiyor. Bir eli saçlarımin arasına kayıyor, parmakları tellere dolanıyor, diğer eli ise belimi kavrayıp beni kendine iyice çekiyor, ta ki vücudunun her sert çizgisini hissedene kadar.

Öpüşmeyi hiç kesmeden, sırtım duvara çarpına kadar beni geriye doğru yürütüyor. Kocaman bedeni beni çevrelerken kendimi kapana kısılmış hissetmem gerekirdi, ama bunun yerine, tüm o güç ve kudretin tamamen bana odaklanmasıyla kendimi güvende ve sağlam bir zeminde hissediyorum.

Dizlerim titrerken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak ellerim yırtık gömleğine kenetlendi.

Öpüşürken sanki boğuluyormuş gibi, ben de hava gibiyim, sanki durursa ölecekmiş gibi. Dışleri alt dudağıma değiyor ve daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarıyorum, muhtaç bir inilti, bu da onu daha da çıldırtıyor gibi görünüyor.

"Bana ait."

Dudaklarıma doğru hırlıyor ve bedenlerimizin her temas noktasında bu kelimenin titreşimini hissediyorum. İçimde derin bir şey bu iddiaya karşılık veriyor, açılıyor, ona hazır. Sanki tüm hayatım boyunca bunu duymayı beklemişim gibi geliyor.

Protesto etmeli, ona hiçbir şekilde onun malı olmadığını söylemeliyim, ama bir anlamı yok çünkü onun malı olmak istiyorum.

Bu yüzden, aklımın bir köşesinde gizlenen tüm şüpheleri ve endişeleri unutuyorum ve kendimi ona bırakıyorum, kontrolü ona bırakıyorum, bu adrenalin dolu çılgınlık anının tadını çıkarıyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Alnı alnıma yaslanmış, elleri yüzümü kavradığı yerde titriyordu. O yoğun

öpücüğün ardından, başparmakları şaşırtıcı bir yumuşaklıkla elmacık kemiklerimi okşadı.

“İçeri girmeye çalışıyordu. Gördün mü?” diye fısıldadım. “Kapı kolunu tırmalıyordu. Jerry’nin peşinde miydi? Tanrıya şükür kilitliydi.”

Çenesi şiddetle kasıldı, sakalının arkasındaki kaslar seğirdi. Sorularıma cevap vermek yerine, beni göğsüne çekti, kollarını bana doladı, sanki beni dünyadan korumaya çalışıyormuş gibi.

Vücudum tepki veriyor, nefes alışverişim düzene giriyor, nabzım daha normal bir seviyeye dönüyor.

"Güvendesin. Önemli olan bu," diye fısıldadı saçlarımin arasına. "Geçti gitti."

Ama beni tutuş şekli ve arkaya uzanıp sürgüyü yerine takması, bunun tamamen doğru olmayabileceğini düşündürüyor.

O, kollarımda, sapasağlam ve zarar görmemiş halde. Bunu kendime bir mantra gibi tekrarlıyorum, ama içimdeki ayı bu onu yatıştırmıyor. İçimde öfkeyle kükrüyor, kan istiyor. Bu sadece geçici bir rahatlama. Geri dönecek.

“Ben?” Zara’nın sesi göğsüme yumuşak bir şekilde değdi. “Titriyorsun.”

Her ne kadar içgüdülerim onu daha sıkı tutmamı haykırırsa da, kendimi zorlayarak elimi gevşetiyorum. Onun kokusu her yerde, kulübenin etrafında dolaştığı yerleri, kapıma dokunduğu yerleri, ona ulaşmaya çalıştığı yerleri işaret ediyor.

"Sana bir bakayım." Geri çekilip ellerimi kollarının üzerinde gezdirerek, orada olmadığını bildiğim ama yine de kendim kontrol etme ihtiyacı duyduğum yaraları inceliyorum.

“İyiym Ben. Gerçekten iyiym.” Ellerimi tuttu ve kendi küçük elleriyle onları sabitledi. “Sadece korktum. Hepsi bu. Neler oluyor?”

“Özür dilerim.” Özür dilemem suçluluk duygusuyla karışık. “Seni yalnız bıraktığım için. İşlerin yine aynı noktaya geldiğini fark ettiğimde...”

Başımı sallıyorum ve fazla bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onun sakin olan kişi olmama ihtiyacı var. Kendimi toplamam gerekiyor.

“Sorun yok.” Elimi nazikçe sıktı. “İkimiz de iyiyiz. Jerry beni korudu.”

Kilidi tekrar kontrol ettim, kolu iki kez denedim. Dışarıdaki ahşaptaki derin çizikler, dişlerimi acıtacak kadar çenemi sıkmana neden oldu.

“Hadi gel.” Onu kapıdan ve pencerelerden uzak tutarak, koruma içgüdülerimi tatmin etmek için kanepeye doğru yönlendiriyorum. “Otur.”

Kanepenin köşesine kıvrılıyor, ki ben orayı artık onun yeri olarak görüyorum, o keskin yeşil gözleriyle beni izliyor. Zara, az önce olanların ardında daha fazlası olduğunu biliyor.

“Üşüyorsun.” Koltuğun arkasından kalın yün battaniyeyi alıp omuzlarına sarıyorum, tamamen örtündüğünden emin oluyorum.

“Telaşlanmana gerek yok,” diyor usulca, ama battaniyeyi daha sıkıca kendine sarıyor. “Ama Ben, lütfen bana neler olup bittiğini anlat.”

Ateşin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyorum, çünkü tenimin altında kaynayan enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor. Kulübe birdenbire çok küçük, duvarlar ise tehlikeyi dışarıda tutamayacak kadar ince geliyor.

“Ben.” Sesi nazik ve ikna ediciydi. “Gel, yanıma otur.”

Arkamı döndüğümde, elini uzatmış, kabul etmek için can attığım ama yapamadığım bir davetle karşı karşıyayım. Çünkü neyin geleceğini, neyin yapılması gerektiğini biliyorum.

“Yapmalıyım...” Hiçbir şeye işaret etmeden belirsiz bir şekilde el salladım, sonra kendimi zorlayarak hareket etmeyi bıraktım ve ona gerçekten baktım. “Hepimizin burada yalnız yaşamasının ardında daha fazlası var.”

Beau'nun benimle güvende olacağını bilmesinin başka bir nedeni daha var; bu nedenin izolasyonla hiçbir ilgisi yok.

Başını yana eğerek beni süzdü. “Şimdi mi? Ben, umurumda değil. Dağda yaşıyorsun. Yaban hayatı var. Bunu anlıyorum. Ama neden içeri girmeye çalışıyordun?”

Onun için göğsüm acıyor. Zaten çok şey yaşadı ve ben onun güvenini bir kez daha sarsıp dünyasını altüst etmek üzereyim.

“Bundan daha fazlası var. Babam tehlikeli bir adamdı. Ben o yoldan gitmeyi tercih etmedim, ama onun gibi zarar verme yeteneğine sahibim. Verebilirim ama vermiyorum.”

Zara hiçbir şey söylemiyor, sadece ona doğru yaklaşırken beni şüpheyile süzüyor; ona yakın olma ihtiyacı beni cezbediyor, bir yandan da olaklardan korkuyorum.

“Bu bizim DNA'mızda var. Keşke onun gibi olmasaydım ama öyleyim. Ve eğer seni koruyacaksam ve bu geceyi atlatacaksam, anlaman gerekiyor, çünkü içimdeki o diğer, daha karanlık tarafa dönüşmek zorunda kalacağım.”

Şimdi bana dik dik bakıyor. "Batman olduğunu itiraf ediyormuşsun gibi geliyor."

İnleyerek, "Kahretsin. Açıklama konusunda iyi değilim. Hiçbir zaman da olmadım." dedim.

Bu onu daha da korkutacak, ama bu gece karanlıkta geri döndüğünde korkmasındansa şimdi korkması daha iyi. Geri döneceğinden hiç şüphem yok.

"Ben, her neyse..." Bana hafifçe gülümsüyor, bana güveniyor, ben ne olduğumu açıklamaya çalışırken bile, bu da işleri daha da zorlaştırıyor. Çünkü biliyorum ki bundan sonra, bana bir daha asla aynı gözle bakmayabilir, hele ki beni öpmesine izin vermeyebilir. Artık utangaç bakışlar ya da cilveli gülümsemeler olmayacak.

Göreceği şey onu dağdan aşağıya çığlık atarak kaçmaya itebilir.

"O zaman sana göstereceğim." Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, sadece onun bilmesi gerektiğini biliyorum. "Sadece... Korkma, tamam mı? Sana asla zarar vermem. Asla."

Şimdi kararsız görünüyor, battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sarmış.

"Tamam aşkım."

Kendimi tutamadım. İki adımda yanına gittim ve yüzünü ellerimle kavradım; ikimizi de rahatlatmaya, beni hâlâ ben olarak gördüğü son bir anı çalmaya ihtiyacım vardı.

Onu içime çektiğimde sinirlerim biraz yatıştı. Ne olursa olsun, buna değecek çünkü o güvende olacak.

"Benimsin," diye fısıldıyorum yumuşak tenine, gözlerimi kapatıp eğiliyorum ve onu nazıkçe öpüyorum; kelimelere dökemediğim ama hissetmesini umduğum her şeyi aktarmaya çalışıyorum.

Geri çekildiğimde, gözleri hem heyecan hem de şaşkınlıkla bulanmıştı.

"Ben?" Bana doğru uzandı ama ben odanın diğer ucuna çekilip tepkisine hazırlanmaya başladım.

"Neyle karşı karşıya olduğunuzu anlamanızı istiyorum. Gerçekte kim olduğumu anlamanızı istiyorum."

Kanepeden kalktı, battaniyeyi yere bıraktı ve bana doğru yürüdü.

"Seni tanıyorum. Az önce onu öpüyordum, hatırlıyor musun?" Sesi kısılmıştı. "Ve hoşuma gitti. Hem de çok."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ciddi olamaz.

"Yani konuşmak isteyeceğim en son şey."

Kahretsin. Şimdi olmaz, hele de bu kadar önemli bir şeyi açıklamaya çalışırken.

“Zara, bilmen gereken bir şey var...” diye başladım ama o başını salladı, öne doğru eğildi ve parmaklarını ekose gömleğimin düğmelerinde gezdirdi. Ortaya çıkan koyu göğüs kılları onu duraksattı, nefesi kesildi.

İstmeden de olsa ellerim kalçalarına dokundu ve kendime gelmeden önce sahiplenici bir hırıltıyla onu kendime doğru çekip sertçe sıktım.

"Hayır, hayır."

Göğsü bana yaslanıyor, yumuşak ve mükemmel, tüm boşluklarımı dolduruyor.

“Zara, bu önemli.”

“Bu da öyle. Çok önemli.” Elleri göğsümün üzerinde gezindi ve bana doğru eğilerek nefesimi içine çekti, tırnakları enseme tırmaladı.

Kontrolümü kaybetmeden önce ellerini avuçlarımın içine alıp hareketsiz tutuyorum. Sunduğu şeye boyun eğmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Yüzümü inceliyor, sonra gevşiyor ve sonunda bu konuda ciddi olduğumu kabul ediyor.

“Pekala, koca adam. Sen anlatabilirsin.” Geri geri yürüyerek ikimize de nefes alma alanı bıraktı, sonra yıpranmış kanepeye çöktü ve bacaklarını altına kıvırdı. “Önce sen.”

Bir aşağı bir yukarı yürüyorum, önünde duruyorum, sonra tekrar uzaklaşıyorum.

"O burada."

Pencereden dışarı, sessiz ormana bakıyor. "Kim var burada? Kurt mu?"

"O. Seni takip eden adam."

Gözlerini kırıştırarak bana baktı, yüzünün rengi soldu. Kalp atışları gözle görülür şekilde hızlandı, nabızı boğazında titriyordu. "Nereden biliyorsun?"

Bunu nasıl açıklayacağımı düşünerek bir o yana bir bu yana yürümeye devam ediyorum. Aniden önünde durup elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve derin bir nefes veriyorum.

“Jerry bir köpektir.”

Daha fazlasını bekliyor, ama hiçbir şey olmayınca ve ben ona bakmaya devam edince kaşlarını çatıyor. Bana, ayaklarının dibinde yatan dev Sibirya kurduna ve sonra tekrar bana bakarak yavaşça başını sallıyor.

"Evet, Jerry gerçekten de bir köpek."

“Ve bu gece, o bir kurtmuş.” Yüz ifadem ciddi. Anlaması gereken en önemli şey bu.

"Evet Ben, kapıya doğru atılırken bunu fark ettim. Köpekle kurt arasındaki farkı biliyorum."

Sinirlenmiş bir şekilde kaşını kaldırarak devam etmemi bekledi.

“Ama bu sıradan bir kurt değildi,” diyorum.

Sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordum. "Bak, anlıyorum. Normal bir kurt değil. Kapıyı açma. Şimdi sapığımın yanına dönebilir miyiz?"

Yanlış şeye odaklanmış.

"Aynı şey. Çünkü o kurt." diye patladım, daha iyi bir ifade bulamayınca.

Gözlerinin önünde gözlerimi kırıştırıyor, söylediklerimi zihninde tekrar tekrar canlandırıyor, yanlış duymadığından emin olmaya çalışıyor. Söylediklerimde hiçbir yanlışlık yok. Dışarıdaki kurt, onun hayatını cehenneme çeviren adamdı.

“Ben...” Sesi temkinli, sanki dengesiz biriyle konuşuyormuş gibi. “Kurtlar yazı yazamaz. Kilit açamaz. Telefon görüşmesi yapamaz.” Ukalalık yapıyor ama alaycılığın altında yatan korkuyu duyabiliyorum.

“Bu yapabilir.” Ciddi söylüyorum.

İçini çekerek başını ellerinin arasına aldı. "Pekala, olur."

Aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Ormanda birlikte kapana kısılmış bu deli adamla nasıl başa çıkacağını anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

“Ben, Beau ile iletişime geçmem gerekiyor. Artık burada güvende olduğumu sanmıyorum. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.”

O, bu dağdan inmek, korumasız kalmak istiyor, ama benim ayım buna izin vermeyecek, çünkü kapımızın önünde bir tehdit var.

Homurdanarak yaklaştım, artık kanepeden sadece bir adım uzaktaydım ve kapıya giden yolunu kapatmıştım.

“Hayır. Tek yol dağdan aşağı inmek ya da tepenin üzerinden kardeşimin evine gitmek. Ve o dışarıda dolaştığı sürece bunların hiçbiri mümkün değil.”

Böyle bir kurt kolay kolay pes etmez. Çok uzaklaşmadı.

"Kurt adamı mı kastediyorsun?"

"Evet." Kelime dişlerini sıkarak ağzından dökülüyor. İnanmazlığı, anlaşılabilir olsa bile, beni sinirlendiriyor.

Gözlerimin içine, bana dik dik bakıyor ve kırık dökük erkekleri kendine çeken şeyin ne olduğunu merak ettiğini görebiliyorum. Sanki ben de zaten

çok karmaşık olan hayatına eklediği sorunlardan sadece biriyim.

“Haftalardır beni avlayanın bir kurt olduğuna ve evimden buraya kadar dört ayak üzerinde geldiğine inanmamı mı bekliyorsun?” Kalmakla kaçmak arasında kalmış bir halde koltuğa doğru geriye doğru sendeliyor. “Evime zorla girdikten sonra. Çıplak patileriyle, karşıt başparmakları olmadan.”

Dişlerimi sıktım. Bunun geleceğini biliyordum. Tabii ki o şüpheli.

“Evet. Çünkü bunu kanıtlayabilirim.”

Elbette, yapabilir.

Gözlerimi kapatıp hayallerimdeki adamı kaybetmenin yasını tutuyorum. Ben'in kasvetli kabuğunun altında ne olduğunu görmek istiyordum ama vazgeçtim. Ve düşünün ki, tam da onun bana kötü şeyler yapmasına izin vermek üzereydim.

"Onun kurt adam olduğunu kanıtlatabilir misin?" Ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemiyorum. Az önceki kurt kuduz ya da canavar gibi görünmüyordu. Üstelik dolunay bile değil.

"Kurt şekil değiştirici" doğru terimdir.

Ben'in gözleri, sıkıca birbirine kenetlenmiş dudaklarıma indi. Onun muazzam büyüklüğü beni kanepeye sıkıştırırken içim düğüm düğüm oldu. Sırılsıklam oldum, günlerdir süren özlem beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir arzuya sürüklüyor. Hâlâ onu istiyorum, ki bu saçma, çünkü dışarıda bir kurt adam olduğuna beni ikna etmeye çalışıyor.

"Pekala." Bu konuşma saçma, ama mutfak tezgahındaki anahtarlarına ulaşana kadar onu yeterince konuşturmam gerekiyor. Eğer dikkatini dağıtabilirim, arabasını çalabilir ve en yakın kasabaya gidebilirim. "Peki, onun kurt şekil değiştirici olduğunu nereden biliyorsun?"

Ben kalın sakalını eliyle düzeltti ve bana ciddi bir bakış fırlattı. Buna gerçekten inanıyor.

"Bunu biliyorum çünkü... ben de normal bir insan değilim."

Allah kahretsin. Gözlerimi kapatıyorum, hayal kırıklığının içime işlemesine izin veriyorum. Tamamen delirmiş.

"Ve bunu size gösterebilirim."

Bu harika olacak.

Parmaklarım minderlerin kenarına kenetleniyor ve fırsat bulursam kaçmaya hazır bir şekilde ayaklarımı yere kaydırıyorum. Pozisyon değişikliğim Ben'in dikkatinden kaçmıyor, bu yüzden rahatlıyorum, dirseklerimi dizlerime yaslıyorum, rahat ve meraklı görünmeye çalışıyorum.

"Ama... sizi uyarmalıyım. Dönüşebildiğim hayvanım... bir ayı."

O hayvanı neden seçtiğini anlayabiliyorum. Gür, koyu sakalı. Sıcak kahverengi gözleri. İri, kaslı yapısı.

"Vay canına. Bir ayı... Harika."

Onun konuşmasını sağlamaya çalışırken bir yandan da anahtarlarına nasıl ulaşabileceğimi düşünüyorum. Daha hızlı ve güçlü olduğunu biliyorum ama çaresizim ve sadece kısa bir fırsat penceresine ihtiyacım var.

"Peki nerede o?" Ayağa kalkıp dışarıya göz atıyorum, kurtu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum ama aslında eski kamyonetin hala aynı yerde park halinde olup olmadığını kontrol ediyorum. "Peki bizi nasıl buldu?"

"Beau'yu takip ettiğini varsayıyorum. Sonunda onu sana geri götüreceğini biliyordu. Gerçekten zekice."

Arabasına olan mesafeyi ve beni yakalamadan önce oraya ulaşma şansımı hesaplarken neredeyse hiç dinlemiyorum. Şansım pek yüksek değil.

"Otur aşağı, Zara." Ben'in sesi o küçük mekânda yankılandı ve kalbimin göğsümde gümür gümür atmasına neden oldu.

Beynim onun sözlerini algılamadan önce popom koltuğa çarpmıştı. Ağzım açık bir şekilde, gözlerim Ben'in bronzlaşmış ellerine, gömleğinin ön düğmelerini yavaşça açmasına odaklanmıştı.

"Kamyonumu çalmana izin vermeyeceğim. Benimle daha güvendesin."

"Tartışılabilir." diye alaycı bir şekilde mırıldandım, bakışlarımı kısa bir an için onun biçimli göğsünden ve kaya gibi sert karın kaslarından ayırıp isyankar bir şekilde ona baktım.

"Ben bir ayıyım. O lanet olası kurdun bir daha asla sana yaklaşmasına izin vermeyecek bir ayıyım."

Elini kemerine götürdüğünde yutkundum. Tamam. Bu ateşli, çılgın adamın striptizini yapmasına izin vereceğim ve belki de çıplak kaldığında kaçabilirim.

"Panik yapma Zara."

Bence bunun için artık çok geç.

"Sana asla zarar vermem, söz veriyorum."

Geri çekilip bana yer açıyor, odanın ortasında tüm çıplaklığıyla duruyor. Ve aman Tanrım, hatırladığım kadar muhteşem. Bir an için bunun incelikli bir baştan çıkarma tekniği olduğunu düşünüyorum.

Sonra vücudu değişmeye başlar.

Önce ses beni vurdu. Islak bir çıtırtı, tıpkı ateşte yarılan yeşil odun gibi. Kemikleri kırılıyor, yeniden şekilleniyor. Omurgasının kıvrılıp uzamasını donakalmış bir dehşetle izledim. Kalın kahverengi tüyler dalgalar halinde derisinin üzerinde belirdi. Yüzü bir burun şeklini aldı, insan özellikleri ilkel ve yırtıcı bir şeye dönüştü.

Akciğerlerim çalışmayı unuttu. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, hatta bağırıyorum bile.

Ben'in birkaç saniye önce durduğu yerde, şimdi devasa bir boz ayı oturma odasının yarısını kaplıyor. Koyu kahverengi, uçları daha açık renkli kürkü şömine ışığında parlıyor. Ama o gözler... o aynı zeki kahverengi gözler, bir avcının yüzünden bana bakıyor.

Ayı, dikkatli ve kontrollü bir şekilde arka ayakları üzerine çökmüş, bekliyor.

Bu, felç olmuş halimi kırar.

"Aman Tanrım!" Çığlık boğazımdan fırladı, ayağa fırlayıp sırtımı duvara dayadım. Avuçlarım tahtaya sürtünerek terden sıılsıklam olmuştu, bacaklarım o kadar titriyordu ki beni zar zor taşıyorlardı.

Bu gerçek olamaz. Bu kesinlikle gerçek olamaz.

Ayı hiç kıpırdamıyor, sadece Ben'in gözleriyle beni izliyor. Nedense bu, saldırmış olmasından daha kötü.

Bakışlarım kapıya kayıyor. Anahtarlar. Kaçış.

Adrenalin bana daha önce hiç sahip olmadığım bir hız kazandırarak kanepenin kenarından fırladım. Kapıya doğru koşarken parmaklarım mutfak tezgahındaki anahtarları kavradı.

Yere düşmeden hemen önce parmak uçlarım metal tutamağa değiyor. İnsan kolları beni sarıyor, sıcak tenleri tenime değiyor. Yanağımda tanıdık bir sakalın kaşıntısını hissediyorum.

Ben. Yeniden insan. Çıplak ve beni tutuyor.

Kulağıma derin ve boğuk bir sesle fısıldarken sesi neredeyse bir hırıltıdan ibaretti: "Dediğim gibi, anlaman gerekiyor."

Zara kollarımda gevşiyor, sanki tüm mücadele gücü bedeninden çekilmiş ve pes etmiş gibi, ama beni kandıramaz. Bu kadın, uzun zamandır kendisini takip eden kişiden bir adım önde kalmak için mücadele etmiş biri. Tanrı aşkına, pencereden tırmanıp ağaçtan aşağı indi.

Onu bıraktığım an tekrar kaçacak. Sadece ölü numarası yapıyor.

Onu ayaklarının üzerine bırakmak yerine, kucağımda kanepeye geri taşıdım ve hiç nazik davranmadan minderlerin üzerine bıraktım. Zıplamayı bırakana kadar ona baktım, oturur pozisyona geri kalkarken bana kaşlarını çattı.

Durumunun ne kadar ciddi olduğunun farkında değil, endişelenmesi gereken kişinin ben olmadığını bilmiyor.

Jerry yanımıza gelip çömelerek yere oturdu ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı. Başını okşayarak her şeyin yolunda olduğunu, onun hala arkadaşımız olduğunu, sadece henüz anlamadığını söyledim. O anlamadığı sürece o da buradan ayrılmayacak, ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Gözleri tekrar kapıya kaydı ve kendimi tutmaya çalışsam da hırladım.

“Sana zarar vermeyeceğim,” diye tekrarlıyorum. “Ama görmen gerekiyordu. Yoksa bana asla inanmazdın.”

Zara gözlerini kısa bir an için benimkine dikti, sonra bakışlarını kaçırdı. “Beni korkuttun.”

Onun kısık sesi kalbimi parçalıyor. Çok şey yaşadı ve sanki ben sadece işleri daha da kötüleştiriyorum.

"Bunun için özür dilerim."

Zara'nın önünde, kollarımı göğsümde kavuşturmuş bir şekilde duruyorum ve o bana hızlıca göz kırıyor, sonra bakışları aşağıya iniyor. Ve inmeye devam ediyor.

Bir şekilde ona ulaşmam gerek.

"Lütfen, ben açıklama yapana kadar kaçmayacağınıza söz verebilir misiniz? Biliyorum, bu çok fazla, ama endişelenmeniz gereken ben değilim. Dışarıdaki adam."

Pencereye doğru bakıyor ve yutkunuyor. Nefes alışverişi düzensiz.

"Zara, bana bak," diye emrettim.

Gözlerini sıkıca yere, duvara, yastığa dikmiş durumda... Her yere, ama bana değil.

"Beau seni burada bırakarak ne yaptığını biliyordu. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yanakları pembeleşmeye başladı.

Zara, lütfen bir şey söyle.

Başını salladı ve sonunda gözle görülür bir çabayla gözlerime baktı. "Biliyorum, Ben." Gözlerini tavana dikerken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Yani aday olmayacaksınız?"

Bakışları tekrar aşağıya kaydıktan sonra hızla yukarıya döndü. "Pardon, ne oldu?"

"Aday olacak mısın?"

Dudaklarını ısırıp, gözleri hafifçe donuklaştı. "Şey, hayır. Sanmıyorum."

Bu, şimdiye kadar duyduğum en inandırıcı olmayan cevap.

Kaşımı kaldırdığımda, bikkın bir şekilde homurdanarak elini gözlerinin üzerine kapatıyor.

"Ben, gerçekten mi?" diye cıvıladı ve bir elini kaldırıp vücudumda yukarı aşağı salladı.

Tanrım, hiç korkmuyor. Gözlerimi dik dik dik bakıyor...

Kanepeden battaniyeyi alıp belime sarıyorum. "Daha iyi mi?"

"Çok," diye fısıldadı.

Çıplak göğsüme elimi sürüyorum. Şekil değiştiren bir aileden geliyorsanız ve insanlarla fazla vakit geçirmiyorsanız, çıplaklık konusunda ne kadar tutucu olduklarını unutmak kolaydır.

"Şekil değiştirenlerin çıplak olması normal," diye onu rahatlattım.

"Bu normal değil," diye mırıldanıyor, battaniyemin üzerindeki şişkinliğe bir anlığına bakıyor; şişkinlik onun bakışları altında gittikçe büyüyor.

"Şimdi odaklanabilir miyiz?"

Onun pek de coşkulu olmayan tepkisine sinirlenerek, kendini toparlamasını bekledim.

"Pek sayılmaz." Zorlukla yutkunuyor ama en azından bana dönüyor.

Gözlerime bakmak için inanılmaz bir çaba sarf ettiği belli ve yanakları hala yanıyor. Elllerine baktığımda, her iki dizinin üzerinde duruyorlar ve işaret parmakları yaklaşık otuz santimetre aralıkla uzanmış, sanki bir şey ölçüyormuş gibi.

"Zara?"

Kendini hafifçe silkeleyip kendine geldi, parmaklarını yumruk yapıp uyluklarının altına gömdü.

"Ben, burada neler olup bittiğini bilmiyorum. Bu benim için çok tuhaf. İşler ciddi anlamda ürkütücü bir hal aldı." Boğazını temizledi ve dudaklarını birbirine bastırırken kaşlarını çatıttım. "Ama bildiğim bir şey var ki, eğer o buradaysa, benim burada olmamam gerekiyor."

Eğer onun neden onu kovaladığını anlamıyorsanız bu mantıklı gelebilir. Ama ben anlıyorum ve biliyorum ki o durmayacak.

"Pekala," diyorum, aslında durum hiç de iyi olmasa da. Ayım, gitmesine izin vermeyi düşündüğüm için bile çok kızgın. Ama eğer o bunu istiyorsa, öyle yapacağız. "Ama eğer dağdan ayrılacaksan, önce sana tüm bunları açıklayacağım, böylece kiminle ve neyle uğraştığını tam olarak anlayacaksın."

"Gitmeme izin verecek misin?"

Ben kaşlarını çattı, mutsuzdu ama kabullenmişti.

"Seni burada isteğin dışında tutmayacağım, Zara." Mantıklı, yetişkin bir konuşma yapmaya kararlı, ama ben onun geniş göğsünden, kocaman göğüs kaslarından ve şişkin karın kaslarından aşağı doğru inen ve battaniyenin altında kaybolan koyu renkli kıllardan başka bir şey düşünemiyorum... kahretsin.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime zihinsel bir tokat attım ve kendimi toparlayacağıma söz verdim. Bu ciddi bir durum.

"Yolda, herhangi bir yere giderken, bana tüm bunların ne anlama geldiğini açıklayamaz mısınız? Beynim patlamak üzere."

Beni takip eden kişi burada. Evimden, ıssız bir yerdeki bu küçük kulübeye kadar beni takip etmiş. Burada kalamam. Eğer evime, zilleri ve sürgüleri olan kapılarıma bile girmişse, buraya da girebilir.

"Seni takip etmeye devam edecek. Seni kendisine ait sanıyor."

Bu sözleri duyunca çok sinirleniyorum. Kapımın altından bıraktığı mesajlarda yazmıştı.

"Ona hiçbir şekilde cesaret vermedim."

"Buna gerek yoktu. O sana bağlanmış durumda ve seni eşi olarak görüyor."

Ona boş boş baktığımda, Ben duraksadı ve kelimelerini dikkatlice seçti. "Tıpkı ruh eşi gibi, ama çok daha güçlü. Ruh eşleri birbirlerine takıntılıdır.

Bu kaderdir ve hiçbir şey onları birbirinden ayıramaz."

Kader.

Olan biteni bize açıklarken kullandığı kelime buydu.

"Ama onu tanımıyorum." diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum, bunların hiçbirini anlamıyorum.

Ben'in yüz ifadesi yumuşadı. Önümde çömeldi ve ellerimi, minicik parmaklarımı, kendi ellerinin arasına aldı.

"Kurtlar için eş seçimini genellikle koku belirler. Bir kurt kaderindeki eşine yaklaştığında, kokusu aralarındaki bağı tetikler ve bu da onları çiftleşme ve işaretleme konusunda saplantılı hale getirir." Ben gerçekten şaşkın görünüyordu. "Ama... sen kesinlikle onun eşi değilsin."

Ben, kurt şekil değiştiricisinin yanıldığından kesinlikle emin.

"Onun arkadaşı olsaydım bunu anlayabilir miydim?" diye soruyorum, bu kavramı anlamaya çalışarak.

"Evet," diye yanıtlıyor Ben, neredeyse fazla hızlı bir şekilde. Konuşurken başparmakları parmak boğumlarımın üzerinde geziniyor, bu dokunuş kollarımda kıvılcımlar yaratıyor. "İnsanlar bile bunu hissediyor. Onu sürekli istersin. Ona ihtiyaç duyarsın, tıpkı..."

Gözleri, karanlık ve yoğun bir şekilde gözlerime kilitlendi.

"Hava gibi," diye tamamlıyorum, çünkü Ben hakkında böyle hissediyorum.

Başını salladı. "Hava gibi."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor ve erimiş kahverengi gözleri benimkine dikiliyor. Mantıklı değil, ama içten içe biliyorum, çünkü bu adama tüm ruhumla ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

"Birlikte biraz zaman geçirseydik, o zaman bunu hisseder miydim...?"

"HAYIR."

Tek kelime. Şüpheyeye yer yok. Ben'in ifadesi sertleşiyor, tüm tavrı kararıyor.

"Ama eğer o kadar eminse..."

Ben'in eli uzanıp parmağını dudaklarıma bastırdı ve başka bir kelime söylememi engelledi.

"Sen onun değilsin, çünkü benimsin." diye hırladı, her kelimesinde bir baskınlık vardı, sahiplenici bakışları gözlerime dikilmişti.

Bu açıklama içimde bir titreşim gibi yankılandı, göğsümün derinliklerine yerleşti. Ben öfkeli görünüyordu ama ben geri çekilmedim.

Bunun yerine, ellerimi göğsüne bastırdım ve önümdeki bronzlaşmış tenin üzerinde dolaştırdım, içimdeki hazla titredim.

"Senin," diye tekrarlıyorum, bu ifade kulağa çok hoş geliyor.

Ben'in gözleri kapanıyor, ellerimin altında göğsü titriyor ve derin bir homurtu çıkıyor ağzından. Görünüşe göre o da bundan hoşlanıyor.

Ellerim gittikçe aşağıya doğru ilerliyor, ta ki parmaklarım battaniyenin üst kısmına takılana kadar.

"Geri dönecek Zara. Onu şimdilik korkutup kaçırmış olabilirim ama sonsuza dek değil. Hazırlıklı olmalıyız." Sesi gergin, sanki beni uyarmaktan çok kendiyle savaşıyormuş gibi.

"Planladığım şey uzun sürmeyecek," diye mırıldandım, sesim şehvetle doluydu.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, onun muazzam büyüklüğüne ve ellerimin omuzlarının genişliğini kavrayamamasına bayılıyorum. Parmak uçlarım tekrar kumaşa değiyor ve deneme amaçlı çekiştiriyorum.

"Evet, kesinlikle öyle olacak." diye homurdandı gözlerini sıkıca kapatmadan önce.

Tırnaklarım kalça kemiği boyunca sürtünüyor ve uyluğunun dikiş yerindeki kumaşın altına doğru kayıyor. Çenesinde bir kas seğiriyor.

Ben'in kafası karışık. Kalçamı kavrayıp saçlarımın arasına gömülmüş elleri bana bir şey söylüyor, oysa sözleri, zihni başka bir şey söylüyor.

Gözlerinin ardında bir savaş yaşanıyor, görev ve arzu çatışması. "Sana bakmakla yükümlüyüm."

"Öyleyse bana iyi bak. Senin olmanın ne demek olduğunu bana göster."

Yüksek bir iniltiyle başını öne eğdi, iri omuzları kontrolünü koruma çabasıyla inip kalkıyordu. İsteddiği şeye karşı koyarken kaslarının kasılıp gevşemesini izledim.

Bunu kabul etmiyorum.

Cesaretimi toplayıp öne eğildim ve dudaklarımı tam kulağının yanına koydum, temasla birlikte kaskatı kesildiğini hissettim. "Lütfen, dostum."

Hepsi bu kadar.

Birdenbire, Ben'in kollarında havada asılı kaldım, o da yatak odasına doğru hızla ilerliyordu. Kollarının arası çok sağlamdı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi hissediyordum ve onun tarafından bu kadar kolayca savrulmak beni çok heyecanlandırdı.

Eğilip battaniyeyi çekiştirdim, düşen kumaş neredeyse onu düşürecekken sııttım. Küfretti, battaniyeye tekme attıktan sonra odasına

doğru yürüyüşüne devam etti. Jerry oturma odasından bir kez havladı, muhtemelen tüm bu gürültünün nedenini merak ediyordu ama peşinden gelmedi.

Ben beni yatağa bıraktığında eski yatak çerçevesi protesto edercesine gıcırdadı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona gülümsedim, o ise odanın kenarından bana bakıyordu, göğsü kabarıyordu, gözleri arzuyla doluydu.

Aramızdaki hava köpürüyor ve tenimde büyük bir fırtınadan hemen önceki gibi bir karıncalanma hissediyorum. Ben yatağa uzandığında, ağırlığı altında yatak çöktüğünde, sanki uçup gidecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum.

Kollarını kullanarak beni adeta bir kafese kapatıyor, etrafımı saran o kadar çok sıcaklık ve kas var ki.

“Ben...” İsmi ağzından yalvarır gibi çıkıyor.

“Biliyorum, bebeğim.” Bir eli yüzümü kavradı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı.

Geceyi yarıp geçen bir uluma sesi duyuldu. Uzaktan ama net bir şekilde. Bu ses, kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Ben'in bedeni üzerimde geriliyor ama geri çekilmiyor. Aksine, daha da yaklaşıyor, bedeniyle beni koruyor. İçindeki zar zor dizginlenmiş gücü, yüzeyin hemen altında gizlenen avcıyı hissediyorum.

"Hâlâ dışarıda bir yerlerde," diye fısıldıyorum.

“Bırak ulusun.” Ben'in başparmağı çenemi okşuyor. Dokunuşu nazik ama gözleri öfkeli. “Benim olanı alamaz.”

"Göster bana," diye fısıldadı.

Loş ışıkta gözleri parıldarken, zaten ıslak olan külotunun kenarlarını ellerimle kavradım. Kalçalarını kaldırarak bana itaat etti, gözleri benimkine kilitlenmişti, ben de külotunu uyluklarından aşağıya, baldırlarına doğru kaydurdım. Kumaş dizlerine takıldı, bu yüzden dizleri kurtulana kadar kıpırdanarak yardım etti.

Ellerimi ayak bileklerinden beline kadar bacaklarında gezdirirken, sonunda çıplak tenine dokunmanın verdiği memnuniyetle mırıldanıyorum. Teni inanılmaz derecede yumuşak ve uyarılmasının kokusu duyularımı sarıyor. Penisimin zonkladığını ve içimdeki dürtülerin kabardığını, içine gömülmek için can attığını hissediyorum.

Kendimi onun üzerine yerleştirdim, ağırlığımı ön kollarıma verdim. Bir anlığına, bunu hayal etmeme izin verdim. Penisimin ucu iç uyluğuna değdi ve o nefes nefese kaldı, pozisyon almamda bana yardımcı olmak için kıvranmaya başladı.

"Ben?"

İleriye doğru adım atmak ve ayımın ısrarla bizim olduğunu söylediğı şeyi sahiplenmek çok kolay olurdu.

"Kahretsin." Çenemi sıkıca kenetleyerek geri çekildim. Henüz değil. Tetikte kalmam gerekirken değil. Herkes kilitlerden ve kapılardan geçebilir, ama benden geçemezler. Ve eğer onun içinde kaybolursam onu koruyamam.

"Sorun ne?" Dirseklerinin üzerine doğruldu, endişe yerini arzuya bıraktı.

"Hiçbir sorun yok." Bacaklarının arasına çömelip iç uyluğuna bir öpücük konduruyorum. "Önce seninle ilgilenmem gerekiyor. Hazır olduğundan emin olmalıyım."

"Hazırım," diye itiraz ediyor ama ben çoktan bacaklarının arasına yerleşmiş, göğsüm aralanmış uyluklarının arasında kalmıştım. Abartılı bir nefes alışım, duyularım onun kokusuyla patladı; o kadar yoğun ki, dilimde tadını hissedebiliyordum.

Parmak ucundan aldığım o minicik sıvı hiçbir şeydi. Ben gerçek bir ziyafet istiyorum.

"Beni... beni kokladın mı?" diye fısıldadı, dehşete kapılmamış, aksine meraklanmıştı. "Aman Tanrım."

Parmaklarımı vajinasının hassas kenarında gezdirirken, teni dokunuşum altında titrerken, o da kısık gözlerle beni izleyerek inliyor.

Gıdıklanan tenine hafif bir öpücük konduruyorum ve gözlerimi Zara'nın kılkalına dikip, bir an bile ondan ayırmadan, onu son derece nazıkçe yalıyorum.

Nefes almayı bırakmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, her kası kasılmış durumda.

"Nefes al," diye fısıldadım, sıcak nefesim onun kasıklarına değdiğinde nefesi kesildi, kulübe etrafımızda sakinleşti, diğer odadaki ateşin çıtırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Sonunda onun rahatladığını hissediyorum.

"Zara, bu uygun mu?" diye soruyorum, dudaklarım giriş noktasına bir kıl kadar yakın. "Durmamı ister misin?"

"Hayır!" Başını salladı ve elleri havada titredikten sonra çarşafların üzerine yerleşti. "Yani, evet, sorun değil. Hayır, durma."

Sesindeki yalvaran, çaresiz ton beni gülümsetiyor. Ona uzun bir yalama daha yapıyorum, güçlü dilim tam doğru noktada ihtiyaç duyduğu baskıyı veriyor. Her küçük hareket ve ses beynimde kataloglanıyor, içimdeki ayı, eşimi tam olarak neyin çıldırttığını çözmeye kararlı.

Balını yutmak, içimdeki ayımsı dürtülerin sürekli olarak guruldamasına neden oluyor ve titreşimler ağızımdan geçerek onun ihtiyaç duyan tenine ulaşıyor. Yoğun hislerden kaçmak için neredeyse yatağa tırmanırken, parmakları altındaki çarşaflara saplanarak çılgık atıyor.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı, başını yana çevirip, alışılmadık hisse karşı gözlerini sıkıca kapattı.

"Sadece ben," diye mırıldanıyorum. "Ben senin arkadaşınım, unutma? Aramızdaki her şey biraz... yoğun hissettirecek."

Nefesi kesilmiş bir şekilde gülüyor. "Biraz mı?"

"Rahatla." Daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını hafifçe yana eğiyorum ve o da kendini bırakıyor. Elim ipeksi teninde bir dizinin iç kısmından yukarı ve kalçasına doğru kayıyor, onu tam istediğim yerde nazıkçe ama sıkıca tutuyorum.

Dilimle klitorisini okşuyorum, dudaklarımın arasında döndürüp emerek onu tahrik ediyorum, ama neyi sevdiğini anladığımda hızı ve baskıyı tam olarak ona göre ayarlıyorum. Tırnaklarının kafa derimde yarattığı hafif yanma hissi, daha da sıkı tutunurken beni daha da kışkırtıyor.

Zara'nın ağzından bir sürü anlamsız mırıltı ve küfür dökülürken, parmakları saçlarıma saplanıyor. Onun orgazmını duymaya takıntılıyım, ama o gece sadece yan odadan dinleyebildiğimden farklı olarak, tam burada olacağım, ağzım vajinasında ve menisi yüzümde olacak.

"Evet, Ben, ah!"

Onun çığlıkları ve inlemeleri gittikçe daha da nefessiz hale gelirken, hiçbir şey beni durduramazdı. Boşalmaya yaklaştıkça kasıları kasılıyor, midesi geriliyordu, ama ben bunun onu kendinden geçirmesini istiyordum.

Hâlâ ağzımla onu yiyip bitirirken, şişmiş klitorisini dilimle okşarken, parmağımı yavaşça içine sokuyorum.

İçeri girmemle kıpırdandı ama onu sabit tuttum. "Çok büyük." Zara nefes nefese, gözleri sonuna kadar açılmış bir şekilde bana baktı. "Ah, kahretsin, o sadece parmağın..."

Parmaklarımı onun sıcak bölgesine sokup çıkarıyorum, her itişimi yavaş yavaş biraz daha hızlandırıyorum, o da gerinip gevşiyor. Rahatsızlık belirtisi aramak için her yüz ifadesini izliyorum, ama o zevke dalmış, ön dişleri dolgun, yastık gibi alt dudağına gömülmüş ve ihtiyaç duyduğu vajinasını bana doğru bastırırken sırtı yataktan kalkık.

"Kurt." İnlemeler arasında nefesi kesildi. "O..."

O lanet olası kurt hakkında bir şey duymak istemiyorum. Şimdi değil. Eşim sonunda yatağında, kendini bana teslim ederken değil.

"O bize hiç yakın değil." Başımı hafifçe kaldırıp gözlerine baktım. "Ve diyelim ki bir şey deneyecek kadar aptaldı..." Gözlerim bir anlığına altın renginde parladı. "Onu öldürürüm."

Yatağa doğru geri çekilirken kalbi hızlanıyor.

"Aferin kızım."

İkinci bir parmak eklemek onu gerginleştiriyor.

"Vay canına, vay canına." Vücudu parmaklarımı sıkıca kavradı ve tırnakları omzuma saplandı.

"Sorun yok bebeğim. Bunu harika hale getireceğim."

Ona saldırıdan biraz nefes alma fırsatı vermek için klitorisinin etrafında daireler çizerek, iki parmağımı nazıkçe yarıya kadar içeri sokup çıkarıyorum, sonra her seferinde daha da içeri çekiyorum, ta ki parmaklarımın tamamı mükemmel küçük vajinasının içine girene kadar.

Ayıcığım şu anda bizim olmasından çok mutlu. Onu sahiplenmemiş olsak bile, şu anda benden başka hiçbir şey bilmiyor. Dudaklarımı kaplayan balı ve tamamen bana ait olan bedeniyle, o benim.

Bu gece için bile olsa, o tamamen benim.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum ve benim iyi kızım söylenenleri yapıyor, parmaklarımın her hareketiyle vücudundaki gerginlik daha da azalıyor. "İşte bu. Çok iyi gidiyorsun."

Övgüler onun bana daha da sıkıca sarılmasına neden oluyor ve ben de bu bilgiyi aklımda tutuyorum. Arkadaşım iyi olduğunu duymaktan hoşlanıyor. İçimdeki ayı bu bilgidен keyif alıyor.

İstemeyerek de olsa klitorisini bırakıp, elim hâlâ bacaklarının arasında, üzerine doğru eğildim ve parmaklarımı esnetip, bacaklarını makas gibi açarak, dar duvarlarını gererken aşağıya baktım. "Zara, bana bak. Nefes al."

O muhteşem yeşil gözleri açılıp benimkilerle buluştuğunda, adeta büyüleniyorum. Hiçbir endişe, hiçbir tereddüt yok, sadece hayranlık var. Avucu sakalımın üzerinde sıcak, başparmağı ise elmacık kemiğimi okşuyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum; kendi tadını dudaklarımda hissetmekten hiç çekinmiyor, bu yüzden henüz dile getiremediğim tüm hayallerimi ve umutlarımı bu öpücüğe döküyorum, umarım bir şekilde, dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde nasıl kaydırduğımda niyetimi hissedebilir.

Dillerimiz buluşuyor ve kendimi tutamayıp daha da derin bir diyalog başlatıyorum.

Parmaklarım hâlâ sertçe içeri ve dışarı doğru hareket ederken, onu sertçe, sahiplenici bir şekilde öpüyorum; ancak onu kendime ait kılma ihtiyacımın derinliği beni tamamen ele geçirdiğinde geri çekiliyorum.

İçgüdülerim bana onu korumamı, ona doğru ilerlememi ve kilometrelerce ötedeki her vites değiştiricinin onun benim olduğunu bilmesini sağlamamı söylüyor. Bunun için belki de çok erken, ama yine de benimle yaşadığı bu ilk deneyimin, yaşamak isteyeceği son ilk deneyim olmasını kesinlikle sağlayabilirim. Bu yüzden, onun zevkine, bunu onun için mükemmel hale getirmeye odaklanıyorum.

"Ben," diye inliyor ben ondan uzaklaşırken. Yüzü şefkat dolu duygularla dolu, sanki bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hissedebiliyor. Kolları sırtıma sarılı, birbirimizin gözlerine bakarken bana sıkıca sarılıyor. Çok fazla ama aynı zamanda yetersiz.

"Biliyorum, bebeğim." Şişmiş dudaklarına son bir nazik öpücük kondurduktan sonra, beni yerimde tutma girişimlerini görmezden gelerek vücudundan aşağı kaydım. Önce parmaklarımın üzerinde orgazm olması gerekiyor, yoksa beni alacak kadar rahatlayamaz.

Parmaklarımı kıvrıp içerideki doğru noktaya vurduğumda, o daha da yukarı doğru kıvrılıyor ve altımda kıvranıyor, sarı saçları çarşafıların üzerine dağılıyor ve çığlık atıyor. Ağzı açık, inliyor ve mırıldanıyor, ben de ona işkence ediyorum, doruk noktasına ulaşma vaatleriyle onu kışkırtıyorum, ta ki artık geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğinden emin olana kadar.

Sıcak ağzımı tekrar onun üzerine kapatıp, parmaklarımın ritmini koruduğundan emin olarak, onu tam istediği gibi, sert ve kararlı bir şekilde yaladım. Cevap olarak ismini haykırması içimdeki ayıyı zevkle kükretti ve kulübenin duvarlarını sarsan derin, yüksek bir kükreme, dışarıdakilere bu kadının kime ait olduğunu gösterdi.

"Ben!" diye bağırdı, parmakları boynumu tırmalarken yüzümü kendine doğru çekti.

Zara doruk noktasına ulaşıyor, orgazm dalgaları onu ele geçirirken, vücudu parmaklarımın etrafını adeta bir mengene gibi sıkıyor. Boşalırken, ben de onu okşamaya devam ediyorum, her küçük artçı şokun ve güzel yüzünde beliren coşkunun tadını çıkarıyorum.

Şaşkın ve biraz kafası karışmış görünse de, yatağa tamamen gevşemiş, tüm kasları rahatlamış ve vücudu gevşemiş bir halde, mutlu ve memnun bir şekilde uzanıyor.

Yatağa tırmanıp onu kollarıma alıyorum, sonra göğsüme sokulurken saçlarını okşuyorum. İnce bacaklarından biri benimkilerin arasına giriyor,

bana sıkıca sarılıyor ve nefes nefese kalırken ben de onu sıkıca kucaklayıp nefis kokusunu içime çekiyorum.

"İyi misin?" diye fısıldadım, gözleri kapanırken başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Hımm." Bu memnuniyet dolu ses göğsümü sıkıştırıyor.

Eğilip yorganı tuttum ve üzerimize çektim, şimdi üşüyeceğinden endişeleniyordum. Bana kıyasla çok küçük ve kırılgan.

"Ağrın mı? Çok mu sert davrandım?" diye sordum, birden çok sert davrandığımdan korkarak.

Zara'nın dudakları göğsüme yaslanmış bir gülümsemeyle kıvrılırken, tam kalbimin üzerindeki göğüs kasıma bir öpücük kondurdu ve sıcak avucu belimi sararak sırtımı okşadı.

"Mükemmeldi." Sözleri içimdeki endişeyi yatıştırdı ve daha fazlasını isteyerek, ama aynı zamanda ona dokunabiliyor olmanın bile ne kadar büyük bir şans olduğunu bilerek, ona daha sıkı sarıldım.

Ayıcığım onunla daha da yakınlaşmak istiyor, ama fiziksel bağın şimdilik yeterli olması gerektiğini kabul etmeliyiz.

Şimdilik.

"Mükemmelsin," diye mırıldandı, yarı uykuya dalmış bir halde.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Battaniyeyi daha yukarı çekip bizi sarıp sarmalıyorum. "Uyu bebeğim. Ben buradayken hiçbir şey sana dokunmayacak."

Ona ulaşmak için önce benden geçmek zorunda kalacak ve bu asla olmayacak.

"Çok sessizsin," diye fısıldıyor.

Zara birkaç dakikadır uyanık. Başı hala göğsümde ve sakın nefesleri tüm bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bana körü körüne güveniyor, burada ne yaptığımı bildiğime inanıyor.

Yaptıklarımız bile onu takip eden adamı çıldırtmaya yetti. Kokumla onu işaretledim, adımını haykırmasını sağladım. O bilecek. Ve şimdi, beni düşman olarak görmesi için daha da fazla sebebi var.

Şimdi, sadece onu istemekle kalmayacak. Ona ait olduğunu düşündüğü şeye dokunduğum için beni öldürmek isteyecek.

Zara'nın kısa tırnakları bacağımın arkasından kalçama doğru uzanıyor ve basit bir dokunuşla cinsel arzularım yeniden canlanmadan önce, elini yakalayıp dudaklarıma götürerek yumuşak bir öpücük veriyorum.

"İyi misin?" diye sessizce sordum, burnumu saçlarına gömüp boynunu okşayarak. Keşke burada kalabilsem, eşim kollarımda, sığınağımda sıcaklık ve rahat olsa.

Zara başını salladı ve hafifçe yana çevirerek pazuma iki nazık öpücük kondurdu. "Mükemmelim. Mükemmelden de öteyim." Ama ondan bir belirsizlik yayılıyordu ve içimdeki ayı homurdandı. İstedikimiz o tatlı his bu değildi.

"Ne kadar süre uyudum ben?" diye mırıldanıyor, yavaşça uzaklaşmaya çalışarak. Belki de yaptıklarımızdan ve geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aşmaya ne kadar yaklaştığımızdan pişmanlık duyuyor.

İnatla elimi karnına kenetleyip onu göğsüme daha da sıkıca bastırıyorum. Ondan uzaklaşmasına dayanamıyorum.

“Bir saat. Yeterince uzun değil, ama mevcut durumumuz göz önüne alındığında muhtemelen çok uzun.” Başımı dışarıdaki zifiri karanlığa doğru eğdim. “Ama buna değdi.”

Zara sonunda hafifçe gülümsedi ve gerildi, ama cesur küçük arkadaşım paniklemedi. Sadece bana tam bir güvenle baktı.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Biz.

Kelimenin onun dudaklarından nasıl çıktığını seviyorum ama aynı zamanda bu hesaplaşmanın yakınlarında bile bulunacak olması ihtimalinden nefret ediyorum.

Aklını kaçırmış bir kurt adamla, eğer şüphelerim doğruysa bir alfayla, yani kaderindeki eşinin başka bir adamla birlikte olduğunu düşünen biriyle mücadele etmeyeceğiz. Bu sonuçlarla yüzleşecek ve onu, eşini kendine mal etmeye kalkışmadan önce alt edecek tek kişi ben olacağım.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup onu isteksizce bırakıyorum. Yataktan kalkıp kot pantolonumu almak için eğiliyorum, gözlerinin hareketlerimi nasıl takip ettiğini fark etmemeye çalışırken, planımın bu sonraki kısmını ona nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Hoşuna gitmeyecek ama kabul etmesi gerekiyor.

Kesinlikle katılıyorum, hatta bunu gerçekten yapması gerekiyor.

Zara yatağın kenarına doğru yaklaşıırken, "Ben?" diye sordu. "Ne yapacağız?"

Durup ona bakıyorum, eşim; bronzlaşmış omuzlarının etrafına dökülen sarı saçları, ellerimden dolayı hala kızarmış teni. Mükemmel.

Elbette onu istiyor. Nasıl istemesin ki?

“Beau bu adamı bulamayınca geri döneceğini düşünmüştüm,” diye itiraf ediyorum, bunun pek de ustaca bir plan olmadığını bilerek. Burada izole bir yerdeyiz. Bu ıssız kulübeden medeniyete çok uzak, bu yüzden kurt dağdan aşağı inerken yol üzerindeki bir düzine yerden herhangi birinde bize pusu kurabilir.

Hayır, kaçış yok. Bu sorunu doğrudan halletmem gerekiyor. Normalde bu bir sorun olmazdı. Yalnız bir kurt, ne kadar kızgın olursa olsun, bir boz ayıya karşı koyamaz.

Ama şimdi bir şeyler farklı hissediliyor. Havada dönüşüm enerjisini hissedebiliyorum ve çok güçlü.

“Ama gitmedi. O zaman Beau’ya mı gidelim? Senin kamyonun...”

Zara çıplak bir şekilde duruyor, dudakları hâlâ şiş ve vajinası hâlâ ıslak. Bana doğru eğilip elini çıplak göğsüme koyarken, arzusunu hâlâ hissedebiliyorum. Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim ve bu odadan çıkmak beni öldürüyor.

“Hayır, Beau her yerde olabilir.” Kendi başımızdayız. “Ve bilmeniz gereken başka bir şey daha var.” Derin bir nefes alıyorum. “Artık yalnız değil.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

“Birlikteyken onları duydum. Diğer kurtlar. Onun sürüsü.” Yüzünü nazikçe avuçlarımın içine aldım. “O bir alfa, Zara. Ve takviye kuvvetler getirmiş.”

Yüzü bembeyaz oldu ama geri çekilmedi. "Kaç tane?"

“En az üç, belki daha fazla. Kulübenin etrafında dönüyorlar, giderek daha da cesurlaşıyorlar.” Göz temasını korumak için kendimi zorluyorum. “Seni onların lunası, yani alfalarının eşi sanıyorlar. Seni ona götürmeye çalışacaklar.”

Elleri kollarımı kavradı. "Ama ben değilim..."

“Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama onun söylediklerine inanıyorlar.” Alnımı onun alnına dayıyorum. “Söz veriyorum, buna izin vermeyeceğim. Önce benden geçmek zorunda kalacaklar.”

Zara, gülümseyerek geri çekilip kendimi tazelemek için banyoya girdiğimde kaşlarını çattı. Kokusunu silmek için değil, o kokunun her yerimde olmasını istiyorum, ama o tam yanımda dururken, hele de çenemde hâlâ meni varken doğru düzgün düşünemediğim için.

“Ben, yanlış bir şey mi yaptım?” Kapı aralığında bana doğru eğildi, üzerinde elbise gibi duran benim tişörtüm vardı ve bu beni eritiyordu.

Yaklaşarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve gözlerimi sıkıca kapatarak, dokunuşumla nasıl rahatladığını hissederek, hızlı ama sert bir öpücük verdim.

Benim. Tamamen benim.

“Asla. Mükemmelsin.” Onu kendime doğru çekerken göğsüm sıkıştı. “Sadece kendimi maça hazırlamaya çalışıyorum.”

Başını sallıyor ama ben gömleğimi ve botlarımı giyerken beni dikkatle izliyor. Eşimin, sanki gerçek bir çiftmişiz gibi, benim alanımızda, ortak alanımızda dolaşp çarşafı düzelttiğini ve attığım kıyafetlerimi katladığını görünce boğazım düğümleniyor.

"Ne?" diye soruyor çekingen bir şekilde, bana baktığımı görünce.

"Evimde çok güzel görünüyorsun. Bu işler bittiğinde seni daha çok görmek isterim."

Zara sırtıyor ama gerginliğini hissettiğinde başını yana eğerek beni dikkatlice inceliyor. Ondan bir şey sakladığımı anlayabiliyor, aramızdaki yeni gelişen bağ yakınlığımızdan sonra daha da güçleniyor. Ama bu onun iyiliği için.

"Hadi gel," diyerek onu mutfığa doğru çağırdım.

Koridordaki dolabın önünde durup üst rafa uzanıyorum. Metal kasa, yüzlerce kez kullandığım şifreyle tık diye açılıyor. İçinde, avcılık dışında hiçbir şey için ihtiyaç duymayacağımı umduğum tüfek duruyor.

"Bu gerekli mi?" Zara'nın sesi arkamdan kısık bir şekilde geldi.

"Evet." Bir kutu mermi çıkarıyorum, sonra daha derine uzanıp daha küçük, daha eski bir kutuya ulaşıyorum. "Bunlar normal mermiler." Tüfeği doldururken her adımı ona gösteriyorum. "Bir aracı yavaşlatırlar, belki size zaman kazandırırılar ama durduramazlar."

İkinci kutuyu açtığımda, loş ışıkta farklı şekilde parlayan mermiler ortaya çıkıyor. "Bunlar gümüş. Kalıcılar. Şekil değiştirenler için ölümcüller."

Babamın kasasından, klandan ayrılmadan önce, ne olur ne olmaz diye aldığım bu mermilere ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da bir gün beni geri sürüklemeye gelirse diye. Ya da yeni bir hayata başlamaya çalışan diğer kardeşlerimi cezalandırmak için.

Tüfeği alırken elleri hafifçe titriyor. "Ben..."

"Bunlara ihtiyacın olmayacak." diye söz veriyorum, cebine üç gümüş kurşun yerleştirirken. "Ama bana bir şey olursa, eğer beni geçerlerse, tam gövdeyi hedef alıp ateş edeceksin. Sonra da kamyonuma koşup arkana bakmayacaksın."

"Sana hiçbir şey olmayacak," diyor sert bir şekilde.

Onun şakağına bir öpücük konduruyorum, keşke ben de onun kadar emin olabilseydim diye düşünüyorum.

Jerry'yi ısıklıkla çağırıp, odaya dalınca tüylü başını okşuyorum; sonuna kadar sadık. Başka herhangi bir köpek, dışarıdaki baskın alfabı ve havadaki gerginliği hissederek bir köşeye siner veya kaçmak için can atardı. Ben hissedebiliyorsam, Jerry de hissedebilir. Ama bu köpek cesur ve hırslı, ve biliyorum ki eşimi güvende tutmak için elinden geleni yapacak.

“Onunla kal.” Zara'yı işaret ettim ve o da şaşkınlıkla başını yana eğdi.
“Onunla. Kal.”

Ayağa kalkıp Zara'nın yanına doğru yürüyüp bacağına hafifçe dokunduğunda, ona sert bir şekilde başımı salladım. "Aferin oğlum."

Zara gözlerini deviriyor, abarttığımı düşünüyor ama keşke abartıyor olsaydım. Ne yazık ki, bunun yeterli olmayacağından endişeleniyorum.

Mutfakta ışıkları kapalı bırakıyorum. Ağaçlara bakarken onları göremiyorum ama hissedebiliyorum.

Beklemek.

Uzaktan, Zara'nın muhtemelen duyamayacağı kadar hafif bir uluma sesi geliyor. Sormadığım bir sorunun cevabı.

Geliyor.

“Şu işi bir an önce bitirelim.”

Zara kararlı bir şekilde elimi sıkıyor. Güven dolu. Onun benim gibi birini bile kendine ait olarak düşünebilmesi içimde gurur uyandırıyor. İçimdeki ayı kükrüyor, damarlarında çelik gibi sertleşen bir kararlılıkla.

O iyileşecek. Onun tekrar normal bir hayat yaşamasını sağlayacağım.

Her şeyimi kaybetsem bile.

Ben silahı bana uzatıyor, eli titremezken benim elim soğuk metalin etrafına parmaklarımı sararken titriyor.

Başımı sallıyorum.

"Nişan al ve ateş et. Tereddüt etme."

Ben ellerini omuzlarıma koydu ve göz göze gelecek şekilde eğildi. Koyu renkli gözleri gözlerimi taradı, kırılacağım yönünde işaretler arıyordu. Panik yapmayacağımdan emin olunca, bana güven verici bir şekilde başını salladı.

"Kapıyı açtığımda geride kalacaksın. İçeride kalacağını düşündür ona. Ama doğru an geldiğinde kamyonetime koşup süreceksin."

Hemen başımı salladım, bu plan hiç hoşuma gitmemişti. "Hangi an?"

Cevap vermiyor. Çenesi oynuyor, kelimelerini dikkatlice seçiyor. Şimdi kesinlikle bundan nefret edeceğimi biliyorum.

Tereddütümü gören Ben, elleriyle yüzümü kavrayarak beni dinlemem için yalvarıyor.

"Zara, lütfen. Bunu yapmanı istiyorum. Ne olursa olsun. Ben şekil değiştireceğim ve onu meşgul edeceğim. Ama ben bir ayıyım. Benimle baş edemez." Göz kırpıyor ama küstah tavrına inanmıyorum. Eğer bu kadar kolay olsaydı, iş bitene kadar beni içeri kilitlerdi. "Ayılar hızlıdır. İş bittiğinde, dağın eteğinde seninle buluşmaya geleceğim."

Bu bir bakıma mantıklı.

O çok iri.

Elbette, benim kaçmam için onları yeterince uzun süre oyalayabilecektir. Bana her şeyi anlatmıyor, ama belki de bu en iyisi. Ben bu ormanları avucunun içi gibi biliyor ve ben onu yavaşlatmadan, kuş uçuşuyla dümdüz aşağıya doğru hızla inebilecektir.

“Yaralanmanı istemiyorum. Bu benim sorunum, senin değil.”

Parmaklarımı göğsünden aşağı doğru kaydırıp açık gömleğinin ön kısmına yapıştım. Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum. Suçluluk ve korkunun karışımı boğazımı sıkarken gözlerim yaşardı.

Ben, alnını benimkine yaslayıp derin bir nefes alırken yüz hatları yumuşadı. "Sen benim dostumsun. Seni korumaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Beni kucaklayıp kocaman kollarıyla beni sarıyor, sonra da çenesini başımın üstüne koyuyor. O muazzam cüssesiyle beni sarması ve yaydığı sakin enerji sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor.

"İnan bana Zara. Bir daha seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğimden emin olacağım."

Ses tonunda etkileyici bir kesinlik var. Bu adam çok iri yarı. İyi olacak. Bu yüzden cesur olmalı ve planını bozmamalıyım. Ona iyi olacağımı bildirmek için son bir kez sarılıp, geriye doğru yaslanıp omurgamı düzeltiyorum.

"Anahtarlar." Elimle işaret verdim ve Ben, az önce çalmaya çalıştığım anahtarları avucuma koyduğunda ona zayıf bir gülümseme gönderdim.

"Aferin kızım," diyor gururla, parmaklarımı avuçlarının içine alıp tezgahıtan bir telefon alıp arka cebime koyarken. Parmakları bir saniyeliğine kalçalarımnda oyalanıp hafifçe sıkıyor.

"Nerede buluşalım?" Şüphelerim yerini kararlılığa bırakıyor, adrenalın patlaması titreme yerine lazer gibi bir odaklanmaya dönüşüyor. Ne derse onu yapacağım ve eğer bu sayede bu durumdan yara almadan kurtulacaksak, bunu hakkıyla yapacağım.

"Dağın aşağısına doğru yaklaşık bir mil ilerlediğinizde telefon çalışmaya başlayacak. Maddox'u arayıp geleceğinizi söyleyin. En yakın kulübe onunki."

"Peki ya orada değilse? Ya da telefona cevap vermezse?"

Bu planı düşündükçe daha da riskli hale geliyor.

"Yapacak. Sana nereye gideceğini söyleyecek ve seni koruyabilecek." Bir an duraksıyor. "En kötü senaryoda, sadece sürmeye devam edersin."

Bu kesinlikle olmayacak. Onu geride bırakmayacağım.

"Bunun çok açık bir şey olduğunu biliyorum ama kardeşlerin de ayı değil mi?"

Ben gözlerini kısarak dudaklarını benimkine bastırdı. "Evet, ama onlar senin ayıların değil. Onlar sadece benim. Anladın mı? Sana dokunan herkesi öldürmek zorunda kalacağım, o yüzden dokunmalarına izin verme."

Sinirlerimi nasıl yatıştıracağını çok iyi bildiği için ona lanet olsun. "Şaka yapmanın zamanı değil."

Ben içini çekip doğruldu. "Kim şaka yapıyor?"

Elini çenesinin üzerinden geçirip başını çevirerek pencereden dışarı baktı. Orman sessizleşmişti.

"Orada bir yerlerde, değil mi?" Ben'in cevap vermesine gerçekten ihtiyacım yok; omuzlarındaki gerginlik bana her şeyi anlatıyor.

Sonra, uzaktan bir uluma sesi yükseldi ve tüylerim diken diken oldu. Bu bir uyarı, bir savaş çağrısıydı. Kurt, Ben'e zamanın geldiğini söylüyordu.

"Senin iyi olmanı istiyorum," diyorum ona.

Başını salladı ve elini çekmeden önce yanağımı son bir kez okşadı. "Senin iyi olduğunu bildiğimde ben de iyi olacağım."

Gömleğini çıkarıp giymem için bana uzatıyor, işi bitince de ellerini kollarımda gezdiriyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

"Bunu çıkarmayın. Dışarısı soğuk."

Dilim tutulmuş bir şekilde ona bakakalıyorum. Az sonra azılı bir kurtla karşı karşıya gelecek, ama benim üşümemden mi endişeleniyor?

Ona ne kadar çok değer verdiğimi söyleme isteği içimde kabarıyor ama ağzımı kapalı tutuyorum. Sonraya saklayacağım. Dikkatini dağıtmak istemiyorum. Bunun yerine, parmaklarını yakalayıp elini ağzıma götürüyorum ve parmak boğumlarının arkasındaki pürüzlü deriyi öpüyorum.

"Eğer gelip beni bulmazsanız, başınız büyük belada demektir."

Öpüşürken kalbimi ısıtan derin bir kahkaha atıyor. "Ayaklarım titriyor."

Kapıya doğru ilerlerken onu takip ediyorum, geniş sırtı görüşümü tamamen engelliyor. Soyunmaya başladığında, hala tırnak izlerimi taşıyan, şişkin ve gerilen kocaman kaslara bakmamaya çalışıyorum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hisseden Ben, elini omzunun üzerinden geçirerek, kırmızı, kabarık çizgilerin üzerinde parmak uçlarıyla dikkatlice gezindi ve gülümsedi.

"Bu onu tamamen çıldırtacak. Doğru düzgün düşünemeyecek."

Bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değilim.

Kapıyı açarken ellerimi kalçalarına koyup, omuriliğinin ortasına bir öpücük kondurdum ve derin bir nefesle onu içime çektim. "Teşekkür ederim."

"Bana sonra teşekkür edersin," diyor, tamamen çıplak bir şekilde ön kapısından dışarı adım atmadan ve dışarıdaki karanlık ormana doğru bakmadan önce.

Geriye çekilip kapının hemen arkasına saklanıyorum, Jerry o kadar yakınımda ki neredeyse ayaklarımın üstünde oturuyor. Ben'e, bana yapmamı söylediği şeye ve yakalanarak onu hayal kırıklığına uğratmamaya odaklanıyorum.

"Onu alamazsın. O benim," diye yüksek sesle bağırdı Ben, verandanın kenarında dimdik durarak. "Onun senin eşin olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama değil. Fırsat varken git."

Ağaçların gölgesinde gizlenmiş, karanlık bir kahkaha duyuluyor. Tüylerim diken diken oluyor, midem bulanıyor, panik içimi kemiriyor. İşte o. Gerçekten burada.

"Yanılan sensin, Bear. O benim. Onu alıyorum ve beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsın."

Uzun boylu, koyu saçlı bir adam gölgelerin arasından çıkıyor, gözleri karanlıkta doğal olmayan bir sarı renkte parlıyor. Buradan bile teninin nemli olduğunu ve saçlarının yüzünün etrafında cansızca sarktığını anlayabiliyorum. İçgüdüsel olarak, onda bir sorun olduğunu sezebiliyorum.

Ağaçların arasından birer birer daha fazla göz çifti beliriyor. Daha fazla kurt. Çok daha fazla kurt.

Nefesim kesildi. Ben bana bu kadar çok olacağını söylememişti ama mutlaka biliyordu. Eğer bu işin üstesinden gelirsek, bana gerçekleri anlatma konusunda güvenmekle ilgili onunla konuşacağız.

"Bunu göreceğiz," diyor Ben.

Ona durmasını, daha iyi bir plan bulacağımızı söylemek üzereydim ki, başını bana doğru çevirdi. "Koş."

Bir anda Ben ayıya dönüştü ve fikrini değiştirme şansım ortadan kalktı. Ağaçları sarsan bir kükremeyle, son bir aydır hayatımı zindana çeviren adama doğru bahçenin karşısına fırladı.

Ben, şansın aleyhinde olduğunu biliyordu ama yine de beni gönderiyor.

Jerry inleyerek bacağımı dürttü ve beni dalgınlığımdan çıkardı. Köpek bile sadece bakıp durmak yerine bir şeyler yapmam gerektiğini biliyor. Hareket etmem için havlıyor. Yardım çağırmamız gerekiyor.

Ben de silahı daha sıkı kavrayıp koşmaya başladım.

Ön duvar boyunca ilerledim, sürüden ayrılmış kurtlara karşı gözlerimi dört açtım. Ayaklarım yere değdiği anda, Jerry de peşimden gelirken, kamyonete doğru koştum ve kapıyı hızla açtım. Titreyen parmaklarımın arasından anahtarlar kayıp toprağa düştü.

“Hayır, hayır, hayır.”

Dizlerimin üzerinde, parmaklarım metal bir şeye değene kadar yere vuruyorum. İçeri dalıp kontağı çeviriyorum ve sonra... hiçbir şey olmuyor. Motor inliyor.

"Hadi bakalım." İkinci denemede, eski kamyon gürültüyle çalışmaya başladı.

Jerry yatağa atladı, tırnakları yatağın tabanına sürtünerek bana havladı ve acele etmemi söyledi.

Kalamayacağımı biliyorum ama gitmeye de gönlüm el vermiyor.

Kamyon düzensiz bir şekilde rölantide çalışıyor. Tereddütle karanlığa doğru bakıyorum, etrafı sarılmış olsa da liderlerine doğru savaşmaya devam eden Ben'in devasa silüetini zar zor seçebiliyorum.

Beni hâlâ burada gören alfa, bana doğru bir adım attı ve midem alt üst oldu.

Bana doğru geliyor.

Ancak ilerlemesi kısa sürüyor. Ben son vites değiştirme hattını da kırıp aramızda yer alıyor ve adamın görüşünü engelliyor. Bu beni kendime getiriyor ve kamyonu vitesle takıp vitesleri sertçe gıcırdattıktan sonra,

Jerry'nin hala yanımda olduğundan emin olmak için aynaları kontrol ediyorum.

“Tamam, tamam. Bunu yapabilirsin. Kardeşini bul. Yardım gönder,” diye mırıldandım kendi kendime, kamyonet ileri doğru sarsılıp sonra stop ederken. “Kahretsin!” Tekrar çalıştırdım ve Ben'in kulübesinden uzaklaşan dar patikada ilerlerken, ağaçların arasındaki boşluklardan onu son bir kez görebilmek için boynumu uzattım.

Jerry, Ben'in devasa bedeninin her taraftan saldırıya uğradığını görünce sızlanıyor. Ben kurtlara pençeleriyle vurarak onları ağaçlara çarptırıyor.

Ama sayıları çok fazla.

İki arada bir derede kaldım, frene dokundum, onu bırakmaktan korktum. Sayıca çok azdı. Ben çoktan gitmiş olmam gerekirken varlığımı hissetti, bana doğru döndü ve sonra kocaman kafasını yola doğru çevirdi.

Devam etmemi istiyor. Ama...

Kamyonu durdurup geri dönmek üzereydim ki Jerry uludu, sonra da kamyonun arkasından fırladı.

"Hayır!" Dehşet içinde izledim, adam vahşi bir hırıltıyla Ben'in sırtından bir kurdu kaptı, sonra da hayvan peşinden koşarken arkasını dönüp ağaçların arasına doğru hızla kaçtı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Devam edip etmemek konusunda tereddüt ederken, bir kurt durduğum yerden faydalanıp Jerry'nin az önce boşalttığı yere atladı ve camın arkasından hırlayarak ve homurdanarak bana yaklaştı. Pençeleri tutunacak yer ararken metalde gıcırdadı ve nefesi arka camı buğulandırdı.

Kararımı verdim, gaza bastım, ani hareket kurdu yere serdi, ben de bir köşeyi dönerken kamyonu dağdan aşağı doğru sürdüm ve kardeşini zamanında bulabilmeyi umarak dua ettim.

Telefon yanımda duran koltuğa düştü. Telefonu kapıp direksiyona dayadım ve bir sinyal gelmesi için dua ettim. Henüz bir şey yoktu. Peşimde hayvanların olduğunu bilerek, medeniyete doğru olabildiğince hızlı bir şekilde sürdüm, bir yandan da aramızda biraz mesafe bırakmaya çalıştım.

Ağaçların etrafını tarıyorum ama Jerry'nin izine rastlayamıyorum. Umarım saklanacak güvenli bir yer bulmuştur.

Bir sonraki virajı çok hızlı aldım, lastikler gıcırdadı. Kamyonun ön kısmını hendeğe sürterken küfürler savurdum, direksiyonu sıkıca kavradım ve boyayı çizmekten daha fazla hasar vermiş olabileceğim herhangi bir işaret olup olmadığını dinledim.

“Evet.” Telefonda tek bir sinyal çubuğu belirlediğinde, rahatlamadan neredeyse ağlayacaktım. “Maddox’u ara!” diye bağırdım, Bluetooth onun numarasına bağlanmaya çalışırken sabırsızlığım doruk noktasına ulaşmıştı. Hafif bir tıklama sesi duyuldu ve ardından arama cevaplandığında sessizlik oldu.

“Yanlış görüyor olmalıyım çünkü münzevi bir hayat yaşayan kardeşim beni arıyor olamaz.” Karşıdaki ses, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi, derin ve yavaş bir tonda konuşuyordu.

Anında bağlamak istiyorum ama onun beni dinlediğinden emin olmalıyım.

“Maddox. Ben Zara, Ben’in arkadaşıyım. Başında bela var.”

Bir başka yamaca çarptığımda tekrar küfrediyorum, panik beni dikkatsizleştiriyor ve virajları çok hızlı alıyorum. Bir anlık sessizlik oluyor ve sonra geri dönüyor, sesi tamamen değişmiş.

"Neredesin?"

Şükürler olsun. Yardım edecek.

“Ben’in kamyonundayım. Beni kulübesinde bırakmamı istedi ama çok fazla kurt var. Hepsini alt edemez.”

Neden onu terk ettim? Hangi insan birini böyle terk eder? Panik halindeyken Maddox'un sesi araya giriyor.

"Neredesin?" diye tekrarlıyor kararlı bir şekilde.

Kardeşinin yardımına koşmuyor gibi görünmesinden rahatsız oldum ve ona bağırma isteğimi bastırdım. Bu onun yaptığı şey. Ben bana ne yapacağını bileceğini söyledi. Ve böylece, son iki saat içinde ikinci kez kaderimizi bir ayıya emanet ettim.

“Dağdan aşağı inerken, evinden yaklaşık bir mil uzaktaydım. Az önce gölgelendim.” Ön camdan dışarı bakınca, ağaçların arasında beni takip eden gölgelerin görüntülerini yakalıyorum. “Sanırım hâlâ beni takip edenler var.”

Maddox, oranın neresi olduğunu biliyor gibi görünüyor ve peşimdeki kurtlardan hiç etkilenmiyor. "Onlarla ben ilgilenirim. Yol ayrımına gelene kadar devam et, sonra sola sap. O dönüş seni tekrar dağa çıkarır. Yolda buluşuruz. Sen sadece bana gelmeye devam et."

Beni göremiyor olsa da başımı sallayarak, yardımın geleceği fikrine tutunuyorum. Benim için, ama daha da önemlisi Ben için.

“Ama Ben... sayıca azlar. Onu yalnız bırakmamalıydım...” İlk kurt saldırısını gördüğümünden beri tuttuğum hıçkırık patlak verdi. “Tamamen yalnız kaldı.”

Geri dönme isteğim çok güçlü, ama dalların arasından bir kürk parıltısı daha görünce korku beni sarıyor ve gaza daha sert basıyorum.

“Artık değil.” Arka planda hafif bir ses duyuluyor, bir motorun uğultusu ve ardından rüzgar. “Ve eğer Ben sana gitmeni söylediyse, tam olarak doğru şeyi yaptın Zara. Bırak da kurtlarla biz ilgilenelim.”

Kaşlarımı çatıyorum, panik içinde olsam bile bu kelime dikkatimi çekiyor. "Biz mi?"

Maddox alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Evet, biz. O şerefsizler yanlış aileyle uğraştılar."

Arkamdan, daha öncekinden daha yakın bir uluma sesi yükseldi.

Virajı dönerken ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı ve kamyon gevşek çakılların üzerinde hafifçe savruldu. Aynada, yemin ederim, arka lambalarımın yansımasında gözler gördüm.

“Maddox...”

“Duydum. Sürmeye devam et. Farlarımı yakında göreceksin.”

Bir sonraki virajda biraz yavaşladım, Maddox'un benim yönüme doğru geleceğini biliyordum. En son istediğim şey, Ben'e yardım edebilecek tek kişiye kafa üstü çarpmak.

Koltukta öne doğru kayarak, yaklaşan farlara karşı gözlerimi dört açarak zifiri karanlığa bakıyorum. Yol kenarına park etmiş bir kamyon, karanlıkta bir işaret feneri gibi yanıp sönüyor.

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı, direksiyon başındaki ellerim titremeye başladı.

Arabanın arkasına yanaştım ve motoru durdurdum. Aniden oluşan sessizlik bunaltıcı geldi. Sonra, karanlıktan devasa bir şekil belirdi ve kalbim durdu. Pencereimin yanında arka ayakları üzerinde duran, bir pençesi havada olan bir ayıydı.

Bunun Maddox olduğunu bilmeme rağmen, içgüdülerim bana gaza basmamı söylüyor.

Ayı dört ayak üzerine çöker ve adımlarını yarıda keser. Bir an boz ayıydı, bir sonraki an ise Maddox çıplak bir şekilde orada durmuş, kararlı bir şekilde kamyonu doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Onu incelerken ellerim direksiyonda titriyor. Karanlıkta bile aile benzerliği çarpıcı. Ben'le aynı geniş omuzlar, aynı koyu saçlar, neredeyse dizginlenmemiş bir gücü yansıtan aynı yoğun hareket tarzı.

Maddox bana düşünme fırsatı vermiyor. Soğuk dağ havasında nefesi buharlaşarak kamyonun etrafında koşuyor ve kapıyı sertçe açıyor.

Menteşeler sessiz gecede yüksek sesle protesto ediyor. İtiraz kabul etmeyen keskin bir hareketle yolcu koltuğuna geçmemi işaret ediyor.

"Hadi," diyor Maddox, ben daha konsola oturmadan sürücü koltuğuna kayarak.

Soğuğa rağmen teni ısı yayıyor ve kamyonet onun içinde birdenbire çok küçük geliyor. Arkadaki koltuktan bir şey çekip kucağına koyuyor, cinsel organlarını örtüyor ve sonra arabayı sürüyor.

Tekrar yola çıktığımızda, farlarımız ağaçların üzerinden geçerek bir hareketlilik yakaladı. Kurtlar, gri gölgeler, çalılıkların arasından bizimle aynı hızda ilerliyorlardı.

Işıklarımızı yansıtan en az üç çift gözü saydığımda midem bulanıyor.

Yanlış yöne gidiyor. Kavgadan uzaklaşıyor, yardıma ihtiyacı olan arkadaşımın da uzaklaşıyor.

"Arkanıza dönün," dedim, panik sesimi cam gibi keskinleştirmişti. Ben'in kurtlarla çevrili görüntüsü gözlerimin önünden geçti. "Geri dönüp ona yardım etmeliyiz. Ona yardım etmeniz gerekiyor."

"Hayır." Maddox bana bir bakış bile atmıyor. Elleri direksiyonda sabit, virajlı yolda ustaca bir kolaylıkla ilerliyor. Kamyonu vitesine takıyor ve çatışmadan uzaklaşırken motorun kükremesiyle birlikte hızlanıyoruz.

Elim hızla uzandı ve kolunu kavradım. Kasları parmaklarımın altında demir gibiydi, bir santim bile kıpırdamadı.

"Ne yapıyorsunuz? Geri dönmeliyiz."

Maddox gaz pedalından ayağını çekmiyor. Hatta kamyonu daha da hızlandırıyor.

"Sen Ben'in arkadaşısın." Gözlerini yoldan ayırmadan, keskin bir virajı yavaşlamadan alıyor. "En çok istediği şey senin güvende olman. Seni oraya geri getirirsem, her şey boşa gider. Üstelik, beni döver."

Güvendeyim. Ben tek başına bir kurt sürüsüyle karşı karşıya kalırken ben güvendeyim.

"Ama çok fazlaydılar. En az bir düzine." Ağaçların arasından çıkan o kurtların görüntüsü boğazımda bulantı hissi uyandırıyor. "Ve bunlar normal kurtlar değildi. Çok büyüktüler. Lütfen."

Geçerken karanlık çalılıkların arasında gölgeler hareket ediyor ve ay ışığının ağaçların arasından sızdığı yerlerde gözler parıltıyor. Sanki bir korku filminden fırlamış gibi.

"Olmayacak." Sesi ifadesiz ve kesin. Profesyonel.

"Peki ya çok geç kalırsanız?"

Sesim titriyor ve beni eşimden daha da uzaklaştırdıkça midem bulanıyor. Aramızdaki her mil bir uçurum gibi uzanıyor. Orman, pencerelerin dışında karanlık ve kayıtsız bir şekilde, dehşet içinde yanımdan akıp gidiyor.

“Ben kolay lokma değil.” Islak zemine tutunan lastikleriyle bir virajı daha hızla dönüyor. “Benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Şu anki görevim seni hayatta tutmak.”

Uzaktan, gece havasında bir uluma yükseliyor. Sonra bir tane daha. Sürü birbirine sesleniyor. Midem bulanıyor ve ellerim kucağında kenetleniyor.

"Lütfen arkana dön." Artık yalvarıyorum.

"Üzgünüm, yapamam. Cevabım hayır."

Bu kesin ret, içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

“Her yerdelerdi,” diyorum. “Benim yüzümden ölmesini istemiyorum.”

Maddox'un elleri direksiyonu daha sıkı kavradı, parmak boğumları bembeyaz oldu ama hızını kesmedi. Çenesi sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi kasıldı.

“İçeri girip kapıları kilitleyeceğim. Silahım var.” diye yalvarıyorum çaresizce. “Lütfen şu kamyonu geri çevirin.”

Bir uluma daha, bu sefer daha yakından ve kamyon birdenbire teneke kutu gibi hissettiriyor, dışarıdaki tehlikelere karşı çok kırılgan. İçeride kilitli kalmaktan mutlu olurdum.

“Sana zaten söyledim. Hayır.”

Sesindeki kesinlik bana bunun faydasız olduğunu söylüyor, bu yüzden ondan sonra ağzımı kapatıyorum, çünkü söyleyeceğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini biliyorum. Sonra gergin bir sessizlik içinde araba sürüyoruz. Ellerim kucağında o kadar sıkı yumruk ki, tırnaklarım avuç içlerime saplanıyor, içimde öfke ve korku savaşıyor.

Maddox, Ben'inkinden daha yeni ve sağlam görünümlü bir kütük evin önüne yanaştı. Güvenlik lambaları yanıp sönerек temizlenmiş bir çevreyi aydınlattı. Gözümü kırpmadan kamyonu indi ve ormanda kurtları kovalayanları aramaya başladı.

Silahlı sıkıca tutarak peşinden gidiyorum. "Lütfen."

Uzaktan gelen uluma sesleri üzerine dudaklarını birbirine bastırmadan önce tereddüt etti.

“Kahretsin.” Sonra başını salladı. “Tamam, içeri gir.”

Kapıyı ağır bir anahtarla açar ve içeriği hızlıca kontrol eder. Kulübe sedir ve kahve kokuyor; erkeksi ve yaşanmışlık kokusu.

“Pencereler güçlendirilmiş. Kapının ahşabının altında çelik bir iskelet var. Arkamdan kilitleyin.”

Anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlattı ve kapının yanındaki raftan bana bir radyo uzattı; plastik ağırlığı ve güven verici hissi vardı. Hareketleri ekonomikti, gereksiz hiçbir hareket yoktu. Sonra kancadan bir anahtar takımı aldı, metal şıkırtısı duyuldu.

“Üçüncü kanal. Mason yirmi dakika sonra gelebilir. Beau da umarım gelir.” Botlarının ağırlığıyla verandaya doğru ağır ağır geri dönüyor. “Kilitle. Hemen.”

Başka bir kelime söylemiyor.

Motosikletin kükremesi gecenin sessizliğinde şok edici derecede yüksek bir sesle çalışmaya başladı. Saniyeler içinde gitti, motorun sesi kısılırken dağa doğru hızla geri döndü, ta ki sadece kendi hızlı nefes alışverişimi duyana kadar. Ardından gelen sessizlik, ulumalardan daha kötü hissettirdi.

Bir an orada durdum, elim kapıda, hiçbir şey dinlemedim. Sonra titreyen parmaklarımla sürgüyü yerine kadar çektim. Tık sesi son sesiydi.

Pencereleri kontrol ettim ve arka kapıyı denedim. Her şey sıkıca kilitli.

Beş dakika geçti. On. On beş.

Dışarıda bir dal kırıldı, sessizlikte bir silah sesi kadar yüksek bir gürültü duyuldu.

"Mason mu?" diye yüksek sesle sordum, olmasa bile misafir beklediğimi anlamalarını umarak.

Dışarıdan sadece dalların hışırtısını duyduğumda, adrenalin damarlarıma hücum etti ve volta atmaya başladım. Kalbim göğüs kafesime o kadar hızlı çarpıyordu ki, canım acıyordu. Terli avuçlarımla radyoyu kaptım, neredeyse düşürüyordum ki, kulübenin arka duvarına yüksek bir sesle bir patlama oldu.

“Maddox?”

Kabinin içi cızırtıyla doluyor, sonra nefes nefese ve gergin bir şekilde sesi duyuluyor. Arkasından hırıltılar, çarpma sesleri ve etin ete çarpma sesleri geliyor.

“Maddox, dışarıda bir şey var.”

Zara'nın peşinde üç kurtla arabayla uzaklaşmasını izlemek, hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Kamyonun arka lambaları virajı dönünce kayboldu. İçimdeki ayı pençeleri, onu kovalamamı, bize ait olanı korumamı istiyor. Ama yapamıyorum. Karanlıkta gözleri parlayan bir düzine kurt hâlâ etrafımda dolaşırken yapamam.

Buradaki görevim basit: Zara'ya Maddox'a ulaşması için zaman kazandırmak.

Alfa gölgelerin arasından öne çıkıyor. İnsan formunda bile olsa, onda bir gariplik var. Cildi grimsi bir renkte, saçlarının yer yer dökülmüş, kafa derisinde ise izler var. Sararmış gözleri Zara'nın kaybolduğu yeri takip ediyor.

“Uzaklara gidemez.” Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü. “Kurtlarım onu bana geri getirecek, henüz ne olduğumuzu anlamasa bile.”

Öfkenin nöbetimi beslemesine izin verdim. Kemikler çatırdayıp yeniden şekillendi. Kaslar ve tendonlar gerildi. Tanıdık acı beni yere sağlam basmamı sağladı, tamamen kontrolü kaybetmemi engelledi. Gözlerimi tekrar açtığımda, dünya daha keskin, daha netti.

Alfa erkeğin iğrenç kokusu burnumu dolduruyor.

İlk kurt yandan bana saldırdı, dişleri omzuma saplandı. Onu ensesinden yakalayıp en yakın ağaca fırlattım. Çarpmanın sesi yankılandı. Yerine iki

tane daha geldi. Sonra üç. Ne yaptıklarını biliyorlar, deneyimli bir birlik gibi birlikte çalışıyorlar.

Pekala. Gelsinler.

Sonraki dalgayı pençelerimle alt ediyorum. Bir tanesinin yan tarafını yakaladığımda acıyla inliyor. Bir diğeri ise kulübenin duvarına o kadar sert çarpıyor ki tahtalar parçalanıyor. Ama gelmeye devam ediyorlar. Her bir kurtu savuşturduğumda, iki tane daha üzerime geliyor.

Alfa, güvenli bir mesafeden, kollarını kavuşturmuş bir şekilde izliyor. "Onu henüz öldürmeyin. Bundan sonra olacaklar için bilincinin yerinde olmasını istiyorum."

Bu sözler içimdeki ayıyı öfkeliyor. Yukarı doğru atılıyorum, sırtımdaki kurtları savuruyorum. Kükremem ağaçları sarsıyor. Üç tanesi birden atlıyor. Birini havada yakalayıp yere seriyorum. Diğer ikisi de arka bacaklarıma yapıyor.

Kan sürekli damlıyor. Onlarca yara var, henüz hiçbirisi ölümcül değil. Beni yavaş yavaş yıpratıyorlar.

Ayaklarımı iyice yere basarak, aşılmaz bir duvar gibi oluyorum. Zara'yı takip etmek için beni geçmek istiyorlarsa, önce beni aşmak zorunda kalacaklar. Ve her santiminin bedelini onlara ödeteceğim.

"Ahmak ayı. Gerçekten de koca bir ayı sürüsüyle başa çıkabileceğini mi sandın?"

Alfa, tam ulaşamayacağı bir mesafede duruyor. Sarılaşmış gözleri çılginca, solgun teni ise gözle görülür şekilde nemli. Onunla ilgili sorun, eşini özlemekten daha derinlerde yatıyor.

Gerçek bir dost, özgürlüğü için ölür, onu çalmaz.

İki kurt zıt yönlerden üzerime doğru hücum etti. Ani bir manevrayla birini pençelerimle yakalarken diğerini omzumla savurdum. İkisi de havaya fırladı. Hareketlerim yavaşladı ama hâlâ ayaktaydım. Hâlâ savaşıyordum.

Ağaçların arasından bir motosiklet motorunun gürültüsü geliyor. Maddox. Alfa'nın başı sese doğru hızla dönüyor. Motosiklet yakınlarda bir yerde kaza yapıyor, motor duruyor. Sonra sessizlik.

Alfa'nın yüzünde ilk kez bir belirsizlik ifadesi belirdi.

Kardeşim ağaçlık alandan fırlayıp gidiyor. Yavaşlamıyor, direkt olarak en yakın kurda çarpıyor ve onu havaya fırlatıyor. Pençelerinde şimdiden kan izleri var.

Etrafı tarıyor, benim durumumu ve kurtların sayısını inceliyor. İhtimalleri değerlendirdiği anı görüyorum. Ama Maddox sadece sırtıyor,

dişlerini gösteriyor.

"Nerede o?" diye sordum, ona doğru dönerek.

"Güvenli." Yanımda yerini alıyor. "Sıkıca kilitli. O kapılardan hiçbir şey geçemez."

Alfa'nın yüzü öfkeyle buruştu. "Duvarların beni eşimden uzak tutacağını mı sanıyorsun?"

"Eşini mi?" diye soruyor Maddox, etrafımızda daha fazla kurt dolaşırken.

"Arkadaşı değil. Kafası karışık."

Devasa hayvanlarımıza dnşyoruz ve uyum içinde hareket ediyoruz; yıllarca süren kardeşlik bağımız aramızdaki farklılıkları bastırıyor. Bir kurt Maddox'un boğazına saldırıyor. Ben araya giriyorum. Bir diğeri beni sakatlamaya alışıyor. Kardeşim onu engelliyor.

"O benim," diye hırılıyor alfa. "Ve zamanınız tükeniyor."

Sonunda şekil değiştiriyor, kurt formu da insan formu kadar sağlıksız. Krknn bazı bölgeleri dökülmüş, kemikleri tam oturmamış. Maddox bu manzarayı görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor.

Ormanda daha fazla uluma sesi yankılanıyor. Takviye kuvvetler geliyor.

Sürünün lideri olan hasta kurt, gülümsemeye benzeyen bir şekilde dişlerini gösteriyor. Yeni sürü yeleri onun arkasında sıraya giriyor.

Maddox bana başıyla onay verdi. İkimiz de ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.

Kurtlar tek vücut halinde saldırıyor. Darbeye hazırlanıyorum, penelerim hazır. Sayıca az olabiliriz, ama henüz işimiz bitmedi.

Elimdeki telsiz cızırtı yapıyor. Parazitin arasından boğuk hırıltılar, çarpışan bedenler geliyor ve Maddox'tan hiçbir yanıt yok.

Bir çaba homurtusu, ardından yere ağır bir şey düştü. Ben'in kükremesi duyuldu ama yanlışı geldi. Acı dolu. Onun olduğunu biliyorum. Sadece biliyorum.

Kükremeler giderek şiddetleniyor, araya kahkahalar karışıyor. Hoparlörden daha fazla hırıltı yankılanıyor, ardından tahta kırılma sesleri geliyor. Midem bulanıyor.

Sonra sadece statik sesler geliyor.

“Maddox? Ben?”

Sessizlik.

Önce radyoya, sonra da mutfak tezgahındaki kamyonet anahtarlarına bakıyorum.

İçeri girin ve kapıyı kilitleyin. Maddox'un emri buydu.

Dışarıda başka bir dal daha kırıldı. Rüzgarın kırmış olması mümkün değil, çok ağır. Pencereden ağaçların hareket ettiğini görüyorum.

Ben dışarıda, koca bir sürüyle savaşıyor.

Onu etrafı sarılmış, tüyleri kan içinde hayal ediyorum. Bunu benim için yapıyor, çünkü ben onun eşiyim, peki ben onun için ne yapıyorum?

Kurt da beni kendi malı sanıyor, bu da bana zarar vermek istememesi gerektiği anlamına geliyor. Sürüsünün de beni öldürmek istememesi gerekiyor.

Anahtarları alıyorum.

Kapıyı açarken silah elimde sıkıca duruyor. Güvenlik lambaları boş bir avluyu aydınlatıyor. Kamyonete doğru koşuyorum ve motor ilk denemede çalışıyor. Geri vites takıp, çakıllar etrafa saçılarak dönüyorum ve Ben'in kulübesine doğru son gaz gidiyorum.

Yol hızla akıp gidiyor. Ağaçlar iki yandan da iyice yaklaşıyor. Virajları çok hızlı alıyorum, lastikler protesto ediyor. Tutun. Lütfen. Sadece tutunun.

Farlarımın ışıkları çatışma alanını aydınlatırken, hızla açıklığa daldım.

İki dev ayının, kurt sürüsüne karşı koruduğu açıklığın zemini kanla kaplı. Ben, bir başka saldırgan dalgasını daha alt ediyor, devasa pençelerinin her darbesi bedenleri havaya savuruyor. Kan içinde ama hâlâ şiddetli bir şekilde savaşıyor, hâlâ ayakta. Maddox onun yanında çalışıyor, kardeşler saldırılarını koordine ediyor. Ama daha fazla kurt gelmeye devam ediyor, daireler çizerek, açık arıyorlar. En az sekiz ya da dokuz tanesi hâlâ ayakta, ilerideki ağaçların arasında daha fazla silüet hareket ediyor.

Sürüden bir kurt ayrılıyor. Diğerlerinden daha büyük, gri-siyah tüyleri diken diken. Alfa. Dudaklarını dişlerinden geriye çekerek kamyonu doğru sinsice yaklaşıyor.

Sararmış gözleri benimkine kilitlendi.

Hayır. Kesinlikle hayır.

Yolcu koltuğundan kayarak indim ve koku anında burnuma çarptı: kan ve ıslak kürk.

Ellerim titremeden silahı kaldırıp gökyüzüne ateş ediyorum.

Geceyi yaran çatlak, tüm kurtların irkilmesine neden oldu. Alfa bile, sararmış gözleri başına doğrultulmuş silah namlusuna dikilmiş halde, adımlarını atarken donakaldı ve Ben ile Maddox'un etrafını saran kurtlar da durakladı.

"Bu gece kimse ölmeyecek." Sesim açıklığın dört bir yanına yankılandı. "Benim için değil. Benim yüzümden değil."

Silahım hiç sallanmıyor. Kamyonla çatışma alanı arasına, herkesin beni görebileceği bir yere konumlanıyorum. Farların ışıkları gölgemi yere doğru uzatıyor.

"Herkes insan formuna geri dönsün. Hemen şimdi." Hedefimi biraz ayarlayarak, alfa'ya odaklanmaya devam ederken sürüye de sesleniyorum. "Beni sınamayın. Bu iş için gümüş kurşunlar getirdim."

Birkaç kurt, tereddüt içinde alfalarına bakıyor. Kulakları geriye doğru yatıyor. Bir kurt bana doğru bir adım atıyor, sonra durup inliyor. Bir diğeri,

sürü sadakati, liderlerinin benim onun eşi olduğumu söylemesi ve burada bir şeylerin ters gittiği şüphesi arasında kalmış bir halde ağırlığını değiştiriyor.

Dönüşüm teker teker başlıyor. Az önce canavarların durduğu yerde çıplak adamlar beliriyor, ellerini teslimiyet işareti olarak kaldırmış, Ben ve Maddox'a dişlerini gösteriyorlar. Bazıları insan etinde daha kötü görünen yaraları tutuyor.

Maddox, Ben'in yanına kıpırdandı ve hemen elini kanayan tarafına bastırdı. "Zara, burada ne işin var?"

Cevap vermiyorum. Gözlerimi alfadan ayırmıyorum. "Sen de. Dönüş. Şimdi."

Alfanın şekli dalgalanıyor ve bozuluyor. Tüyleri çekiliyor, sonra yer yer yeniden çıkıyor ve kemikleri çatlayıp yanlış açılarda yeniden şekilleniyor. Nefes nefese yere yığılıyor, ardından yavaşça ilerleyerek değişimi tamamlıyor.

"Zavallı herif," diye mırıldanır Maddox. Ben homurdanınca omuz silker. "Şuna bakın."

Ben dönüşümü zorluyor. Kemiklerin çıtırdadığını duyuyorum, insan formuna dönerken hafifçe sendelediğini görüyorum. Göğsündeki ve kollarındaki yaralardan kan akıyor ama dimdik ayakta duruyor. Güçlü. Hemen yanıma geliyor, kolunu belime doluyor.

"Bu yeterince yakın," diyor alfa'ya.

Ben bana dokunduğu anda, alfa erkek kaskatı kesildi. Her kası gerildi. Ayağa kalkarken boğazında bir hırıltı yükseldi.

"O benim," diye net bir şekilde belirtiyor Ben. Eli sahiplenici bir şekilde karnımın üzerine yayılıyor. "Benim eşim. Senin değil. Beni kabul etti."

Ona doğru yaslandım, beden dilimle de onayımı ifade ettim.

Alfa'nın yüzü buruşuyor.

"Benim..." Ama nefes aldığı anda, bu konuda pek de ikna olmuş görünmüyor.

"Hayır." Ben geri adım atmıyor.

"Evet, kahve dükkanında... üniversitede..." Sözleri birbirine karışıyor, yarı homurdanma, yarı konuşma gibi.

Donakaldım. "Daha önce hiç... dur. Üniversitenin yakınlarında?"

Umut, onun çılgın bakışlarını aydınlatıyor. "Evet... bir anımız oldu... ama sonra seni kalabalıkta kaybettim... Seni bulmam çok uzun sürdü. Haftalarca sokaklarda dolaştım."

Midem alt üst oldu ve başımı salladım.

“O ben değildim.” Silah ilk kez titredi. “Kız kardeşim olmalıydı. Oraya sürekli gidiyor. O yeri nefret ediyorum.”

Ormanlık alan, onun zorlu nefes alışverişinden başka hiçbir ses duymaz hale gelir.

“Ama...” Gözlerini sıkıca kapattı, derin bir nefes aldı. “Onun gibi kokuyorsun... ya da en azından onun gibi kokuyordun... şimdi ise ayı gibi kokuyorsun. Bu... kokunu bozuyor.”

Gerçeğe karşı koyarken yüzünde öfke belirliyor.

“Belki o zamanlar onun gibi kokuyordum. Birlikte yaşadık. Kıyafetlerimizi, parfümlerimizi paylaştık.” Bunun mümkün olup olmadığını görmek için Ben'e bakıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülürken, karşımda duran kırık kalpli adama acıyorum, ama gözlerimi kırıpıştırıp hedefimi korumaya çalışıyorum. O hâlâ tehlikeli. Bunu kanıtladı.

"Peki o zaman nerede?" diye tısladı, yüzü solgun ve terliydi. "Artık yalnız yaşıyorsun."

Ben'in eli kalçamda daha sıkı duruyor ama başını sallıyor. Alfa'nın gerçeği bilmesi daha iyi.

“Amber üç haftadır kayıp. Eğer aylar önce üniversite kafeteryasında biriyle tanıştıysanız... o oydu, ben değildim.”

Alfanın şekil bozukluğuna uğramış yüz hatları, kafa karışıklığı ve inkârla çarpıtılıyor.

“Hayır... Kokusunu apartmanın dışında buldum.”

Sürüsünün üyelerinden biri, elleri hâlâ havada, temkinli bir şekilde öne çıkıyor. Göğsündeki pençe izlerinden kan akıyor.

“Alfa, aylarca süren arama... kurdun çok çaresiz olmalıydı. Kıyafetlerinden ufak bir iz bile bulsaydı... ona tutunabilir miydi? Kardeşler, kokuları birbirine benzerdi.”

Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Parçalardan oluşan bir saplantı, alfa erkeğin onu bulma konusundaki çılgın ihtiyacı, muhakeme yeteneğini bulandırıyor.

“Ama o gece oradaydı, sokaktaydı.” Alfa, sesine belirsizlik karışarak ısrarla söylüyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor. “Kesinlikle kaza yerindeydi...”

Nefesim kesildi ve silahı hafifçe indirdim. "Kaybolduğu gece, biri bir çarpma sesi duydu. Yardım etmek için dışarı çıktı ve bir daha yatağına geri dönmedi."

Alfa'nın yüzünün rengi solarken Maddox ve Ben birbirlerine bakıştılar.

Maddox yavaşça, "Hâlâ kayıp," diyor. "Herkes bunun birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyordu."

Alfa'nın vücudu şiddetli bir şekilde titredi. "Hayır. Sadece beni şaşırtmaya çalışıyorsun."

Sürüdeki diğer üyeler tedirgin bakışlar alışverişinde bulunurlar.

Ben bana sessizce, "Ay deliliği," diyor, "eşler birbirinden ayrı tutulduğunda veya biri öldürüldüğünde kurtun zihninde meydana gelen bir parçalanma."

Ah.

"Ona yardım etmeliyiz," diyor görünüşe göre ikinci adamı sessizce. "Tamamen kaybolmadan önce. Lütfen... onu sürüye geri götürmemize izin verin."

Merhamet diliyorlar. Anlayış istiyorlar.

Yanımda Ben'in gerildiğini hissediyorum ama sormak zorundayım. "Adın ne?"

"Rowan," diye sesleniyor diğer kurt onun adına.

Başımı salladım, yutkunarak. "Umarım iyileşir. Eğer herhangi bir bilgisi varsa lütfen bize bildirsin."

Rowan artık beni dinlemiyor. Bakışları bana kilitlenmiş, orada olmayan birini görüyor gibi.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap veriyor. "Ona ihtiyacım var."

"Onu arıyoruz." Sesim titriyor. "Herkes Amber'ı arıyor. Beni korkutmanız onu geri getirmeyecek. Eğer yardımcı olabilecek bir şey gördüyseniz..."

Tüm bu trajedinin ağırlığı açıklığa çökmüş durumda. Yaralı bir kurt yanlış kız kardeşi kovalıyor. Ve bir yerlerde Amber hâlâ kayıp.

Rowan'ın bedeni tekrar titriyor, kasları kasılıyor. Sürüsü, belirsizliklerine rağmen koruyucu bir şekilde yaklaşıyor.

Ben öne doğru adım atarak beni tamamen koruyor.

İşte o zaman Rowan her şeyi gerçekten anlıyor; Ben'in beni tutuş şeklini, benim ona bakışımı. Parmaklarının karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılışını ve ona nasıl uyum sağladığımı.

Gözleri bir anlığına berraklaşıyor. İnsan zekası kendini gösteriyor. Sonra saf öfke onu ele geçiriyor.

"Onu benden aldın. Kokusunun değişmesinin sebebi sensin." Vücudu şekilsiz olmasına rağmen kasları geriliyor. Dudaklarında köpük lekeleri

beliriyor. Pençeleri toprağa oluklar açıyor. “Onu benden uzak tutuyorsun. Bana ihtiyacı var, sana değil.”

Bok.

"Öyle olmadı," diye homurdandı Ben, araya girerek. "Sürünün sözünü dinle. Hastasın. Yardıma ihtiyacın var."

Ama delilik akla kulak vermez. Yarı insan yüzüne göre fazla uzun olan dişlerini geri çekerek dudaklarını sıkıştırır.

Bölgedeki her şekil değiştirici, neyin geleceğini bildiği için gergin bir halde bekliyor.

Rowan hamle yapıyor.

Zaman durmuyor. Sıçramanın ortasında yön değiştirip onunla havada buluşurken, saf içgüdü devreye giriyor.

Ayıcığım kemiklerini kıracak bir güçle vücuduna çarptı. Yere sertçe düştük, şekilsiz vücudu benimkinin altında, devasa pençem boğazına bastırılmıştı.

Çenelerim aralandı, dişlerim boynuna birkaç santim kala açıkta kaldı. Tek bir ısırık. Tek bir darbe. Hepsi bu kadar yeterli olurdu. Bu zavallı alfa kılıklı yaratık eşime saldırdı. Onu yok etme içgüdüğü beni şiddetle sardı. İçimdeki ayı, yaşadığı her korku anının intikamını almak istiyor.

Orman sessizliğe bürünür. Her kurt, her ayı, hatta Maddox bile donakalır. Hepsi kanunu bilir. Başkasının eşine zarar vermeye kalkışmak ölüm demektir.

Rowan altımda güçsüzce çırpınıyor. Yıkılmış halde. Sarı gözleri çılginca dönüyor, hâlâ burada olmayan birini arıyor.

“Ben.” Zara’nın sesi öfkemin arasından sıyrıldı. Elleri tüylerimi buldu, parmakları derine saplandı. Nazik ama ısrarcı. “Ben, lütfen. Bunu yapma.”

Ayım hırlıyor. Ona değil. Asla ona değil, ama hayal kırıklığından. Onu terörize etmişti. Onu avlamıştı. Kendi evinde onu korkutmuştu.

“Eğer Amber geri dönerse...” Sesi titriyor. “Eğer geri döner ve eşini senin öldürdüğünü öğrenirse, beni asla affetmez. Seni de affetmez. Asla kendine gelemes.”

Amber'ın adını duyunca Rowan altımda hareketsiz kalıyor. Boğazından acınası ve çaresiz bir inilti çıkıyor.

O kötü biri değil, sadece kırık kalpli.

Zara, parmaklarını tüylerime daha da sıkıca kenetleyerek, "Aklı başında değil," diye devam etti. "Lütfen. Benim için. Güvendeyim. Ben seninim. Bunu yapmana gerek yok."

Tam yüzüne doğru uyarıcı bir hırıltı çıkararak geri çekildim, onun için. Zara kollarını boynuma doladı, ben de bir ayağımı Rowan'ın göğsüne koyarak onu yere sabitledim.

O artık dövüşmüyor bile. Biliyor.

"Onu arazimden uzaklaştırın. Hemen şimdi. Fikrimi değiştirmeden önce."

Sürü ileri atılıyor. Dört kurt, alfa kurtlarını yakalıyor ve alfa kurt hemen çırpınmaya başlıyor.

"Hayır," diye haykırdı. "O burada. Eşim. Bırak da..."

Çok acınası bir durum. O, Amber için tıpkı benim Zara için savaşacağım gibi savaşıyor.

"Hadi ama, Alfa." Beta'nın sesi kederle doluydu. "Eve gidelim. Aramaya devam edeceğiz ama o burada değil."

Bunu yapacaklarından şüphem yok. Şu anda onu kurtarabilecek tek kişi Amber.

"Bana ihtiyacı var." Onu sürükleyerek götürürlerken, alfanın sözleri hırıltılara dönüştü.

Zara'yı kendime doğru çekip, gördüğü manzaradan koruyorum. Titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"İyileştiğinde... eğer iyileşirse, o geceyle ilgili her şeyi bilmem gerekiyor. Neleri hatırlıyor?"

Beta duraksadı, boş gözlerle geriye baktı. "Deneyeceğim. Ama eşi olmadan..."

Bitirmiyor. Eşini bulamayan kurtların başına ne geldiğini hepimiz biliyoruz.

"Beau sizinle iletişime geçecek," dedim ona. "Kardeşim özel dedektif. Rowan'ın Amber'ı bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyorsa, bilmemiz gerekiyor."

Beta başını salladı. "Elimden geleni yapacağım. Bu gece merhamet gösterdin. Sürü bunu unutmayacak."

Maddox, hâlâ çıplak ve kan içinde, ama dimdik ayakta durarak öne çıktı. "Ulaşım konusunda yardımcı olacağız. Rowan'ın güvenli bir şekilde eve ulaşmasını sağlayacağız."

Onu kamyonun kasasına yüklediler, birkaç çete üyesi onu yere sabitledi. Bisikletinden şortunu bulduktan sonra Maddox, selam verip hüznü bir şekilde başını sallayarak araba yolundan aşağı indi.

Herkes güvende. Kötü adamı yakaladık. Ama bu pek de bir zafer gibi hissettirmiyor.

Rowan'ın ağlamaları azalırken, Zara kollarımda dönüyor.

"Onun kesinlikle eşi olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözleri kızarmış bir şekilde bana bakıyor. Alt dudağı titriyor.

Başımı salladığımda, onun hüznü aramızdaki havayı doldurdu. "Çok üzgünüm," dedim, başımı eğerek boynuna sokuldum.

Elini omzunun üzerinden atıp avucunu yanağıma yasladı.

"Bu adil değil," diye fısıldıyor. "Ben buradayım, güvendeyim, mutluyum, seninleyim. Ve Amber.." Sesi titriyor. "Eşiyle birlikte olması gereken o. Mutlu olması gereken o olmalı."

Sesindeki suçluluk duygusu derinden hissediliyor.

"Ben mi? O ölecek mi? Onsuz mu?"

İçeri girerken başına bir öpücük konduruyorum. Kapıyı kapatıp onu, sürünün geri çekilme seslerinin kaybolduğu kulübenin arka tarafına doğru yönlendiriyorum.

"O da bunu isterdi. Hiçbir şekil değiştirici eşi olmadan yaşamak istemez." Saçlarını okşadım, o da bana tutunurken hafifçe sallandım. "Kurtlar farklıdır; bağları daha anlık olur, ama kesinlikle isterdim. Memnuniyetle."

Hiç şüphem yok ki, eğer o kurt ben olsaydım ve eşim ölmüş olsaydı, acılarımdan kurtulmayı tercih ederdim. Zara artık bu dünyada değilse, yaşamaya devam etmenin bir anlamı kalmadığını düşünüyorum.

Geri çekilip bana bakıyor. "Ölür müydün? Bana bir şey olsa, öylece... pes mi ederdin?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, iyi olacağımı söylememi bekliyor, ama bu bir yalan. Ve ona yalan söylemeyeceğim, bu kadar önemli bir konuda asla.

"Evet."

Basit cevap onu irkiltti. "Bu nasıl doğru olabilir? Ben bunu istemezdim."

Zara kaşlarını çatıyor ve hayatta kalmanın verdiği suçluluk duygusunun bir kez daha omuzlarına çöktüğünü görebiliyorum. Başparmağımla kaşlarının arasındaki çizgiyi okşuyorum.

"Hadi gel. Önce seni temizleyelim, sonra konuşuruz."

Ben banyo suyunu hazırlarken o sessiz kalıyor, zihni belli ki karmakarışık. Eski tankımdaki su yavaş yavaş ısınıyor. Biraz yemek yedikten ve dinlendikten sonra her şeyi konuşacağız. Eşlerden, bizden, bilmesi gereken her şeyden.

Ve belki de mutlu olmanın, hayatını yaşamanın Amber'in anısına ihanet olmadığını anlayacaktır.

Tabii bu, bu gece ortaya çıkan gerçeklerin onu korkutup kaçırmadığını varsayarsak.

Dışarıdaki motorların gürültüsünü dinlerken, küvetin içine doğru batarken ılık su tenime vuruyor. İlk başta sadece bir araç var, ama sonra bir tane daha. Lastikler çakıl taşlarında gıcırıyor ve kapılar kararlı bir şekilde çarpıyor. Şimdi kabinin ince duvarlarından derin erkek sesleri geliyor, sözleri boğuk ama varlıkları kesinlikle hissediliyor.

“... çevre güvenliği sağlandı.” Bu, Beau'nun profesyonel tonuydu, Rosie'nin evindeki ilk gece bana güvende olmam için söz verirken de aynı tonu kullanmıştı.

“...neyse ki tüm sürü öyle yapmadı...” Mason'ın sesinin ardından karanlık bir kahkaha duyuluyor.

Ben'in sert cevabı çok kısık sesle söylenmiş, ama kollarını kavuşturmuş orada durup, onların gitmesini ve bana geri dönmeyi istediğini hayal edebiliyorum. Ahşap zemin, kulübenin içinde ilerlerken ağır adımların altında gıcırıyor. Biri ön kapıyı açıp kapatıyor. Muhtemelen kilitleri kontrol ediyor.

Gözlerimi kapatıp sudan yükselen buharı içime çekiyorum. Amber'ın dairesi hep vanilya kokulu mumlar ve kahveyle doluydu. O ortadan kaybolduktan sonra, uyandığımda mutfakta, detone bir şekilde şarkı söylerken kahvaltı hazırladığını duymayı beklerdim. İlk kez onun yatağında uyuduğumda, yastığı hala şampuanının kokusunu taşıdığı için saatlerce ağlamıştım.

Daha yüksek sesli, daha agresif bir başka motor yaklaşıyor. Bir motosiklet. Motor sustu ve verandada daha fazla ayak sesi duydum, sonra Maddox'un sesi diğerlerine katıldı.

“Sürü, bölge sınırına kadar eşlik edildi. Geri dönmeyecekler.” Sesi, sanki askeri bir rapor veriyormuş gibi, son derece sakin. “Artık betaları kontrolü ele geçirdi. Alfa...” Bir an duraksadı. “Durumu iyi değil.”

"Eş" kelimesi havada yankılanıyor, ama kimin söylediğini anlayamıyorum. Gerçeklik tekrar üzerime çökerken göğsüm sıkışıyor. Ben birinin eşiyim. Ve o kırık kurt Amber'ın eşiydi. Ve o olmadan ölüyor.

Bu gece neredeyse ölüyordum, tıpkı benim gibi. Eğer o kurt Ben'i geçmeyi başarsaydı, eğer sürü beni dinlemeseydi...

“Vazgeçmeyeceğiz... aramaya devam edeceğiz...”

"Özür dilerim Ben, muhtemelen onu buraya biz getirdik..."

"Hiçbir bok."

Su birdenbire çok sıcak, buhar çok yoğun geliyor. Kulaklarım suya batana kadar aşağı kayıyorum, sesleri uzaktaki uğultulara indirgiyorum. Ayak parmaklarım küvetin kenarına değiyor, su yüzümü kaplıyor ve bu sessiz su altı dünyasında nefesimi tutuyorum.

Suyun perdesi yüzünden her şey bulanıklaşıyor.

Amber buna bayılırdı. Şekil değiştirenler hakkında bilgi edinmek, kelimenin tam anlamıyla onsuz yaşayamayan bir eşe sahip olmak... O her zaman maceracı olan, her şeye evet diyen kişiydi, ben ise listeler yapıp sonuçları düşünürdüm. O kurda bir bakıp muhtemelen onu okşayabilir miyim diye sorardı.

Ama o gitti. Ben ise buradayım.

Ciğerlerim yanmaya başlıyor ama kendimi tutuyorum. Hayat çok kırılğan, çok kısa. Amber bunu biliyordu. Sanki bunu biliyormuş gibi yaşadı.

Aniden güçlü eller omuzlarımı kavradı ve beni dik pozisyona getirdi.

Ben'in dehşet dolu yüzü netleşince nefesim kesildi, gözlerimdeki yaşları silkeledim.

“Zara, ne yapıyordun?” Elleri telaşla ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor, beni baştan aşağı süzüyordu. “Ben sanıyordum ki...”

"Sadece düşünüyorum." Gözlerimi ondan ayırmadım; tereddüt etmeden kendini benimle ölüm arasına atan, benim için ölmeye hazır olan bu sert adama.

Koyu sakalına su damlacıkları yapışmış, kahverengi gözleri ise korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Yüzüne dokunuyorum, sakalının arasından güçlü çene hattını takip ediyorum, sonra aşağıya, boynunu ve kollarını kaplayan, iyileşmeye başlamış gibi görünen pençe izlerinin ve çiziklerin üzerinden geçiyorum. Çok yakındık. Bu gece her şeyi kaybetmeye çok yaklaştık.

Kırık bir ses çıkarıp alnını benimkine dayadı, sonra beni göğsüne çekti; gömleğinin ıslanmasına ya da suyun yere sıçramasına aldırmış etmedi. Kollarını bana dolayarak sanki beni fiziksel olarak bir arada tutmaya çalışıyordu.

"Her şey yoluna girecek, Zara."

"Biliyorum," diye fısıldadım boynuna doğru, kabusumun bu kısmının bittiğine sevinmişim ama gitme vaktinin geldiği için de üzgündüm.

"Sürü onu eve götürdü. Artık onun için endişelenmenize gerek yok. Maddox ve Mason, geri kalan kurtların da gittiğinden emin olmak için arazide bir kez daha arama yapıyorlar. Kimsenin sorun çıkarmaya gelmediğinden emin olmak için sabaha kadar nöbet tutacaklar."

Kardeşleri hâlâ burada, hâlâ bizi koruyorlar. Beni tanımayan bu ayı ailesi, Ben'in onlara ihtiyacı olduğunda koşarak geldiler. Bütün bunları asla bilmemeye ne kadar yaklaştığımı fark ettikçe boğazım düğümleniyor.

"Ben, ben..." Ona tüm hislerimi anlatmak istiyorum ama bir şey beni engelliyor, söylemek istediklerim boğazımda düğümleniyor. Bunun yerine, ona daha da yaklaşıyorum, nefesini içime çekiyorum.

"Nedir o?" diye sordu usulca, geri çekilip gözlerime bakarak.

"Daire," diyorum bunun yerine. "Kira sözleşmesi bu haftanın sonunda bitiyor. Eğer Amber'ın eşyalarını toplamazsam, depozitosunu kaybederiz. Bütün eşyalarını çöpe atacaklar..."

Henüz halledilmemiş e-postalar ve sözleşmelerin düşüncesi şimdi beni bunaltıyor. Her şeyi erteledim, Amber'ı bulduğumuzda halledeceğim diye ısrar ettim, ama sonsuza kadar erteleyemem.

"Yarın gideceğiz," diyor hemen. "Dönmeden önce her şeyi halledeceğiz."

Biz.

"Birkaç gün sürebilir. Halledilmesi gereken çok şey var. Yasal konular, arabası şehrin öbür ucundaki bir setten çekildi..." Kaçınmaya çalıştığım pratik gerçekler karşısında bunalmış bir şekilde sözlerim yarım kalıyor.

“Sorun değil,” diyor ama sesindeki isteksizliği duyabiliyorum. “Seni asla o daireye tek başına geri gndermeyeceğim. nce onu hallederiz, sonra gerisini hallederiz.”

Ben'i orada hayal bile edemiyorum. O burada, bu dağda olmalı, şehirde avukatlarla ve evrak işleriyle uğraşmak zorunda kalmamalı.

Ama benim için gitmeye istekli olmasını takdir ediyorum.

Ellerimle yüzünü kavrayıp onu sertçe öpüyorum.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti çıkararak geri çekildi ve gözlerime baktı. "Bu ne içindi?"

"Sadece kendin olduğun için," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru.

"Hadi seni yatağa götürelim. Uzun bir geceydi."

Gece mi? şafak ışığı pencerelerden içeri süzülüyor zaten. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi sudan kaldırdığında, görmezden gelmeye çalıştığı gözlerindeki ateşi görüyorum.

Beni banyo paspasının üzerine oturttu, ayaklarımın etrafında su birikti, o da havluya uzandı. Ama onu durdurdum, ellerim titreyerek ıslak gömleğinin etek ucunu buldu.

"Göster bana." diye fısıldıyorum. "Birbirimize ait olmanın ne anlama geldiğini göster bana."

Göğsünden yükselen hırıltı tamamen ihtiyaçtan kaynaklanıyor ve içindeki ilkel bir şey onu ele geçirirken gözleri parlıyor.

Ellerimi ıslak gömleğinin altına kaydırıp tenini hissetmek için ona doğru bastırıyorum. Tırnaklarım hafifçe göğsünden aşağı, oradaki koyu tüylerin arasından geçerken gözleri kapanıyor. Gömleğinin arkasından tutup çektiğimde, çıkarmama yardım ediyor. Parmaklarım kot pantolonunun düğmesini bulurken göğsü sert nefeslerle inip kalkıyor. Dğmeyi açtığımda inliyor, elleri omuzlarımı kavırıyor.

"Sana ihtiyacım var, Ben."

Ağzım göğsüne değiyor, tuzlu teninin ve vücudunun sıcaklığının tadını alıyorum. Kot pantolonunu aşağı doğru itiyorum, i çamaşırını da beraberinde indiriyorum, sonra ıslak banyo paspasının üzerine diz kyorum. Havlu kenara düşüyor, ben de vücudunun uzunluğuna bakıyorum.

"Zara..." Sesi titriyordu, elleri ıslak salarımaya dolanmıştı.

"Göster bana," diye fısıldadım, ellerim uyluklarında yukarı doğru kayarken. "Bana senin eşin olmanın gerçekte ne anlama geldiğini göster. Her şeyini."

Göğsünden yükselen hırıltı duvarları sarsıyor. Loş banyo ışığında gözleri parlıyor, bana bakıyor. Dışarıda, verandadaki kardeşlerinin ayak seslerini, uzaktan gelen alçak seslerini duyabiliyorum. Ama bu an, bu adam, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlama ihtiyacından başka hiçbir şey yok.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Kontrolü, dikkatli sabrı, hepsi paramparça oluyor, kavrayışı sıkılaşıyor ve uzun saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor.

"Benim olmanın ne anlama geldiğini öğrenmek mi istiyorsun? Sana göstereceğim."

Yarın gerçek dünyayla yüzleşeceğiz. Yarın kız kardeşimin hayatını gözden geçireceğim ve yaşanan her şeyin anlamını çözmeye çalışacağım.

Ama bu gece ben hayattayım. O da hayatta. Birlikteyiz.

Ve ben de bundan en iyi şekilde faydalanacağım.

Beau oturma odasından seslenerek, "Maddox'un evine gidiyoruz," dedi. "Kurtların geçerken mülküne herhangi bir zarar verip vermediğini kontrol etmek istiyoruz."

"Pekala." diye homurdandım, banyo kapısının eşiğinde donakalmış bir halde duruyordum.

Zara önümde diz çökmüş, beni adeta içten içe gören o yeşil gözleriyle bana bakıyor ve kardeşlerim bizi yalnız bırakmak üzere. İçimdeki ayı, her şeyi kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra, onun neye ihtiyacı olduğunu, ikimizin de neye ihtiyacı olduğunu bilerek, huzursuzca derimin altında dolaşıyor.

"Bir iki saat içinde dönerim," diye ekliyor Mason ve tahta üzerinde bot sesleri duyuyorum. Kapı açılıyor ve sonra gürültüyle kapanıyor. Bir motor çalışıyor, sonra dağ yolunda yavaşça kayboluyor.

Yalnızız.

Zara hâlâ orada diz çökmüş, tenine su damlacıkları yapışmış halde duruyor ve içgüdülerim bana onu sahiplenmemi, onu işaretlememi, böylece her zaman benim olmasını sağlamamı haykırıyor.

Yarın, bahsettiği her şeyle ilgilenmek için şehre gideceğiz: daire, avukatlar, kız kardeşinin sözleşmeleri. İçimdeki ayı, bölgemizden ayrılma, beton ve kalabalıklar içinde hapsolma düşüncesiyle huzursuzca hırlıyor, ama onu her yere takip ederdik. Eşimizin neye ihtiyacı varsa, onu ona verirdik.

Gözleri benimkine kilitlenmiş halde, biraz doğruldu ve dolgun dudaklarını araladı. Penisimin ucu alt dudağına değdiği an, sadece bir saniyeliğine de olsa, tereddüt etti; ama bu bile içimdeki beklentinin patlamasına yetti.

Pembe dili şişmiş başımdaki yarığı yalamak için uzandığında ve orada biriken meni damlasını topladığında, kendimi ileri doğru itmekten alıkoymak zorunda kaldım. Ucu nazıkçe öptükten sonra dilini şişmiş üst kısımda gezdirdi. Dudakları üzerimde kayarken, her hassas sinir ucum sıcaklık ve ıslaklığın enfes hissiyle adeta şarkı söylüyordu.

Parmaklarım ıslak saçlarına dolanırken, o da dudaklarıyla, diliyle ve beni çıldırtacak kadar dişleriyle beni tahrik ediyor. Tecrübesiz ama istekli, ağzımdan çıkan her inilti ve küfürden nelerden hoşlandığımı öğreniyor.

"Kahretsin, Zara." Yanaklarını içeri çekip beni daha derine çektiğinde homurdanıyorum.

Onu böyle görmek, hayat arkadaşımın benim için diz çökmüş halde, kelimeler olmadan bu bağı o da istediğini göstermesi, beni neredeyse mahvediyor.

Elini uzatıp elimi başının üzerine daha sıkı bir şekilde yerleştirip izin verdiğinde, içimdeki ayı memnuniyetle kükredi. Hafifçe öne doğru sallanarak denedim ve etrafımda inledi, titreşim kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

"Mükemmel eşim," diye mırıldanıyorum onu çalışırken. "Bak sana, hakkın olanı alıyorsun."

Onun uyarılmasının kokusu küçük mekanı dolduruyor ve biliyorum ki o bundan, beni memnun etmekten zevk alıyor. Çok yaklaştığımı hissettiğimde, itiraz seslerini duymazdan gelerek onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Sensiz olmaz," diye homurdanarak onu ayağa kaldırdım.

O cevap veremedi, onu duvara yaslayıp kollarımı arasına alarak sıkıştırdım. "Benim eşim olmanın ne demek olduğunu sana göstermemi mi istiyorsun?" Elim bacaklarının arasına kayd, ıslak ve hazır olduğunu buldu. İki parmağımı derine doğru ittiğimde nefesi kesildi. "Tamamen benim olmak mı?"

Nefesi kesiliyor. "Bilmem gerek..."

Parmaklarımı ağzıma götürüp, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde beni izlerken tadına bakıyorum. "Çok tatlısın." Yutkunurken mırıldanıyorum, sonra hiç beklemeden eğilip onu omzuma atıyorum.

Şaşkınlıkla ciyaklıyor, elleri sırtımı kavıyor, ben de yatak odasına doğru yürüyorum.

“Ben!”

"Benimsin." diye hırladım, onu taşırken elimle kalçasını sahiplenici bir şekilde kavradım. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini sana göstereceğim."

Onu yatağa bırakıyorum, yatağın üzerinde hafifçe zıplamasını izliyorum. Dirseklerinin üzerinde kendini yukarı doğru itiyor ama ben çoktan üzerine doğru hareket edip onu altımda hapsediyorum.

"İşte dost olmak bu demek," diyorum, bacaklarının arasına yerleşirken. "Benim için her şey sensin demek. Uyandığımda ilk düşündüğüm şey, uyumadan önce son düşündüğüm şey."

Ağırlığım onu yatağa bastırdıkça titriyor. "Ben..."

“Bu, ister burada olalım ister şehirde, benim olduğunu bilmek anlamına geliyor.” Ona tüm hislerimi gösterdim. İhtiyacı, kesinliği, vaadi. “Bu, ayımın her zaman nerede olduğunu bileceği, seni her zaman bulacağı anlamına geliyor. Seni mutlu etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Sonunda onun kucağına düştüğümde, ikimiz de bu bağlantıdan dolayı inliyoruz. Bu sefer farklı. Daha derin. Daha acil. O da bunu hissediyor; gözlerinde görebiliyorum ve bana nasıl sarıldığında hissedebiliyorum.

"Her şey daha yoğun," diyorum ona, önce yavaşça hareket ederek, kontrolü elimde tutmaya çalışarak. "Senden asla bıkmayacağım..."

Altımda kıvrılıyor, tırnakları sırtımı çiziyor ve sözlerim bir hırıltıyla kesiliyor.

Ellerim kalçalarını sıkıca kavradı, muhtemelen çok sert bir şekilde, ama o sadece inledi ve beni daha derine çekti.

“Ben,” diye nefes nefese söylüyor. “Kendini tutma.”

Dikkatlice ayarladığım ritim bozuluyor. "Zara..." Bu bizim ilk karşılaşmamız. Kontrolü fazla kaybetmemeliyim.

"Sana tamamen ihtiyacım var," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru. "Bana kendini göster."

İçimde bir şey kopuyor. Kalçalarım daha sert, daha derine doğru ileri itiliyor.

Bacaklarını bana dolayarak çığlık atıyor ve kontrolümün son kırıntısı da tükeniyor.

"Benim," diye hırladım, kelime göğsümün derinliklerinden koparılmış gibiydi. Sesim artık insana ait bile değildi. "Hiçbir erkek seni bir daha böyle görmeyecek, böyle duymayacak."

"Senin," diye nefes nefese onaylıyor ve bu tek kelime, adamdan geriye kalan her şeyi yok ederek, yalnızca canavarı bırakıyor.

Tek bir hareketle onu yüzüstü çevirdim, ellerimle kalçalarını kavrayıp kendime doğru çektim. Elleriyle kendini yukarı doğru iterek omzunun üzerinden bana baktı ve orada gördükleri karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ben?"

Ama ben çoktan harekete geçtim, çoktan aldım, onun bana vereceği her şeyi çoktan sahiplendim.

Omzumu geriye doğru çevirdiğimde, olan biteni görüyorum. Tanıdığım adamın son izi de tamamen kayboluyor. Gözleri artık saf, parıldayan kehribar renginde ve yüz hatları daha ilkel bir şeye dönüşmüş. Ben gitti. Geriye sadece canavar kaldı.

Damarlarımda adrenalin akıyor, ama korkudan değil. Onun kontrolünü kaybetmesini görmek istiyorum. Bu güçlü adamın bedenimle gerçekten ne yapmak istediğini, neyi sakladığını öğrenmek istiyorum.

"Benim," diye homurdanıyor tenime karşı, koyu ve sahiplenici bir sesle.

Başımı hevesle sallayarak ona doğru geri çekiliyorum. Eğer ben onunsam, o da benimdir.

Kalçalarımı yukarı doğru kıvrarak onu daha derine çekiyorum ve nefes nefese kalıyorum; büyüklüğü beni iyice geriyor ve her sinir ucumu harekete geçiriyor. Göğsünden fırlayan hırıltı, bağlantı noktamız da dahil olmak üzere tüm vücudumda titreşimler yaratıyor ve yoğunluğun etkisiyle çığlık atıyorum, kendimi tutmaya çalışırken kollarım titriyor.

"Daha fazla." diye talep ediyorum ve içimdeki ayı bana istediğimi veriyor, kalçalarını öne doğru sallayarak, yavaş yavaş, teslim olan bedenimin içine doğru itiyor.

Onun muazzam cüssesi beni adeta ezip geçiyor, altında kıvranırken ve bu kadar tamamen dolu olmaya alışmaya çalışırken bile. Sanki her yerde, bedenimi ele geçirmiş, bana sahip olmuş gibi.

"Bu kadar, Zara. Hepsini al." Sesi gergin, neredeyse insan dışı.

Ben beni sabit tutuyor, bir eliyle klitorisimi çevreleyip daireler çizerken, diğer eliyle de hafif hareketlerle içeri ve dışarı doğru hareket ederek bana uyum sağlamama yardımcı oluyor. Aç bakışları, vücudumun onun etrafında gerildiği yere sabitlenmiş durumda.

"Çok iyi gidiyorsun." diye övüyor, hareketleri hızlanıyor, itişleri daha derin ve hızlı hale geliyor. Nefesim keskin hırıltılara dönüşüyor, her hırıltı kalçalarının itişiyile noktalanıyor.

"Evet, Ben, evet."

Onun hamlelerine karşılık vermek için geriye doğru kıvranıyorum, daha sert bir şekilde beni almasını istiyorum. Arkaya uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum, o da bileğimi yakalayıp sırtımın alt kısmına bastırıyor. Bu pozisyon beni tek omzuma doğru itiyor, açıyı değiştiriyor ve ne kadar derine indiğine şaşırarak çığlık atıyorum.

"Daha çok çalış. Bana bunun sen olduğunu, sadece sen olduğunu göster."

Bileğimi daha sıkı kavradı, diğer eli de kalçamı buldu. İlkel ve sahiplenici bir kükreme kabinin duvarlarını sarstı ve içimi eritti.

Bileğimi bıraktıktan sonra kollarını altıma kaydırıp beni yukarı ve göğsüne doğru çekti. Şimdi dizlerimin üzerindeydim, tamamen ona saplanmışım, sırtım onun ön tarafına dönüktü ve beni yerimde tutuyordu. Bir kolu göğsümün üzerinden geçerken diğer eli boğazımı gevşekçe kavramıştı.

"İşte dostların sahip olduğu şey bu." Sakalı boynumu gıdıklarken, yanağımda yanağımda yanaklarımı ısıtan nefesiyle, her kelimesini bir itişle vurgulayarak doğrudan kulağıma hırladı. "Her gece. Her sabah. Bu bağ, bu ihtiyaç."

Açısı sayesinde içimde varlığından haberdar olmadığım noktalara dokunuyor ve o istediğini alırken ben sadece tutunabiliyorum. Başım omzuna yaslanıyor, tamamen onun kontrolüne teslim oluyorum.

"İstediğim zaman alabilirim." diye homurdandı, kehribar rengi gözleri yatağın karşısındaki aynada gözlerimle buluştu. "Nasıl istersem."

İkimizi birlikte görmek, arkamda o kadar büyük ve güçlü bir şekilde durması, her hareketimi kontrol etmesi, beni bir tür özgürlüğe doğru sürüklüyor. Tam paramparça olmak üzereyken, o duruyor, derine bastırıyor ve kendi özgürlüğünü buluyor. İçimde atan, beni içten işaretleyen hissi, sonunda beni doruk noktasına ulaştırıyor.

Memnun ve titreyerek öne doğru yığıldım, ama o henüz işini bitirmemişti. Hâlâ içimde sert bir şekilde, ikimizi de yatağa indirdi, beni yüzüstü yatırdı ve kalçalarımın altına bir yastık koydu. Sert göğsü sırtımı örterken tekrar hareket etti, bu sefer daha yavaş ama aynı yoğunlukta.

"Benimsin," diyor tekrar, istikrarlı bir ritim tutturarak. Bu pozisyonda her şey daha sıkı ve ağırlığı arkamda olduğu için kendimi tamamen kuşatılmış ve bütünüyle sahiplenilmiş hissediyorum.

"Evet, seninki." diye inleyerek yatağa doğru onayladım.

Aniden hareket ederek bileklerimi tek büyük eliyle kavradı ve başımın üstüne sabitledi. Diğer eliyle göğsümü kavradı, sonra da birleştığımız yere doğru kaydı.

"Eşim. Her şeyim. Tapınacağım." diye hırladı, sesi duygudan boğuktu. Parmakları klitorisimi buldu ve ben tekrar paramparça oldum, sadece ağırlığı beni yerimde tutuyordu.

"İşte bu." diye övüyor, ritmini hiç bozmadan. Beni tamamen sarıyor, sıcaklığı ve gücüyle kuşatıyor, bir başka boşalmanın peşinde koşarken. "Benim için mükemmel. Benim için yaratılmış."

Dudaklarında ismim var, sırtıma öpücükler konduruyor ve tekrar içime boşalıyor. Birlikte yere yığılıyoruz, kolları çelik gibi beni sarıyor.

"Ben," diye fısıldıyorum, o da etrafıma kıvrılıp saçlarımı yana doğru itiyor. "Bu..."

Hiçbir şey söylemiyor, ama eli bacaklarımın arasına kayıyor ve her kaçmaya çalıştığında tohumunu nazikçe tekrar içime itiyor. Bu hareket o kadar ilkel, o kadar sahiplenici ki, beni ürpertiyor.

Uzun bir sessizliğin ardından, sesi daha insansı bir tonda, "Şehir cehennem olacak," diye mırıldandı. "Çok fazla insan. Çok fazla gürültü. Orada seni düzgün bir şekilde koruyamazlar."

Kollarının arasında dönüp yüzümü göğsüne bastırdım. Kalbi yanağımanın altında düzenli bir şekilde çarpıyordu.

"Sadece birkaç günlüğüne," diye hatırlattım ona usulca. "İhtiyacımız olan işleri halledip geri döneceğiz."

"Ayım bundan nefret ediyor." Eliyle başımın arkasını kavradı, parmakları sahiplenici bir şekilde saçlarıma dolandı. "Ama sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Elini daha da sıkılaştırıyor ve bana karşı tekrar sertleştiğini hissediyorum. Ayı şekil değiştirenler ve onların dayanıklılığı... Bana kalırsa,

onun olmanın tam olarak ne anlama geldiğini bana göstermeye henüz son vermedi.

Perdelerden süzülen şafağın soluk ışığı ve izleniyor olma hissiyle uyandım. Ben yatak başlığına yaslanmış oturuyordu, bedenim onun yanına kıvrılmıştı, kolu beni sahiplenici bir şekilde sarmıştı. Çarşaflar belimize dolanmış, saatlerce süren tutkunun kanıtıydı. Beni kıpırdanırken izlerken parmakları çıplak omzumda tembel desenler çiziyordu.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye fısıldadım göğsüne doğru.

"Biraz zaman." Sesi, gecenin yorgunluğundan dolayı her zamankinden daha kalın ve pürüzlüydü. Başımı kaldırdığımda, ayısı su yüzeyine yakındı ama artık kontrol altındaydı. İzliyor, bekliyordu.

Daha iyi görebilmek için yüzümü ona doğru çevirdim, bu hareket her bir lezzetli acıyı hissetmeme neden oldu. Vücudumu taradığında ağzının ve ellerinin izlerini fark etti. Bakışları her bir izi memnuniyetle takip etti, yüzüne sahiplenici ve kibirli bir gülümseme yayıldı.

Ben, yüz yüze gelene kadar yastıklara doğru kaydı. Eliyle çenemi kavradı, başparmağıyla alt dudağıma hafifçe dokundu ve ardından beni nazikçe öptü. Her dokunuşu nazik, neredeyse saygılıydı ve gecenin umutsuz sahiplenme çabalarından çok farklıydı.

Elimle göğsünde bıraktığım çizikleri keşfederken, dokunuşuna karşılık veriyorum. Bazıları şekil değiştirme yeteneğiyle iyileşmeye başlamış olsa da, diğerleri ne kadar vahşi olduğumuzun kanıtı olarak kalmış durumda.

Elimi tutuyor, dudaklarına götürüp her bir parmak ucumu öpüyor.

Bu şefkat nefesimi kesiyor. Bu Ben, insan, canavar değil; yine de o karanlık gözlerinde gizlenen ayıyı görebiliyorum, ama şimdilik insanın önderlik etmesine izin veriyor.

Dikkatli elleriyle beni sırt üstü çevirdi, üzerime eğildi. Pencereden sızan güneş ışınları geniş omuzlarında dans ederek her kasını belirginleştirdi. Uzandım ve sakalının arasından çene hattını okşadım, o da dönüp avucumu hafifçe ısırdı.

“Güzel,” diye mırıldanıyor, bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Dudakları gözlerinin izini takip ederek boğazıma, köprücük kemiğime, göğsümün kıvrımına yumuşak öpücükler konduruyor. Her dokunuş bilinçli, aceleci değil. Şimdi zamanını ayırıyor, yutmak yerine tadını çıkarıyor.

Kalçama ulaştığında, morluğun kalıntısı olan koyu bir izde duraklıyor, başparmağıyla nazikçe üzerinden geçiyor, ardından ağzı ve elleriyle derinin her santimini keşfederek incelemesine devam ediyor.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum ve o da bacağımın iç kısmını öperken bana bakıyor; gözlerindeki sıcaklık, pencerelerden içeri süzülen sabah güneşinin sıcaklığına rağmen beni ürpertiyor.

"Ben," diye fısıldıyorum ve o, sormama gerek kalmadan neye ihtiyacım olduğunu anlıyor.

Vücudumda yukarı doğru hareket ediyor, dün geceki çılgınlığın aksine, kontrollü bir zarafetle bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bu sefer içime girdiğinde, yavaş ve dikkatli oluyor. Saatlerce süren tutkunun ardından gelen hassasiyetten ikimiz de inliyoruz, ancak gerçekliğin tekrar araya girmesine izin vermeden önce bu son bağlantıya karşı koyamıyoruz.

Bir anlığına hareketsiz kalıyor, alnını benimkine yaslıyor, sadece nefesimi içine çekiyor. Sonra uzun, derin hareketlerle, farklı bir ateş yakıyor. Bu, sahiplenmek veya mülkiyete geçmekle ilgili değil. Bu, ezberlemekle ilgili. Bu anı, bu duyguyu, bu bağlantıyı kemiklerimize kazımakla ilgili.

Bacaklarımı onun etrafına doladım, onu daha da derine çektim ve o da dudaklarımı, kelimelere gerek duymadığımız her şeyi anlatan bir öpücükle yakaladı. Elleri yüzümü kavradı, beni tamamen ve eksiksiz bir şekilde sevdi, ta ki ikimiz de titreyerek doruk noktasına ulaşana kadar.

Düşerken birlikte düşüyoruz, dudaklarında benim adım, benim dudaklarımda onun adı. Aşağı inerken içimde kalıyor, ikimiz de bir an bile ayrılmak istemiyoruz. Ağırılığı beni yatağa bastırıyor ama ben bunu

memnuniyetle karşılıyorum, ellerimi sırtında uzun, yatıştırıcı hareketlerle gezdiriyorum.

Sabah güneşi artık tamamen doğmuş, yatağın üzerine altın sarısı çizgiler çiziyor. Çok yakında kalkıp duş almamız, sonra da günün tüm zorluklarıyla yüzleşmemiz gerekecek. Ama şimdilik, sadece birbirimize sarılıyoruz, ten tene, kalp kalbe, bu mükemmel anın içinde tamamlanmış haldeyiz.

“Ben.” Beau’nun sesi yatak odası kapısından yankılandı, ardından sabah sessizliğinde yankılanan üç sert vuruş geldi. “Lisa... şey, Dedektif Harris burada. Zara’yı kontrol etmek istiyor.”

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, gerçek dünyanın araya girmesine henüz hazır değilim. Hava hala seks kokuyor ve damarlarımda tatmin duygusu akıyor. Zara yanıma yaslanmış, nefesi tenime sıcak geliyor ve bedeni, birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından yumuşak ve esnek.

"Bize bir dakika verin," diye seslendim, sesim boğuktu. Beau'nun ayak sesleri koridorda uzaklaştı, eski tahta döşemeler ağırlığı altında gıcırdıyordu.

Zara kıpırdandı, başını kaldırmadan önce göğsüme bir öpücük kondurdu. Yeşil gözleri hâlâ uykudan bulanıktı, saçları ise altın sarısı ipekten, karmakarışık bir haldeydi. Çok sevildiği belliydi ve benim ayıcığım gururla kabardı.

"Dedektif Harris burada mı?" diye soruyor, anında daha tetikte. "Sence Amber ile ilgili mi?"

“Hadi öğrenelim.” Alnına bir öpücük kondurdum. “Üzerini giy. Ben hallederim.”

Hızla giyiniyoruz, gecenin rahat samimiyeti yerini önümüzdeki günün işlerine bırakıyor. Ben kot pantolon ve tişörtümü giyerken o da benim gömleklerimden birini ve dünkü pantolonunu alıyor. Onu benim kıyafetlerimle görmek içimdeki ilkel bir şeyi tatmin ediyor.

Yatak odasının loş ve sıcak ortamından sonra oturma odası çok aydınlık geliyor.

Dedektif Lisa Harris şöminenin yanında duruyor, keskin mavi gözleri kulübemin her detayını inceliyor. Alev gibi saçları ciddi bir topuz şeklinde toplanmış. Ceket, hizmet silahının çıkıntısını tam olarak gizlemiyor. Bizi duyduğunda dönüyor, yüzünde gerçek bir endişe ifadesi var.

Mason ve Maddox, nöbetçi gibi pencerelerin iki yanında duruyorlar. Beau, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde mutfak tezgahına yaslanmış. Arkasındaki kahve makinesi fokurdayarak havayı acı kokusuyla dolduruyor.

Harris, profesyonel ama sıcak bir ses tonuyla, “Zara,” diyor. “Dairenizdeki olayı duyunca seni kontrol etmek istedim. Beau seni buraya getirdiğini söylemedi. Lüks bir otelde saklandığını sanıyordum.”

Beau'ya öfkeli bakışlar atıyor; Beau ise en ufak bir özür belirtisi göstermiyor ve "Herkes yerini söylersen burası pek de iyi bir saklanma yeri olmaz" diye bir şeyler mırıldanıyor.

Zara kanepeye doğru ilerlerken, "İyiyim," diyor. "Gerçekten. Ben bana çok iyi bakıyorum."

Ayıcığım çok kibirli. Ona iyi baktığını söylemek yetersiz kalır.

Harris'in gözleri aramızda gidip geliyor, her detayı inceliyor. Zara'nın koltuğunun arkasında sahiplenici bir şekilde durmam. Onun bilinçsizce bana doğru yaslanması. Dedektifin dikkatinden hiçbir şey kaçmıyor.

“Dün gece burada bir tür kargaşa olduğunu duydum.” Harris, tahta zeminde ağır ağır vuran botlarıyla yaklaşıyor. “Ve verandada taze kan izleri görüyorum. Bana ne olduğunu kim anlatabilir?”

Zara kaskatı kesildi, ne diyeceğini bilemedi. Gerginliğini azaltmak için avucumu belinin alt kısmına koydum.

Beau sakince, "Jerry'nin kulübeye getirdiği yaralı bir sincap," dedi. "Endişelenecek bir şey yok."

Lisa, Beau'nun hemen araya girip cevap vermesine sinirlenerek ona çıkıştı.

“Bir sincap.” Sesi ifadesiz, inanmaz bir tonda. “Sincap mı verandadaki tüm o kanı bıraktı?”

Beau, onu kışkırtmak amacıyla kasten yavaşça ve küstahça başını salladı.

Mason omuz silkerek, "Dağ hayatı işte," diye ekliyor. "Her zaman güzel olmuyor."

Sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzuyor. Harris daha fazla soru sormak istiyor gibi görünüyor, ancak Zara ilk konuşan oluyor.

"Aslında, Dedektif Bey, sanırım Ben ve ben bugün şehre geri dönüyoruz."

Harris kaşlarını çatı. "Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Seni takip eden kişiyi hâlâ yakalayamadık."

Ortalık biraz sessizleşiyor. Kimse açıkça yalan söylemek istemiyor.

Zara, soruyu geçiştirerek, "Sonsuza kadar saklanamam," diyor. "Ve Ben de benimle olacak."

Harris'in bakışları beni değerlendirircesine bana kaydı. "Şehre mi gidiyorsun? Sen mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Elbette gidiyorum.

"O nereye giderse, ben de oraya giderim," diyorum kısaca.

Ses tonumda bir şey onu ikna etmiş olmalı çünkü yavaşça başını sallıyor.

"Ben kendim geri dönmeliyim. Onun sözüne güvenmek yerine, iyi olup olmadığını bizzat görmek istedim." Beau'ya sert bir bakış attı. "Ve sanırım sana bir araç lazım çünkü kardeşin, neden kereste sahasının etrafında dolaştığını sormadan önce kaçtı."

Gülümsüyor. "Evet, sanırım öyleyim. Ama sakın bir şaka yapmaya kalkma, Dedektif."

Harris içini çekti, sabrı tükenmişti belli ki. "Pekala, hadi gidelim. Bugün yapmam gereken gerçek işlerim var."

Onlar gittikten sonra kabin daha sessizleşti. Çantamı alıp içine gerekli eşyaları attım: birkaç yedek kıyafet, diş fırçası, temel ihtiyaçlar. Çok fazla şeye ihtiyacım yok. Umarım uzun bir kalış olmaz.

Zara, eşyalarımı toplarken bana bakarak, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Sana zaten söyledim. Nereye gidersen, ben de oraya giderim." Çantayı fermuarla kapatıyorum. "Hadi şunu halledelim."

Jerry nerede uyukluyorsa oradan fırlayıp hemen Zara'nın yanına yapışıyor. Kamyonetime doğru giderken, hiç sormadan içeri atlıyor ve arka koltuğun ortasını sahipleniyor.

Koruyucu ve biraz da yapışkan duygular hisseden tek kişi ben değilim.

Yolculuk oldukça kolay başlıyor. Dağ yolları, ağaçlar, temiz hava. Ama şehre doğru inerken her şey değişiyor. Daha fazla araba. Daha fazla bina. Daha fazla insan. Daha az doğa.

Egzoz ve beton kokmayan bir hava almak için camları aralıyorum. İlk gerçek trafiğe girdiğimizde ellerim direksiyonu daha sıkı kavırıyor ve içimdeki ayı bu teneke kutunun içinde hapsolmaya isyan ediyor.

Zara, elini dizime koyarak usulca, "İyi misin?" diye sordu.

"Pekala." diye homurdanıyorum. Ve öyleyim de. Sevmiyorum ama idare edebilirim. Jerry, Zara'ya daha da yaklaşarak sızlanıyor. O da hoşuna gitmiyor.

Apartmanına vardığımızda, çenemi sıkılmaktan ağrıyordu. Otopark dar, karanlık ve yankılıydı, ama Zara'nın bunu yapması gerekiyordu, bu yüzden yapıyorduk.

"Hadi şu işi bir an önce bitirelim," diye mırıldanıyor arabadan inerken, olay yerine geri dönme konusunda ne kadar gergin olduğunu gizlemeye çalışarak.

"Hemen arkandayım," dedim çantamı alırken. Jerry hâlâ bacağına yapışık halde arabadan indi.

Artık o daireyle yüzleşme ve hem Amber'ın hem de Zara'nın hayatlarını birlikte toparlama zamanı geldi.

Amber'ın kahkahası olmadan daire hâlâ eksik gibi geliyor. Ben kapının yanındaki yığına başka bir kutu taşırken ben de kapısının eşiğinde duruyorum. Eşyalarımızın çoğu zaten paketlenmiş durumda. Yeni dairenin satın alma işleminin şimdiye kadar tamamlanmış olması beklendiğinden, her şey berbat olmadan önce işe başlamıştım.

Amber, buradan bir an önce çıkmak için bu kadar istekli olmama güldü.

"Ağır olanların sonuncusu bu," diyor Ben, bir kutu kitabı yere bırakırken. Jerry sessizce yanından geçiyor, köşeleri kokluyor, bu garip yerdeki her yabancı kokuyu içine çekmeye çalışıyor.

Amber'ın odasından son kutuyu alıyorum, depoya koymaya kıyamadığım kişisel eşyalarının olduğu kutuyu. Fotoğraflar, şans getiren seçme küpeleri, çok sevdiği deri ceket... Kutuyu kapatırken boğazım düğümleniyor.

"Bunu alacağım," diyor Ben usulca, ama ben başımı sallıyorum.

"Bu olay aklımdan çıkmıyor."

Açıklamaya gerek duymadan anladığını belirterek başını salladı. Ben hakkında öğrendiğim bir şey de bu; ben ne istediğimi bilmezken o tam olarak neye ihtiyacım olduğunu seziyor.

Telefonum titriyor. Amber'ın avukatı beni arıyor. Bu konuşmadan çok korkuyordum.

"Bunu ben almalıyım," diyorum Ben'e ve o da bana mahremiyet sağlamak için mutfığa gitmeden önce omzumu sıkıyor.

“Bayan Reeves? Sizden haber aldığıma çok sevindim.” Nerede olduğumu bilmiyordu. Eminim ki kafamı kuma gömdüğümü düşünüyordu. “Amber’ın dönüşünü bekleyen yapımlarla görüşmem gerekiyor.”

Telefonumu tekrar açtığımda bitmek bilmeyen sesli mesajlar ve yazılı mesajlar vardı. Son birkaç haftadır nelerle uğraştığını ancak tahmin edebiliyorum.

Kanepeye çöktüm ve her şeyi not almak için kullandığım not defterini çıkardım. "Biliyorum. Yeterince bekledik. Yeniden oyuncu seçimi yapmaları gerekiyor."

Onu bulsak bile, kendini tekrar işine vermeyecek.

“Santiago filmi bir ay daha beklemeye razıydı, ama bence doğru kararı veriyorsunuz. Santiago projesi, Ryan Morrison'ın oynadığı bağımsız film, tıp draması için yapılan iki konuk oyunculuk ve parfüm reklamı da dahil olmak üzere tüm yapımlara resmi izinleri göndermemiz gerekecek.”

Her biri bir veda gibi geliyor. "İmzalanması gereken her şeyi bana gönderin."

Amber'ın çok fazla seyahat etmesi nedeniyle, onun çoğu işi için vekaletnameye sahibim. Sadece bunu bu şekilde kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

“Gecikmeler ve sözleşme ihlalleri nedeniyle bazı maddi cezalar olabilir. Daire için verilen depozito gitti, ancak bunları en aza indirmeye çalışacağım. Umarım, koşullar göz önüne alındığında, çoğu insan anlayışlı olur veya en azından anlayışsız görünmekten korkar, ama...”

Parayı umursamıyorum. Onun bizim için elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum ve isteyebileceğim tek şey bu.

“Anlıyorum.” Rakamlar zaten dudak uçuklatıcı, ama Amber'ın parası vardı. Her şey yoluna girecek.

Telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Amber'ın takvimi, asla gerçekleşmeyecek toplantılar ve seçmelerle dolu, karşımda duruyor. Yazmaya başlıyorum:

Sayın Davidson, Amber Reeves'in önümüzdeki Salı günü yapılacak kimya okuma etkinliğine katılamayacağını üzülerek bildiriyorum...

Ben kapı aralığında tekrar belirir. "Size biraz yemek getireceğim. Buzdolabının üzerindeki Pad Thai restoranı iyi mi?"

Başımı salladım ve ona onay işareti verdim. "Pad Thai, bol fıstıklı mı?"

“Anladım.” Tereddüt ediyor. “Arkamdan kapıyı kilitle.”

O gittikten sonra daire daha da boş geliyor. Tekrar e-postalara dalıyorum, her şeyi iptal ediyorum, oyuncu seçimi yönetmenlerinden özür diliyorum ve sempatik olanlardan öfkeli olanlara kadar değişen yanıtlarla karşılaşıyorum. Bir yapımcı dava açmakla tehdit ediyor. Öfkeli bir yönetmen, projesinin ortasında nasıl olup da ortadan kaybolmaya cüret ettiğini soruyor.

Jerry içeri girer ve başını dizime yaslar, ben de her e-postayı bir kapı daha kapanmış gibi, metodik bir şekilde ele alırım.

Sonra görüyorum—Amber'in son işinden arkadaşı Isla Mills'ten gelen bir e-posta.

Zara, haberleri takip ediyorum. Amber için çok üzgünüm. Bunun duyarsızca gelebileceğinin farkındayım, ama bağımsız bir film çekiyorum ve başrol oyuncumuzun asistanı işten ayrıldı. Çekimler altı hafta sürecek ve önümüzdeki ay başlayacak. Ücret çok yüksek değil, ama ihtiyacın varsa iş. İlgileniyorsan beni ara.

Dağdan altı hafta uzakta. Ben'den uzakta.

Kapı açılıyor ve Tayland yemeklerinin kokusu daireyi dolduruyor. Yakışıklı arkadaşım çantaları tezgâhın üzerine koyarken ona gülümsüyorum ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Sürekli pencerelere bakıyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Teşekkürler," diyorum normal görünmeye çalışarak. "Muhteşem kokuyor."

Ben en sevdiğim şeylerin hepsini getirmiş, ya da belki de her şeyi sipariş etmiş. Masa evraklarla dolu olduğu için yerde oturarak yiyoruz ve Jerry, Ben'in parmaklarından tavuk parçalarını mutlulukla alıyor.

"Durum ne kadar kötü?" diye soruyor sonunda, listelerime başıyla onaylayarak.

Ona not sayfalarını gösteriyorum. "Birden fazla yapım şirketi tazminat istiyor, ama umarım kötü basın korkusu onları bu konuda ısrarcı olmaktan alıkoyar. Cuma gününe kadar Vancouver'a uçup son setten eşyalarını almam gerekiyor, yoksa Tanrı bilir nereye depolanacaklar. Gelecek hafta avukatlarla sözleşme anlaşmazlıkları hakkında bir toplantım var. Ve..." Tereddüt ediyorum. "Bir iş teklifi var. Başka bir oyuncuyla altı haftalık bir iş."

Çenesi kasıldı. "Paraya ihtiyacınız varsa, bende bolca var."

Aynen öyle. İşte bu kadar basit. Onun olan benim de.

"Ben... Paranı alamam."

Başını yana eğerek beni dikkatlice inceliyor.

“Gitmek istiyorsan, o başka bir konu,” diyor sessizce. “Seni durdurmayacağım. Daha önce bir kariyerin vardı ve... Altı haftayı halledebiliriz. Belki ben de gelebilirim...”

Ama bunu söylerken bile, muhtemelen çoktan pişman olduğu yarım yamalak bir teklif olsa da, şehrin onu nasıl yıpratıldığını görebiliyorum. Sokaktan gelen gürültü onu gerginleştiriyor. Yüksek binalar ve yeşillik eksikliği. Ben temiz hava eksikliğiyle boğuşuyorsam, dağ adamım kesinlikle keyif almıyor demektir ve biz buraya daha sadece bir gün geldik.

“Belki bunların bir kısmını uzaktan yapabilirim,” diyorum. “Acil işleri hallettikten sonra...”

Ama gözlerimiz buluştu. Dağda Wi-Fi yok. Cep telefonu sinyali de yok.

“Ne yapman gerekiyorsa yap.” Elimi tuttu ve beni kucağına çekti, omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için masaj yaparken, önümdeki uzun listeye bakıp bunun ikimizin de düşündüğünden çok daha uzun süreceğini fark ettim.

Bu daire boğucu. Tüm pencereler açık olsa bile, hava ağır ve bayat, aşağıdaki sokaktan gelen egzoz kokusuyla dolu. Ter tenimi kaplıyor ve boğazımın dibinde birikiyor, çarşaflar tenime yapışıyor.

Kulübem asla böyle olmaz. Dağ geceleri, yazın bile serin kalır ve istersem her kapıyı açabilirim.

Ayılar şehir hayatına uygun yaratılmamıştır.

Zara yanımda kıpırdanıyor, şakaklarındaki saçları nemli. İnce pamuklu askılı tişörtü tenine yapışmış. Onu kendime çekmek istiyorum ama bu dar alanda zaten çok sıcaklamış durumdayız.

Uyku umudumu kaybedip yataktan kalktım. Pencereye doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki tahta zemin sıcaktı. Dışarıya doğru eğilip daha serin bir hava aradım ama sadece aynı şeyleri buldum: Egzoz dumanı, çöp ve çok fazla insanın ekşi kokusu.

Yukarı bakıp yıldızları arıyorum. Hiçbir şey yok. Sadece sokak lambalarından yayılan turuncu bir pus gökyüzünü kapatıyor. Bir siren çığlık atarak pencere çerçevesini sallıyor.

"Uyuyamıyor musun?"

Zara yatakta uzanmış beni izliyor, loş ışıktaki yeşil gözleri endişeli. O kadar güzel ki, nefesimi kesiyor.

"Sadece ılık."

Doğrulup saçlarını yüzünden çekti. "Vantilatörü açacağım."

Başımı salladım. "Hadi tekrar uyumaya devam et."

Ama o çoktan odanın karşısına doğru sessizce yürüyor, çıplak ayakları tahta zeminde çınlıyor. Eski kutu vantilatör çalışmaya başlıyor, sıcak havayı daireler şeklinde üflüyor. Jerry kapının yanındaki yerinden başını kaldırıyor, kapı tokaları şıkırdayarak ses çıkartıyor, sonra homurdanarak tekrar yerine oturuyor.

"Bugün uçak biletlerini ayırtmam gerek," diyor gözlerime bakmadan. "Vancouver'a."

"İki bilet."

Yatağa geri dönerken parmakları çarşafların arasında dolanarak kısa bir an duraksadı. Sadece bir saniyeliğine, ama yakaladım.

"Elbette. İki bilet." Gülümsemeye çalışarak arkasını döndü. "Ama inanılmaz sıkıcı olacak. Sadece kutuları taşımak ve prodüksiyon asistanlarıyla uğraşmak."

Sıcak havaya rağmen ona dokunma ihtiyacıyla yanına gittim. "Seni yalnız bırakmayacağım. Bunlar Amber'ın eşyaları. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalısın."

"Ben..." Elini göğsüme koydu, parmakları hızla atan kalbimin üzerinde gezindi. "Buradan nefret ediyorsun."

Yalan söylemiyorum. "Hayatta kalacağım."

"Evet, benim için buna katlanıyorsun ama yine de bundan nefret ediyorsun. Ve sonunda iyi olmayacaksın." Bu açıklaması aramızda ağır bir etki bırakıyor, çünkü haklı.

"Hadi yatağa geri gel," diyor usulca. "Sabah hallederiz."

Yanına uzanırken yatak hafifçe çöktü. Bana sokuldu, nefesi göğsümde sıcaktı. Vantilatör gıcırdadı. İki blok ötede bir araba alarmı çaldı. stmzdeki dairede bir çift tartışıyordu, sesleri ince tavandan duyuluyordu.

Saatler geçtikçe ve kafamın içindeki ayı kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atarken, kendime itiraf ediyorum ki, burayı gerçekten de nefret ediyorum.

Sabah, kirli pencerelerden sızan soluk bir ışıkla başlıyor. Zara çoktan telefonda, havayollarıyla konuşurken küçük mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyor. Masanın, tezgahın, çöp kutusunun etrafında nasıl hareket ettiğini izliyorum. Duvara sekiz adım, dn, sekiz adım geri.

"Cuma sabahı," diyor telefonu kapatırken. Parmakları uyluğuna vuruyor. "Cuma sabahı uçuyoruz."

Göğsüm sıkışıyor. Bu beton kutuda üç gün daha. Geri dönüştürülmüş havayı soluyarak ve kaldırımda biri çok yakından geçtiğinde tüylerim diken diken olmuyormuş gibi yaparak geçireceğim üç gün daha.

“Ben.” Telefonu dikkatlice tezgâhın üzerine koydu. “Vancouver'a gitmeden önce birkaç günlüğüne eve gitsen nasıl olur?”

Kahve fincanım ağzıma doğru giderken yarı yolda durdu. "Ne?"

Bizi gönderiyor. Ayıcığım perişan halde. Ne yanlış yaptık ki?

“Ayını serbest bırakabilirsin. Biraz temiz hava al.” Bana acıyarak bakıyor, sanki bu durumdan zorlanan benmişim gibi, kız kardeşinin kaybolmasının ardından yaşananlarla boğuşan arkadaşım değil. “O zaman cuma günü uçuş için benimle buluş.”

O benim gitmemi istiyor.

"İyiym," diye ısrar ediyorum dişlerimi sıkarak.

“Hayır.” Yüzüme dokunuyor, başparmağı gergin çenemi okşuyor. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. “Ağaçlara, toprağa ve alana ihtiyacın var. Bütün hafta boyunca beni kağıtlarla uğraşırken izlemenin bir anlamı yok. Rahat olmanı istiyorum.” Bana doğru eğilip öpüyor. “Benim için.”

Tanrım, o mükemmel. Ama bu çok yanlış geliyor.

“Bir hafta.” Parmakları yüzümde daha da sıkılaştı. “Cuma sabahı havaalanında. Söz veriyorum.”

Bir saat sonra, kıyafetlerimi spor çantamın içine tıktırıyordum. Fermuar sıkıştı ve gerekenden daha fazla zorladım. Jerry, boğazından kısık bir iniltiyle yatak odasından kapıya ve tekrar geri beni takip etti.

"Jerry kalıyor," diyorum kapıda. Anahtarlarım avucuma saplanıyor.

Kadın başını salladı, bir eli adamın yakasındaydı. Ben kaçarken o da ona göz kulak olacak.

“Cuma,” diyor. Kelime dar koridorda kırılğan geliyor. Sesinde bir titreme var. Bunu duymak beni kahrediyor.

"Kalabilirim," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru, ama o başını sallıyor.

"Cuma."

Ona veda öpücüğü veriyorum ve parmakları bir anlığına tişörtümü kavırıyor, sonra bırakıyor.

Merdiven boşluğunda ayak seslerim yankılanıyor. Şehrin sıcaklığında uzun süre beklediği için motoru ağır çalışan kamyonum, anahtarı çevirdiğimde protesto edercesine çalışıyor.

Trafik ağır ağır ilerliyor. Kırmızı ışık. Yeşil ışık. Daha fazla beton ve cam. Ama sonunda dağ yoluna ulaştığımda, binaların yerini çam ağaçları aldığı ve hava temizlendiğinde, omuzlarım nihayet gevşedi.

İşten hiç bahsetmedi. Bildiğim kadarıyla, Vancouver'dan sonra Los Angeles'a gidecek ve yine geride kalacağım. Çünkü ben insanlarla ve gürültüyle başa çıkamayan büyük bir bebek gibiyim.

İçimde kemiren şüphe ve ayrılığın verdiği göğsümdeki acıyla direksiyona yumruk atıyorum.

Cuma çok uzak gibi geliyor.

Kahve fincanı, fırlattığımı fark etmeden duvara çarparak paramparça oldu. Seramik parçaları yere saçıldı ve koyu renkli sıvı ahşap dolapların üzerinden damladı.

İçimdeki ayı pençeleri, onu geri almak için geri dönmemizi istiyor. Bir gün. Onu o dairede bıraktığımdan beri sadece bir gün geçti ve kulübe şimdiden bir mezar gibi geliyor.

Aklımdan neler geçiyordu ben?

Ön kapı aniden ve gürültüyle açıldı. Tam saldırıya geçmeye hazırlanırken, Beau'nun kokusunu, ardından da Maddox'un kokusunu aldım. İkisi de kapı eşiğinde donakalmış, yıkımı izliyorlardı.

Kırılan kupa sadece son kayıp. Dolap kapakları çok sert tuttuğum için yamuk duruyor. Banyodaki kokusu çok yoğun olduğu için kapı çerçevesinde pençe izleri var.

“Aman Tanrım, Ben.” Beau’nun sesi özenle tarafsızdı. “Ne zaman döndün?”

“Dün.” Sesim titriyor. “Benden gitmemi istedi.”

Beau, durumu bu kadar kötü karşılamama şaşırmış bir şekilde kısık sesle ıslık çaldı. Maddox, eskiden sandalye olan şeyin kalıntılarını tekmeleyerek kenara itti. “Buradan çıkman gerek.”

Bu ruh halinde misin? Bu tam bir felaket tarifi gibi görünüyor.

“İyiyim.” Üç gün daha. Sanki üç yıl geçmiş gibi.

“Elbette öylesiniz.” Telefonunu çıkarıp bana bir fotoğraf gösterdi.

Garaj yolumda yamuk park etmiş olan benim kamyonetim. Topraktaki derin izler, ani fren yapışımın izlerini gösteriyor. Sürücü kapısı hala açık. Eve dönüş yolculuğunu zar zor hatırlıyorum.

"Cuma günü onunla buluşup Vancouver'a gideceğiz."

"Çünkü bu iyi sonuçlanacak." Beau duvarlarımdaki pençe izlerini inceliyor. "Tamamen aklını kaybetmeye ne kadar yakınsın?"

İtiraf etmek istemediğimden daha yakın. Ayı, onu terk ettiğimden beri peşimi bırakmıyor, geri dönüp bizim olanı geri almamızı istiyor. Her içgüdüm, o dağdan aşağı geri inip bir daha asla yanından ayrılmamamı haykırıyor.

Beni burada tutan tek şey, onun bana yardım etmeye çalışması, ihtiyacım olanı vermeye çalışmasıdır.

Homurdanıyorum. "Üç gün dayanabilirim."

"Asla!" Beau anahtarlarını çıkarır. "Kamyona bin. Bizimle geliyorsun."

Kesinlikle hayır.

"Bara gitmeyeceğim. Dedim ya..."

"Söylediklerini duydum. Ve bu halde seni içmeye götürecek kadar aptal değilim." Yalvaran gözlerle daha da yaklaştı. "Ama kulübeni parçalamaktan başka yapacak bir şeye ihtiyacın var. Bu gece bir gözetleme görevimiz var. Çok sıkıcı, ama seni meşgul edecek."

Kulübenin etrafına bakıyorum. Her nefesimde onun kokusu var. Her yüzey bir anıyı barındırıyor. İçimdeki ayı bu durumdan deliriyor.

"Pekala." Belki başkalarının sorunlarına odaklanmak yardımcı olur. "Ama ben hiçbir iş almıyorum. Sadece... yardım ediyorum."

Beau gözlerini devirdi, sonunda beni ikna edeceğinden emindi.

"Ne olursa olsun, kamyonu binmenizi sağlayacak olan bu." Maddox çoktan kapıya doğru yönelmişti. "Önce duş alın ve eşyalarınızı getirin; geceyi burada geçireceksiniz."

Yaklaşırken yatak odasının kapısı karşımda beliriyor. İçeri girme hatasını yapıyorum. Çarşaf, birlikte geçirdiğimiz son sabahtan kalma, hâlâ birbirine dolanmış durumda. Onun kokusu her yerde olduğu için burada uyuyamadım bile. İçimdeki ayı, odanın boşluğuna hayıflanıyor.

"Ben." Beau'nun omzuma koyduğu eli beni kendime getiriyor. "Her şey yoluna girecek. Kısa sürede tekrar bir araya geleceksiniz."

"Öyle mi?" diye ona döndüm. "Hiç eşinden uzakta kaldın mı? Onların dünyasına katlanamayacak kadar aciz olduğun için seni uzaklaştırdıkları oldu mu hiç?"

İrkilir ama geri adım atmaz. "Zara seni reddetmedi. Sadece daha fazla alana ihtiyacın olduğunu biliyor. Geri dönecek."

Ona inanmak istiyorum. Söz verdiği gibi Cuma sabahı havaalanında olacağına inanmak istiyorum. Ama şüphe içimi kemiriyor. Ya Los Angeles'taki işi kabul ederse? Ya şehirde birkaç güne bile dayanamayan bir ayıdan kurtulmanın daha iyi olduğunu fark ederse?

"Hadi gidelim," dedim, yanından sıyrılıp geçerken. "Aptalca bir şey yapmadan önce."

Sanki arabayla oraya geri dönüp, ona buraya geri gelmesi ve bir daha asla gitmemesi için yalvarıyormuş gibi.

Kamyonun motoru gürültüyle çalışmaya başlarken ben arka koltuğa biniyorum. Kabine bakmamaya, onsuz ne kadar boş olduğunu düşünmemeye kendimi zorluyorum.

Arabayla giderken Maddox aynadan bana baktı. "Şunu da söyleyeyim, Beau'yu aradı. Seni kontrol etmesini, iyi olup olmadığını sormasını istedi."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Beni aradı. O da beni düşünüyor.

"Hâlâ içim rahat etmiyor," diye mırıldanıyorum.

Beau sessizce, "Hayır," diye onayladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Dağdan ayrılırken ayı biraz sakinleşti. Sakin değil—onu tekrar görene kadar ben de sakin olamayacağım—ama belki kendimi tutabilirim.

Cuma gününe kadar tamamen çıldırmadan dayanmam gerekiyor.

Sırtımdaki sivri kaya, ince ceketimin üzerinden derime batıyor. Hareket edebiliyorum ama garip bir şekilde, bu acıdan zevk alıyorum. Onu o dairede bıraktığımdan beri hissettiğim ürpertici uyuşukluktan daha iyi.

Rüzgar yukarıdaki ağaçların arasından esiyor, yaprakları hışırdatıyor. Kalın ceketimi daha sıkıca üzerime çekiyorum ve ağaçların arasından görünen gri gökyüzüne kaşlarımı çatıyorum. Nemli toprağa değen kot pantolonumdan soğuk sızıyor ve dürbünü tutan parmaklarım uyuşuyor.

"Kıpırdamayı bırak," diye mırıldanıyor Maddox yanımda, kendi ayaklarını da aşağıdaki arazide eğitmiş halde. "Gürültü yapıyorsun." İki saattir aynı pozisyonda, tamamen hareketsiz, tıpkı bir avcı gibi duruyor. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum.

Gizlenmek için kullandığımız kaya, beyaz çizgilerle kaplı devasa bir granit olup bu yamaçta mükemmel bir konumda yer alıyor. Bize malikanenin kapılarını net bir şekilde görme imkanı sağlarken aynı zamanda bizi gizli tutuyor.

Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıktayız, medeniyete yeterince yakınız ki rüzgar yön değiştirdiğinde uzaktan gelen trafik gürültüsünü duyabiliyorum. Aşağıdaki her şey zenginlikten havalara uçuyor. Bakımlı çimlerden, muhtemelen kulübemden daha pahalı olan bir çeşmeye ve her köşede güvenlik kameralarına kadar her şey lüksü yansıtıyor.

"Bunu neden kabul ettiğimi bana hatırlatır mısın?" diye yakındım, onu sinirlendirmek için tekrar yer değiştirdim. Onunla gelmek bir dikkat

dağıtma yöntemi olmalıydı, bir başka işkence biçimi değil.

“Çünkü kulübeni mahvediyordun ve kardeşlerini çok korkutuyordun.” Kayaya yaslandığı yerden pozisyonunu hafifçe değiştiriyor, hareketi o kadar az ki zar zor fark ediyorum. Konuşurken nefesi soğuk havada buharlaşıyor. “Ayrıca, bu kolay. Aksiyon yıldızı Rick Dalton'ın karısı. Onun aldatıyor olduğunu düşünüyor.”

Yedek dürbünü alıyorum. Konağın giriş yoluna odaklanırken metal yüzüme soğuk geliyor. Objektif her şeyi net bir şekilde gösteriyor: süslü demir kapılar, mükemmel döşenmiş giriş yolu. Bu, midemi bulandıran türden bir aşırılık.

"Peki, biz bazı oyuncuların evliliğini neden önemsiyoruz...?"

“Çünkü avukatları devreye girmeden önce her şeyi belgelememiz için bize bir servet ödüyor.” Maddox'un sesi, hava durumu hakkında konuşurken kullandığı aynı tonda, son derece ciddi. Elinde, sayfaları düzgün zaman damgaları ve gözlemlerle dolu bir defter çıkarıyor. “Sadakatsizliğin kanıtına ihtiyacı var, yoksa boşanmada her şeyin yarısını kaybedecek.”

İçimdeki ayı, tüm bu alaycılığa karşı hırlıyor, sesi engelleyemeden göğsümde titreşiyor. Bir evliliği gözetleme fotoğraflarına ve mali hesaplamalara indirgeme fikri beni hasta ediyor.

"Yani biz ne yapıyoruz, onun karısını dolandırmasına mı yardım ediyoruz?"

İnsanlardan nefret ediyorum. Bu yüzden dağda yalnız yaşıyorum.

“Biz gerçekleri belgeliyoruz. Bunlarla ne yapacağı onun işi.” Maddox, son derece profesyonel bir şekilde, gözetiminden gözünü ayırmıyor.

Kapıdaki hareketlilik dikkatimi çekiyor. Gümüş renkli bir Mercedes yanaşıyor, bulutlu havaya rağmen pırıl pırıl parlıyor. Direksiyonun başındaki kadın, zarif bir güzelliğe sahip. Muhtemelen çoğu insanın kirasından daha pahalıya mal olan sarı saçları, kasvetli havaya rağmen tasarımcı güneş gözlükleri. Bakımlı tırnaklarıyla bir kod giriyor, her hareketi hassas ve ustaca.

“İşte o,” diyor Maddox, sıkışık el yazısıyla notlar alırken. Kalemin kağıda sürtünme sesi, rüzgarın dışında duyulan tek ses. “Bu hafta üçüncü kez tam saat 14:00'te ayrıldı.”

Arabayla uzaklaşmasını izlerken içimde bir burkulma hissettim. Gözden kaybolduğunu sandığı anda omuzlarının düşmesi... Bütün bunlar heyecandan değil, yorgunluktan kaynaklanıyordu.

"Belki de sadece yogaya falan gidiyordur."

"Belki." Maddox'un tonu aksini gösteriyor. Notlarını karıştırıp bana önceki kayıtları gösteriyor. "Ama arabasındaki GPS onu üç kez aynı otelde göstermiş."

"Aman Tanrım." Dürbünü indiriyorum, dünya normal mesafesine geri dönüyor. Boğazımda bulantı tadı yükseliyor. "İnsanlar bunu mu yapıyor? Konuşmak yerine birbirlerini mi gözetliyorlar?"

Maddox omuz silkerek, "Gerçek dünyaya hoş geldin kardeşim. Herkes, kendisine asla ihanet etmeyecek kader eşine sahip olamaz." dedi.

Sözleri, karın boşluğuna indirilmiş bir yumruk gibiydi. Ellerim dürbünü o kadar sıkı kavradı ki, plastik gıcırdadı.

Zara bana asla ihanet etmezdi. Şimdi bile, beni gönderdiği için muhtemelen vicdan azabıyla boğuştuğunu biliyorum. Ayrılırken yüzündeki o görüntü, benim için en iyisini yapmaya çalışırken gözyaşlarının belirmesi, hâlâ göz kapaklarımın ardında yanıyor.

"Sekiz yıldır evliler," diye devam ediyor Maddox, benim yaşadığım karmaşayı umursamadan. Elindeki tableti çıkarıp bana dosyalarından fotoğraflar gösteriyor. Kırmızı halıda çekilmiş, gözlerine ulaşmayan mutlu gülümsemeler. "Çok şükür çocukları yok. Evlilik öncesi sözleşmesi var ama zayıf. Parasını elinde tutmasının tek yolu sadakatsizlik maddesi."

Bakımlı bahçelere ve gösterişli arabalara bakarak homurdanıyorum. Zaten ne yapacağını bilemeyecek kadar çok şeye sahip gibi görünüyor.

"Belki de daha iyi bir koca olmalıydı." diye homurdanıyorum, içimdeki ayı daha da yüzeye çıkıyor.

Maddox, sessiz ormanda sert bir ses çıkararak homurdandı. "Filmlerinden herhangi birini izledin mi? Sanmıyorum ki kendisinden başka kimseyi sevsin. Ama eğer o da başka birini aldattıysa, o da masum değil."

Kanepede yanıma kıvrılmış Zara'yı, şöminenin çıtırtıları eşliğinde birlikte kitap okuduğumuz anı düşünüyorum. Çok basit bir an ama bu aktörün milyonlarından daha değerli.

"Bu saçmalık," diye mırıldanarak dürbünü bir kenara fırlattım. Çam iğnelerinin arasına hafif bir sesle düştüler.

"Bazen işin doğası bu. Bir vakada Zara gibi birine yardım ederken, diğerinde bunun gibi bir durumla karşılaşabiliyoruz. Seçici davranamıyoruz." Maddox, muhtemelen Mars'taki zamanı bile gösteren askeri sınıf bir saate bakıyor. "Tam üç saatliğine gidecek. Her zamanki gibi."

Üç saat.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Maddox, yarı çömelmiş bir halde, tepenin karşı tarafından hızla aşağı inerken omzuma vuruyor. "Şimdi, onu takip edelim."

Takip etmem gereken tek kadın arkadaşım. Şu anda ne yapıyor acaba? Muhtemelen telefonda konuşuyor ya da dizüstü bilgisayarının başında. Ona yardım etmeli, karnını doyurduğundan emin olmalıyım. Daha iyi bir arkadaş olsaydım, şehir işlerini ben hallederdim.

Ayıcığım aynı fikirde değil. Onu ait olduğu dağa geri götürmemiz gerektiğini düşünüyor.

"Beni en çok sinirlendiren şey ne biliyor musun?" diye soruyorum, yolun aşağısında park ettiğimiz sedan arabaya doğru, araba yoluna paralel koşarken. Bir bahçıvan, mekanik bir hassasiyetle çimenlerin üzerinde hareket ediyor ve zaten mükemmel olan çitleri buduyor.

“Bu ne?” Maddox’un sesi ifadesiz. Umurunda değil. O sadece işini yapmak için burada.

“Her şeye sahipler. Para, güzellik, birlikte bir hayat. Ama insanlar sahip olduklarının farkında olmadan her zaman daha fazlasını isterler.” Sesim yükseliyor ve onu tekrar alçaltmak zorunda kalıyorum. Bu tepelerde ses çok uzağa yayılıyor.

Maddox bana dönüp, gerçekten bana baktı. "Herkes senin ve Zara gibi değil. İnsanlarda o kesinlik yok. Siz bile işleri yoluna koyamıyorken, insanların bazen hata yapmalarını suçlayamazsın."

Acıttı. Bu çok ağır bir darbe.

“Şuradaki iş bitti. Sadece resmiyet kazanması için evraklar gerekiyor. Sizler sadece... zaman kaybediyorsunuz.”

Benim konumumdaki biri için umut tehlikelidir, ama yine de ara sıra parıldar. Tamamen söndüremediğim inatçı bir alev.

"Gitmemi istedi," dedim sessizce, sesim neredeyse rüzgarda kayboluyordu. "Ne kadar mutsuz olduğumu gördü ve bana bir çıkış yolu verdi."

“Evet,” diye onayladı Maddox, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. “Çünkü seni seviyor.”

Sesinde bir kıskançlık seziliyor. Çektiğim işkenceyi bilmelerine rağmen, bütün aylar eşlerini bulmak ister.

"Üzerinde herhangi bir işaret yok."

“O zaman sandığımdan da büyük bir aptalsın.” Cebinden anahtarları çıkarıp kapıları açtı ve tek bir hareketle direksiyonun başına geçti. “Ayının bu kadar telaşlanmasına şaşmamalı.”

Maddox, öğleden sonraki trafikte Mercedes'i uzaktan takip ederken biz sessizce oturuyoruz. Kahve almak için durduğunda ve oturup beklemek zorunda kaldığımızda, neredeyse aklımı kaybediyorum.

"Bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum sonunda, bu itiraf son iki günün tüm ağırlığını omuzlarımda taşıyor.

“İş mi, yoksa durum mu?” Maddox gözlerini yoldan hiç ayırmıyor.

"İkisi birden."

Maddox, gözlerinde anlayış ifadesiyle başını salladı. "Haklısın. Belki sana göre değil ama kulübende oturup delirmekten daha iyi, değil mi?"

Pek emin değilim. En azından orada, onunla ilgili anılarımda doyasıya yaşayabiliyordum. Burada ise aklımdan geçen tek şey onunla nasıl birlikte olmam gerektiği.

Ayım bana kıvrılıp uyurken, beni yastık olarak kullandığı anların görüntülerini gösteriyor. Altımda paramparça olduğu andaki yüz ifadesini. Beni uzaklaştırırken güçlü olmaya çalıştığı halini.

İlk yağmur damlaları düşüp ön cama iri parçalar halinde çarpıyor. Maddox silecekleri çalıştırırken Mercedes'in bir otelin otoparkına girdiğini izliyoruz. Sarışın kadın, alışılmış bir gülümsemeyle anahtarlarını vale görevlisine fırlatıyor.

Maddox arabayı kenara çekip motoru durdurdu ve koltuğunu geriye itti. Arkadaki atıştırmalık poşetinden kalın bir sandviç çıkardı ve bana uzattı. Ekmekten çok et vardı, tam istediğim gibi.

Teşekkür ederek homurdandım ve paketi açtım, kızarmış biftek ve hardal kokusunu içime çektim. Tamam, belki bu kulübemi mahvetmekten daha iyidir.

Telefonum titriyor. Ekranda Beau'nun adı beliriyor.

"Nasıl gidiyor?" diye dikkatlice soruyor.

“Heyecan verici. İki teslimat kamyonunu ve bir bahçıvanı belgeledik.”

“Mülke zarar vermekten daha iyidir.” Bir an duraksadı. “Dayanın. İki gün daha.”

Yağmur çatıya daha da şiddetleniyor ve ben bu yabancının hayatının yavaş çekimde gözümün önünde dağılışını izliyorum.

Telefonumu çıkarıp Zara'ya mesaj attım: "Seni özledim. Cuma görüşürüz."

Birden üç nokta beliriyor. Kadın yazıyor. Sonra noktalar kayboluyor.
Sonra tekrar beliriyorlar.
Son olarak: "Ben de seni özledim."

Loş dairede dizüstü bilgisayar ekranı parlıyor. Saatlerdir sehpanın üzerinde kambur bir şekilde Amber'in sözleşmeleri üzerinde çalışıyorum. Boş kahve fincanları yüzeyi kaplıyor ve pozisyon değiştirdiğimde sırtım isyan ediyor. Jerry ayaklarımın üzerinde yayılmış, ara sıra iç çekiyor, sanki o da benim kadar sıkılmış gibi.

Buradan nefret ediyorum. Amber aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde.

Kapıdaki bir kapı çalması, işimin monotonluğunu ve ne kadar önemsiz olursa olsun, onunla ilgili bir hatıra aklıma geldiğinde gelen hüznü nöbetlerini kırıyor.

Jerry başını kaldırıp kulaklarını öne doğru eğdi, sonra kuyruğunu yabancılara yaptığı o tedirgin sallama hareketiyle kapıya doğru koştu.

"Kim o?" diye soruyorum, kimseyle muhatap olmaya hazır değilim.

"Natalie Lennox. Ben'in kız kardeşi."

Donakaldım. Ben'in kız kardeşi mi? Burada mı? Kendime baktım, kesinlikle bavuluma koymayı planlamadığım, ondan ödünç aldığı flanel gömleği giymiştim ve etrafım henüz halletmediğim evrak yığınları ve bulaşıklarla çevriliyken saçlarım muhtemelen berbat haldeydi.

"Bir dakika." Dağınıklığın en kötü kısmını kenara itip, kapıyı açmadan önce saçlarımı parmaklarımla düzelttim.

O da erkek kardeşleri gibi koyu renk saçlara sahip ve saçları dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor. Aile benzerliği çok belirgin. Aynı

kemik yapısı, aynı doğrudan bakış, ancak yüz hatları daha yumuşak. Kot pantolon ve deri ceket giymiş, zahmetsizce derli toplu görünüyor; bu da benim dağınık halimi daha da fark etmemi sağlıyor.

“Merhaba.” Gülümsemesi sıcak, ama Lennox’un gözleri kesinlikle değerlendiriyor. “Aniden geldiğim için özür dilerim, ama Beau her şeyle tek başınıza başa çıktığınızı söyledi ve ben de düşündüm ki... şey, bir kahve içelim?”

Yarım kalmış e-postalarımı, dizüstü bilgisayarına şöyle bir göz atıyorum. Ama duvarlar çok yakın geliyor ve iki gündür daireden çıkmadım.

“Tamam. Hemen ayakkabılarımı alayım. Köşede bir yer var.”

On dakika sonra, tarçın ve taze ekmek kokan bir kahve dükkanının köşe masasına yerleştik. Birbirinden farklı sandalyeleri ve tuğla duvarlarında yerel sanat eserleriyle bilerek samimi bir ortam yaratılmış yerlerden biri burası.

Jerry masanın altında, kafası ayağımın üzerinde, diğer müşterileri hafif bir ilgiyle izliyor.

Barista Natalie'yi adıyla selamlıyor ve her zamanki siparişine başlıyor. Ben de bir latte sipariş ediyorum ve fincan geldiğinde sıcak seramik bardağı ellerimle kavrayıp tutabiliyorum.

Natalie, fincanına şeker karıştırırken, "Ben'in senin yanından ayrılmamasına şaşırdım," diyor. Kısa sessizlikte kaşık seramik fincana çarpıyor. "Beau bana eşini bulduğunu söylediğinde, ikinizin de ayrılmaz bir şekilde birlikte olacağınızı düşünmüştüm."

Latte'min köpüğünün yavaşça erimesini izleyerek, ona uzun uzun bakıyorum. "O... birkaç günlüğüne dağa geri döndü. Şehir ona fazla geldi."

“Ah.” Başını salladı ve bir yudum aldı. “Ayılar ve şehirler pek iyi anlaşıyor. Ben ancak birkaç günlüğüne dayanabiliyorum. Yine de seni burada yalnız bırakmasına şaşırdım.”

Beni kontrol etmesi ve iyi olduğumdan emin olması için onu gönderdi. Kendini tutamıyor işte.

“Ondan gitmesini istedim.” Sesim beklediğimden daha titrek çıktı, duygularım birdenbire beni ele geçirdi.

Yan masadaki bir çift şöyle bir göz ucuyla bana baktı, ben de sesimi alçalttım.

“Çok mutsuzdu. Gece gündüz dairede bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, pencerelerin önünde sanki kapana kısılmış gibi duruyordu. Sadece yanımda

olmak için bu kadar acı çekmesini izlemeye dayanamıyordum.”

Natalie bana nazikçe gülümsedi. "Bunu biliyor. O baskın, aşırı koruyucu moddayken onlarla başa çıkmak zor, bir de burada olması işleri daha da zorlaştırıyor..."

Telefonum tahta masaya çarparak titreşti, boş kupam da sallandı. Ekrana şöyle bir baktım ve nefesim kesildi.

Ben: Seni özledim. Cuma görüşürüz.

Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor. Yazdıkça ve yanıtları sildikçe üç küçük nokta belirip kayboluyor.

Sonunda şunu söylemeyi başardım: Ben de seni özledim.

Bu çok güçsüzce görünüyor. Hissettiklerim için yetersiz bir yanıt. Parçalanmış, yıkılmış hissediyorum. Sanki bir parçam eksik. Ama onun gittiği için kendini suçlu hissetmesini istemiyorum.

"Ah, canım." Natalie masanın üzerinden uzandı, eli benimkinin üzerinde sıcacıktı. Yüzükleri pencereden süzülen öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Ne zamandır ayrı kaldınız?"

"İki gün." Sesim titriyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Vancouver'a uçmak için Cuma günü buluşmamız gerekiyor."

"Cuma, aman Tanrım." Yüzünü buruşturdu, içten bir sempati ifadesiyle. "Bu işkence olmalı. Bütün eşler ayrılıkla mücadele eder. Chase ile ilk birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyorum, daha..."

Sözleri yarım kaldı, bakışları boynuma indi. Yüz ifadesinin değiştiğini, gözlerinin hafifçe açıldığını, dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını izledim. O bana bakarken kahve dükkanının arka planındaki konuşmalar sanki kayboldu.

"İşaretli değilsin."

Elim istemsizce boynuma gitti, parmaklarım onun başka bir şey görmeyi beklediği yerde sadece çıplak tene dokundu.

"İşaretlendi mi?" Utanç duyuyorum. Görünüşe göre bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor. "Hayır, işaretlemedik... o işaretlemedi..."

Sanırım onun hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyor.

"Ah." Deri koltukta geriye yaslandı, deri gıcırdadı. Kahve fincanı tabağın üzerine hafif bir tıkırtıyla düştü. Yüzündeki şaşkınlık açıkça belliydi. "Bu... ikiniz nasıl idare ediyorsunuz?"

Parmaklarını masaya vurarak, Beau'yu hatırlatan gergin bir hareket yapıyor.

“Chase beni işaretlemeden önce arabama bir takip cihazı yerleştirdi.” Acı bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı. “Her saniye nerede olduğumu bilmemeye dayanamadı.”

Bunu sanki normal bir davranışmış gibi rahat bir şekilde dile getirmesi midemi bulandırıyor.

Jerry, gerginliğimi hissederek masanın altında kıpırdandı.

"Bir takip cihazı," diye yavaşça tekrarlıyorum.

“Mmm.” Kahvesinden bir yudum daha alıyor ama gözleri bardağın kenarından bana dikilmiş durumda. “İz bırakmayan bağ... çok yoğun. Onları biraz delirtiyor.”

“Çünkü...?” Ben’in kulübesinde yalnız başına olduğunu, ayrılmak istemediğinde sesindeki çaresizliği düşünüyorum. Ve yine de onu nasıl ittiğimi, doğru şeyi yaptığımı sanarak.

“Çünkü bu işaret onun sizin üzerinizdeki hakkını pekiştiriyor. Ayısına, sizin tamamen ve sonsuza dek onun olduğunuzu söylüyor. Birbirinizin duygularını hissedebiliyorsunuz. Ne düşündüğünüzü biliyorsunuz. Bu, bir ayıya... güvende hissettiriyor. Tamamlanmış hissettiriyor.”

Kahve dükkanı birdenbire çok sıcak, çok kalabalık hissettiriyor.

"Onsuz ikiniz de kendinizi... garip hissedeceksiniz. Sanki bir şey eksikmiş gibi. Hatta canınızı bile acıtabilir."

Mutfakta biri tabağı düşürüyor, çarpma sesi beni irkiltti. Jerry hafifçe inliyor.

“Gitmeliyim,” dedim, eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile. Cüzdanımı çıkarırken ellerim hafifçe titriyordu. “Kahve için teşekkür ederim.”

Natalie'nin anlamlı gülümsemesi ayağa kalkarken beni takip ediyor. "Elbette. Kendine iyi bak, Zara." Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkamdan sesleniyor. "Biliyorsun, Chase Amber'ın eşyalarını almak için başka birini gönderebilir... istersen..."

Daireye dönüş yolu bulanık bir görüntü gibiydi. Jerry bacağımın dibinde durup, gerginliğimi fark ediyordu. Sirenlerin, araba kornalarının ve insanların bağırışlarının şehir sesleri sinirlerimi bozuyordu. Her şey ters gidiyordu.

Daireye vardığımda kararımı vermiştim. Jerry, kapının yanındaki askıdan anahtarlarımı alırken kuyruğunu sallayarak beni izliyordu.

"Sürüş yapmaya hazır mısın evlat?"

Kamyon, dağ yolunun son bölümünde sarsılarak ilerliyor, her tümsek bitkin vücuduma yeni ağrılar gönderiyordu. Ben ormanda yorgunluktan bitene kadar koşturdum, Maddox ise yoldan çıkmış hedefimizin romantik buluşmalarını gözetliyor ve müvekkilinin davasını sağlamlaştırmak için ihtiyaç duyduğu tüm kanıtları topluyordu.

"Hala o benzin istasyonundan aldığın dürümü yediğine inanamıyorum," diyor arka koltuktan, bugün onuncu kez. "Benim bile standartlarım var."

"Ya bunu yapacaktık ya da aç kalacaktık," diye mırıldandım. "Hepimiz bir haftalık kurutulmuş et stoğu hazırlamamıştık."

Maddox, kendinden emin bir tavırla, "Çünkü bazılarımız ileriye düşünüyor," diyor, "yarım yamalak bir şekilde vahşi doğaya dalmak yerine."

Son iki gündür aramızdaki şakalaşmalar böyleydi; kardeşim moralimi yüksek tutmaya, fiziksel yorgunluğun bile iyileştiremediği göğsümdeki ağrıdan dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Çoğunlukla işe yaradı. Gün boyunca hareket halindeydik, iz sürüyorduk, planlama yapıyorduk. Ama geceleri, ayım bir o yana bir bu yana yürüyüp sızlanıyordu.

"Yani... sanırım bir dahaki sefere asıl işi birlikte yapalım," diye mırıldanıyor Maddox. "Sizi buraya getirmenin asıl amacı şuydu..."

Sözleri arka plandaki gürültüye karışırken, ileride gözüme bir şey çarpıyor.

Jerry.

Köpeğim, gri ve beyaz tüyleri öğleden sonra güneşinde dalgalanarak, toprak yolda bize doğru koşuyor. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor. Zara'yı güvende tutmak için onu onunla birlikte göndermiştim. Eğer burada yalnızsa...

"Kenara çekin!" diye bağırdım.

Maddox kamyonu yavaşlattı ve biz tam olarak durmadan ben de dışarı fırladım, Jerry bana çarptığı anda tek dizimin üzerine çöktüm. Bütün vücudu heyecandan kıvranıyordu, kuyruğu o kadar hızlı sallanıyordu ki, her şey bulanık görünüyordu. Ama bu terk edilmiş bir köpeğin çaresiz enerjisi değildi. Karnı tok, tüyleri temiz ve mutluluk saçıyordu.

"Hey evlat." Onu görmenin verdiği rahatlamayla karışık bir şaşkınlık içinde parmaklarımı kalın paltosunun içine gömdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

İşte o anda yakalıyorum. Tüylerine yapışmış, çok hafif bir fısıltıdan ibaret ama içimdeki ayı o kadar şiddetli bir şekilde canlanıyor ki, neredeyse tam burada yerimden kıpırdayacağım.

Onun kokusu. Taze. Jerry'nin üzerinde.

Ellerim tüylerinin arasında donup kalırken beynim bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor. Jerry burada. Onun kokusu hala taze. Benim kulübemde.

"Ben?" Maddox'un sesi uzaktan geliyor. "İyi misin?"

Jerry bir kez, keskin ve buyurgan bir şekilde havladı, sonra patikadan yukarı doğru koşmaya başladı. Yirmi metre sonra durdu, kuyruğunu sallayarak beklentiyle bana baktı.

Mesaj açık: beni takip edin.

Zaten hareket halindeyim, ayaklarım beni tanıdık yolda yukarı taşıyor. Yürüyüşüm koşuya, sonra da daha fazla kanıtla karşılaştıkça tam bir depar haline geliyor. Nadiren kullandığım araba yolunda taze lastik izleri.

Arkamdan Maddox'un kahkahalarını duyuyorum ama artık umurumda değil. İçimdeki ayı, umutsuz, umutlu ve bunun acımasız bir rüya olmasından dehşete düşmüş bir halde, içimi tırmalıyor.

Kulübe görüş alanıma girdi ve neredeyse tökezledim. Bacadan kesinlikle duman yükseliyordu ve henüz alacakaranlık çökmeye başlamış olsa da, verandadaki ışık beni eve hoş geldiniz dercesine yakıyordu.

Jerry öne fırladı ve heyecanla mızımızlanarak kapıyı tırmaladı.

Kapıyı çalmadan içeri daldım ve dünya altüst oldu.

Önce ev yapımı yemeklerin kokusu burnuma geliyor. Ocakta lezzetli bir şeyler kaynıyor. Sonra değişiklikler hızla ardı ardına fark ediliyor: Tanımadığım bir battaniye kanepemin üzerine serilmiş, sehpanın üzerinde daha önce hiç olmayan mumlar var ve onun ayakkabıları, o küçük, kusursuz ayakkabıları, kapının yanında, sanki oraya aitmiş gibi, botlarımın yanında sıralanmış.

Sanki her zaman orada olmuşlar gibi.

İçimdeki ayıcık çıldırmış durumda, tenime bastırıyor, onu bulmamızı, sahiplenmemizi ve bir daha asla gitmesine izin vermememizi istiyor.

Olanları hâlâ anlamaya çalışırken koridorda bir hareket oldu ve o, gölgelerin arasından çıktı; beni oturma odasının ortasında dururken görünce şaşkına dönmüş görünüyordu.

Zaman duruyor.

Zara yine burada, evimde. Görünüşe göre kendini rahat hissetmeye başlamış.

Yumuşak taytının üzerine benim kocaman kapüşonlu sweatshirtlerimden birini giymiş, saçları omuzlarına dökülmüş ve gergin görünüyor.

Güzel. Mükemmel. Ve benim.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. İkimiz de nefes almıyoruz. Sadece odanın karşısına bakıyoruz, sanki gözümüzü kırparsak diğerinin kaybolacağından korkuyoruz.

“Ben? İyi misin? O burada mı kalacak?” Maddox'un sesi dışarıdan geliyor ama giderek yaklaşıyor.

Zara ile göz temasını kesmeden, içeriye doğru büyük bir adım attım ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

Sonunda derin bir nefes alıp ciğerlerimde tuttuğum havayı yavaşça veriyorum. Gözlerim her ayrıntıyı inceliyor. Varlığıyla mekanımı doldurması, burayı sadece bir barınak değil, bir yuvaya dönüştürmüş. Mutfak tezgahında kır çiçekleri var. Sehpanın üzerinde bir kitap. Terlikleri kanepenin yanında duruyor.

Ben ayrıldıktan sonra yaptığı tüm ufak değişiklikleri not ederken bakışlarımı takip ediyor ve gergin bir şekilde alt dudağını ısıırıyor.

“Belki biraz hadsizlik ettim...” diye başlıyor ve sesindeki belirsizlik beni dalgınlığımdan çıkarıyor.

O konuşmaya başlar başlamaz ben de hareket ediyorum.

İki adımda odanın öbür ucuna geçtim, ellerimle yüzünü kavrayıp kendime doğru kaldırdım. Nasırlaşmış avuçlarımın altında teni yumuşacık, sıcak ve gerçektir. Bir anlığına ona bakakaldım, her ayrıntıyı içime sindirdim—dudaklarının hafifçe aralanışını, boğazındaki nabzının atışını ve rüyalarımın musallat olan o yeşil gözlerde biriken gözyaşlarını.

"Ben, çok üzgünüm. Seni özledim," diye fısıldadı, son kelimedede sesi titredi.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı, çektiğim her acı dakikasını, her uykusuz geceyi, onu kaybettiğimi sandığım her anı bu öpücüğe döktüm.

Kollarını boynuma dolarken, parmakları saçlarımın arasına karışırken, hafif bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ve bu ses inlemeye dönüşüyor.

Onun tadı duyularımı alt üst ediyor ve içimdeki ayı memnuniyetle kükrüyor.

Nefes almak için ayrıldığımızda, alnımı onun alınına yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Kokusu ciğerlerimi dolduruyor ve dağlardan gelen soğuk havayı uzaklaştırıyor.

"Beni geri gönderdiğiniz için asla özür dilemeyin. Yardım etmeye çalışıyordunuz."

Elleri şimdi yüzümü çerçevesiyor, başparmakları günlerdir kesmeye zahmet etmediğim sakalımı okşuyor. Dokunuşu nazik, keşfedici, sanki benim de gerçek olduğumu hatırlatıyor.

Dudaklarını tekrar ele geçirdiğimde, öpüşme değişiyor, daha derin, daha sahiplenici bir hal alıyor. İçimdeki ayı, kontrolümü zorluyor, bize ait olanı geri almamızı talep ediyor. Bir elim belinin alt kısmına kayıyor, onu kendime iyice yaklaşıyor, aramızda hiç boşluk kalmıyor, diğer elim ise saçlarının arasına gömülüyor.

Parmak uçlarına yükselip daha da yaklaşıyor, ta ki aniden ayakta durmak yeterli gelmeyene kadar.

Onu kolayca kaldırıyorum, ellerim kalçalarını kavrarken o da hemen bacaklarını belime doluyor. Vücudunun sıcaklığı, kıyafetlerimizin üzerinden zaten sertleşmiş olan penisime baskı yapıyor ve ağzına inliyorum. Onun sıcaklığı, gerçekliği ve burada olması, neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürüyor.

"Burada kalacaksın." Bu bir soru değil, bir beyan. Bunu, özenle yerleştirilmiş her eşyada, mekanımda yaptığı her küçük değişiklikte görebiliyorum.

O taşındı. Beni seçti.

Bizi seçti.

"İstesen bile beni buradan gönderemezsin." Dudaklarıma doğru fısıldıyor, kalçalarını benimkine sürterek beni yıldızları görmeye itiyor.

O burada.

Zara burada, evimde ve kalacak.

Eşyalarının benimkilerle karışmış olduğunu görmek doğru hissettiriyor. Sanki en başından beri burada olması gerekiyormuş gibi ve onun varlığı hayatımda eksik olan şeydi. Ayıcığım bir haftadır ilk kez sakinleşiyor, eşinin ait olduğu yerde olduğunu anlıyor.

Dağdan aşağı inerken beni sürekli zorluyordu. Henüz fark etmediğim bir şeyi hissetmişti; kendi acılarıma o kadar dalmıştım ki dikkatimi verememiştim. Maddox eski kereste merkezinde suçluların yerleşmesinden bahsedip dururken, içimdeki ayı beni eve doğru çekiyordu.

Ona.

"Peki ya Maddox?" diye fısıldadı öpüşmelerin arasında, nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyordu.

Göğsümdeki ayı kükrüyor ve bu ses pencerelerin hafifçe titremesine neden oluyor. "O benim kardeşim, ama seni öperken onun adını bir daha söylersen, onu öldürmek zorunda kalacağım."

Gülüşü ruhumu ferahlatıyor ve kollarımda bilinçli bir şekilde kıpırdanıyor. Bu hareket vajinasını penisime sürtüyor ve aramızda sadece

ince kumaş katmanları olduğu için inlememi zor tutuyorum.

Ne yaptığını gayet iyi biliyor.

"Tamam, artık yeter." diye söz verdi, ağzını açıp çeneme öpücükler kondururken, diliyle tenimi tattı.

"Ayı burnu ve kulakları var. Eğer neyin iyi olduğunu biliyorsa, durumu anlayıp defolup gidecektir." Ben çoktan yatak odasına doğru ilerliyorum, penisim o kadar sertleşmiş ki, acıyor.

Zara kollarımda hareketsiz kaldı, başını geriye doğru eğerek kocaman gözlerle bana baktı. "O... bizi dışarıdan duyamazdı, biliyorsun işte."

Kapıya doğru bakarken yanakları pembeleşti ve ben de çenesinden tutarak dikkatini tekrar olması gereken yere yönlendirdim.

Sadece bende. Yalnızca bende.

"Seni öyle sertçe becereceğim ki, dişlerimi boynuna, tohumumu da rahmine gömmem için yalvaracaksın?" Boğazını daha önce hiç yapmadığım kadar sertçe ısırdım ve dişlerimin keskinliğini hissetmesine izin verdim. Nefesi kesilip bana daha sertçe sürtündüğünde, içimde bir tatmin dalgası yükseldi.

Kollarımda titriyor, sonra biraz geri çekilip bana bakıyor. "Ben... Natalie işaretleme konusundan bahsetti. Önemli olduğunu söyledi. Yani... aranızdaki bağı tamamlıyor?"

"Kız kardeşimle tanıştın mı?" diye soruyorum, donakalmış bir şekilde, yüzüne bakarak. "Ve sana işaretleme hakkında bir şeyler anlattı mı?"

Aslında ben olmalıydım, ama ona baskı yapmak istemedim.

"Biraz." Parmakları çenemi okşadı. "Bana işaret koymadan, ayının seni delirteceğini söyledi. Ama aslında ne olduğunu açıklamadı."

İçimdeki ayıcık, artık yardım istediğine göre çaresizce kontrolü ele geçirmeye çalışıyor.

"Seni işaretlediğimde, buradan ısıracacağım." Başparmağımı boynunun omuzla birleştiği yere bastırıyorum, nabzının hızlandığını hissediyorum. "Dişlerim deriyi delecek, herkesin görmesi için hakkımı ortaya koyacağım. Bu bizi tamamen birbirine bağlayacak. Benim hissettiklerimi sen de hissedeceksin. Sana ne zaman ihtiyacım olduğunu bileceksin. Ben de senin hakkında aynı şeyi bileceğim."

Nefes alışverişi hızlanıyor. "Ya yapmazsak?"

"O zaman hep eksik kalırız. Hep özlem duyarız. Az önce yaşadığımız ayrılık?" Ona daha sıkı sarılıyorum. "Daha da kötüleşiyor. Bağ var ama tamamlanmamış. İkimizi de çıldırıyor."

Bunu sindirdikten sonra gözlerinde kararlılık parladı. "Yap şunu."

"Zara..."

"Beni aklında tut, Ben. Hemen şimdi. Herkesin senin olduğumu bilmesini istiyorum. Ayrı olsak bile seni hissetmek istiyorum. İstiyorum ki..."

Sözlerinin geri kalanı, kontrolümü kaybettiğim anda kayboluyor. İçimdeki ayı kükreyerek yüzeye çıkıyor ve dişlerimi ve çaresizliğimi kullanarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. İzimi istiyor. Bunu talep ediyor.

İçgüdüsel ve sahiplenici bir şey tamamen kontrolü ele geçiriyor.

"Kahretsin." Dudaklarına hırladım. "İşaretimi mi istiyorsun? Alacaksın. Bu gece. Ama önce seni öyle sert sikeceğim ki, ismimden başka her şeyi unutacaksın."

Yüzünü incelemek için duraklıyorum. Sanki her şey çoktan karar vermiş gibi anlattım ama eğer korkuyorsa, zamana ihtiyacı varsa, bekleyeceğim. Ölsün bile.

Gözleri benimkileri arıyor, şehvetle kocaman açılmış göz bebekleri ve ben nefesimi tutuyorum, ta ki bir kez, emin bir şekilde başını sallayana kadar. Rahatlama dalgası içimi kaplıyor. O gittikten beri taşıdığım ağırlık kayboluyor ve sonunda tekrar rahat nefes alabiliyorum.

"Şükürler olsun," diye mırıldanarak neredeyse koşarak yatak odasına doğru gittim. Birbirimize mükemmel uyuyorduk ve kapıyı omzuma atarak açtığımda Zara güldü.

Jerry arkamızdan hızla geçmeye çalıştı ve neredeyse beni düşürüyordu.

"Çık dışarı. Bu senin gözlerin için değil!" diye bağırdım, Zara'yı dengede tutarken bir ayağımla onu geri ittim.

Kapıyı tekmeleyerek kapatırken o hâlâ gülüyordu, sesi göğsümdeki tüm boşlukları dolduruyordu.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Onu kapıya doğru bastırıp kalçalarımınla orada sabitlerken, dudaklarımın tekrar onunkileri buldu. Penisimin ucu kasıklarına sürtünerek zonkladı ve o da ağzıma inleyerek tırnaklarını omuzlarıma sapladı.

Başını sallıyor, ben ona sürtündüğümde ise nefesi kesiliyor.

Onu döndürüp yatağa fırlattım.

Hâlâ sırtıtarak bir kez zıplıyor ve ayak bileğini yakalayana kadar neşeli bir şekilde bacaklarını sallıyor. "Zavallı Jerry. Seni kıl payı kaçırdı."

“Zavallı Jerry mi? Zavallı ben.” diye inleyerek onu yatağın kenarına doğru çektim. Ellerim hızla taytını ve iç çamaşırını tek bir hareketle çıkardı.

Onun tahrik olmuş halinin kokusu şimdi tüm şiddetiyle burnuma çarpıyor ve aramızda hiçbir şey kalmadığı için ağzım sulanıyor. O zaten ıslak, çok hazır ve bunu düşündüğünü bilmek neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Ben?"

Bir atletin üzerine benim tişörtlerimden birini giymiş ve dizlerini birbirine bastırmaya çalıştığında hırlıyorum. Ses odayı dolduruyor, ilkel ve talepkar bir şekilde, ve bacakları kendini tutamıyormuş gibi açılıyor. Vajinası lambanın ışığında parıldıyor, pembe, mükemmel ve benim.

“Sana bak,” diye mırıldandım, ellerimi iç bacaklarında yukarı doğru gezdirip sonra bacaklarını daha da açtım. “Benim için şimdiden ıslanmışsın. Ben yokken kendine dokundun mu? Benim gömleğimi giyerek, yatağında?”

Nefesi kesildi ve yanakları daha da kızararak başını salladı. "Her gece."

Bu görüntü beni neredeyse altüst ediyor. Eğilip derin bir nefes alıyorum ve kalçaları kıpır kıpır hareket ediyor.

"Seni çok mutlu edeceğim." Söz veriyorum, ellerim yukarı doğru kayarken. "Her gün, Zara. Bana geri döndüğüne asla pişman olmayacaksın."

Dirseklerinin üzerine doğrulurken yüzündeki neşeli ifade kayboluyor. "Ben, seni seviyorum. Ben seninim. Uzakta olmuş olabilirim, ama seni asla gerçekten terk etmedim."

Olayın ne olacağını anladığından emin olduktan sonra, içimdeki ayıyı ileriye doğru itmeye bıraktım. Hakkı olanı istiyor. Şimdi.

"Bir daha asla ayrı bir gece geçirmeyeceğiz," diye ısrar ettim, dizlerini daha da açmaya zorlayarak. "Bir daha asla, Zara. Sen benimsin."

Ben kendi kıyafetlerimi çıkarırken o da usulca "evet" diye mırıldanıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. Penisimin kalın ve zaten sızmaya başlamış halde serbest kalmasıyla, dili dudaklarını ıslatmak için uzanıyor. Bu hareket bilinçsizce olsa da, beni çok heyecanlandırıyor.

“Ben de seni seviyorum Zara. Ama ayıcığımın buna ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var.” Elimle penisimi kavrayıp, bacaklarının arasına yerleşirken bir kez okşadım. “Bu yüzden, benden zevk almak için çılgılık atana kadar seni becereceğim. Ve sonra, sana onu vereceğim.”

Gözleri kocaman açıldı, ama vajinası daha da ıslanınca belirgin bir şekilde kasıldı. "Lütfen," diye fısıldadı ve bu tek kelime, üzerimdeki son kontrolü de yok etti.

Jerry kapıyı tırmalıyor, acınası bir şekilde sızlanıyor ama ikimiz de ona aldırış etmiyoruz. Bu anın içinde kaybolmuş durumdayız. Birbirimizin içinde.

Onun girişime ilk dokunuşu beni nefessiz bırakıyor. Tam orada, içime girmeye çok yakın, ama duraksıyor.

"Peki bu nasıl işliyor?" diye soruyorum, o an geldiğinde birden gerilmiştim. Onun bana doğru attığını, kalın ve ürkütücü olduğunu hissedebiliyordum. "İşaretlemeyi kastediyorum. Acıtıyor mu? Sonrasında... kendimi farklı hissedecek miyim?"

Tamamen dönmeden önce, Ben ellerini sırtımın altına kaydırды. Avuç içleri tenime sertçe değerek bizi çevirdi, böylece ben üstteydim ve o sırtını başlığa yaslayarak rahatça uzandı. Hareket o kadar pürüzsüz, o kadar zahmetsizdi ki, beynimin bunu anlaması biraz zaman aldı.

Şimdi kafam karışmış bir halde, kendimi dengelemek için ellerimi göğsüne doğru uzattım. Dokunuşumla homurdandı ve parmak uçlarım kollarımda yukarı doğru ilerlerken ayı gibi onaylayıcı titreşimlerini hissedebiliyordum. Parmaklarımı göğsündeki seyrek koyu tüylere doğru kıvrarak biraz rahatlardım.

Buradan bakınca kontrol bende. Tempoyu ben belirliyorum.

Ben'in kalçalarımın sıkı ama dikkatli kavrayışı beni onun üzerinde dizlerimin üzerine kaldırıyor. Elleri belimi tamamen sarıyor, kendimi küçük ama güvende hissetmemi sağlıyor. Parmaklarını girişimin üzerinde

gezdirerek ıslaklığımı topluyor ve dokunuşla titriyorum. Bunu penisini ıslatmak için kullandığında, büyük elinin kendi üzerinde çalışmasını hayranlıkla izliyorum.

"İyi bir kız gibi benim penisimi emdiğinde..."

Ben kendini tam kalbime yerleştiriyor, ilk dokunuşunda nefesim kesiliyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve eşit ve sert bir şekilde okşuyor, başparmağındaki nasırlar nefis bir sürtünme yaratıyor.

Onun üzerinde eriyorum, gözlerim kapanıyor, altımda beni ikiye bölmeye hazır silahı unutuyorum ve damarlarımda dolaşan sıcak zevke odaklanıyorum.

"Seni ısıracam. Tam buradan."

Ben'in derin sesi beni titretiyor, her boğuk kelimesi içimi daha da sıkıştırıyor. Dudakları boynumla omzumun birleştiği yerde dans ederken—zar zor dokunuyor, sadece tenime sıcak nefesler üflüyor—otomatik olarak başımı yana eğiyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için çenemi yana düşürüyorum.

"Dişlerim..." Uçlarını tenimde gezdiriyor, bu da omurgamda bir ürpertiye neden oluyor. "Kokumu tenine işleyecek. Kokum seninkiyle sonsuza dek karışacak."

Kaslarındaki titremeyi, kontrolü ele geçirme çabasını hissedebiliyorum; sanki bu konuda konuşmak bile onu etkiliyor.

"Yanına yaklaşan her şekil değiştirici senin benim olduğunu anlayacak." Sesindeki memnuniyet, beni hareketsiz tutarken kalçalarımı sahiplenici bir şekilde okşayan ellerinin oradaki ete saplanmasında açıkça belli oluyor.

Bu huysuz dağ adamı beni kalıcı olarak istiyor. Geri dönüş yok. İkinci düşünce yok.

"Yap şunu," diye yalvardım, konuşmaktan yorulmuştum. Vücudumu biraz aşağı indirdim, böylece penisinin başı sadece bir santim kadar içeri girdi. Gerilme anında ve yoğun, ama o kadar ıslaktım ki, sorunsuz bir şekilde içeri kaydım.

"Kahretsin," diye inledi Ben, elleri kalçalarımın ayrılmış çarşafı kavrıyordu. Pençeleri ortaya çıkıp çarşafı şeritler halinde parçalarken, kumaş yırtılma sesi odayı doldurdu. Vücudundaki her damar belirginleşmişti ve çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki, kasların seğirdiğini görebiliyordum. "Açıklamayı bitirmemiştin."

Kalçalarımı kıpırdatarak onun büyüklüğüne uyum sağladım, sonra daha da aşağı kaydım. Esnemenin verdiği yanma hissi zevkle karışarak nefes

nefese kalmama neden oldu. Çok fazlaydı ve hatırladığımdan çok daha fazlasıydı, ama daha fazlasını istiyordum.

“Bağlanmanın yerine oturmasının verdiği hissin yoğun olması gerekiyor.” Hafifçe sallanıp test ederken sözleri gergin çıkıyor. Elleri kalçalarımın yakınında, tam olarak dokunmadan duruyor, istediğimi almamı sağlıyor. “Eğer çok bunaltıcı gelirse, durmamı söylemen yeterli.”

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdiğimde, gözlerindeki savaşı görüyorum. Adam nazik olmaya çalışıyor, ama ayı sahiplenmeyi talep ediyor. Kalçalarımı sallıyorum ve ondan bir santim daha alıyorum, daha önce hiç olmadığı kadar cesur hissediyorum.

Ayrıldığımızdan beri hissettiğim boşluk nihayet doluyor.

“Durmana gerek yok,” diye söz veriyorum ve tek bir emin hareketle kendimi onun üzerine indirmeye devam ediyorum. Yavaş gitmenin verdiği çabayla uyluklarım yanıyor, ama onu alırken her santimini hissetmek istiyorum. Sonunda, penisi derinlere gömülmüş halde tamamen oturduğumuzda, ikimiz de donup kalıyoruz.

Ben ellerini yumruk yaparak gözlerine bastırdı ve bir denizciyi bile utandıracak bir küfür silsilesi dudaklarından döküldü. Bütün vücudu altımda kaskatı kesilmişti, her kası gerilmişti.

"Bir saniye bekleyin," diye hırıldadı. "Kendinizi çok iyi hissediyorsunuz. Çok mükemmel. Eğer şimdi hareket edersem..."

Öne doğru eğilerek göğüslerimi onun sıcak tenine bastırdım ve temastan dolayı rahat bir nefes aldım. Meme uçlarım göğsüne sert bir şekilde yapışmıştı ve avucumun altında kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

Boynundan yukarı doğru öpüyorum, tuz ve Ben'in tadını alıyorum, çenesinin üzerinden geçiyorum, sakalı dudaklarımı gıdıklıyor. Kollarını yana doğru ittiğimde önce direniyor, sonra yüzünü görmeme izin veriyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, ifadesi neredeyse acı dolu.

“Bana bak,” diye fısıldadım, göz kapakları hafifçe açılana kadar yumuşak öpücükler kondurarak. Altın rengi geri döndü, kahverengiyle karışıyor; ayısı yüzeye çok yakın. “Yap dedim.”

Sözlerimi kulağına fısıldıyorum ama ses tonum meydan okuma dolu. Sözlerimi, onu saran iç kaslarımı kasıtlı bir şekilde kasarak vurguluyorum.

Aniden, sanki bir düğmeye basılmış gibi, onda bir değişiklik hissettim. Bir eli saçlarımın arasına girdi, kafa derimde karıncalanma hissi yaratacak kadar sıkıca kavradı, sonra beni tekrar dik pozisyona çekti. Diğer eli ise

kalçalarını iz bırakacak kadar sertçe kavradı ve beni sertçe iterek vücudunun üzerinde ileri geri sürükledi.

Açıdaki değişiklik ikimizi de inlettiriyor. Bu şekilde o kadar derine giriyor ki, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

“Evet, Ben. Evet. Bu çok güzel.” Kalçalarını hareketlerime eş zamanlı olarak kaldırıp içime doğru itildikçe, ritme kapılarak iç çektim. Birleşmemizin ıslak sesleri, sert nefes alışverişlerimiz ve diğer odadaki çığırılmaz ateşin sesiyle karıştı.

O hareket ederken, ellerimle kaslı karın kaslarını okşuyorum; her karın hareketi, daha sonra dilimle yalamayı planladığım sekizli karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Şimdilik, avuçlarımın altındaki kasların oyununun ve vücudunun ikimize de zevk vermek için nasıl çalıştığının tadını çıkarıyorum.

Başparmağı tekrar klitorisimi buluyor ve her hareketimi izliyor, gözleri göğüslerimin sallanışını ve her aşağı doğru harekette ağzımın nasıl açıldığını takip ediyor. Her nefes nefese inlemem ve tiz fısıltımla birlikte inliyor, sanki zevk seslerim onun bağımlısı olduğu bir uyuşturucuymuş gibi.

"İşte bu kadar," diye cesaretlendiriyor sesi boğuk bir şekilde. "İhtiyacın olanı al. Bunu ne kadar özlediğini bana göster."

Yavaş ve zevkli bir şekilde ilerliyor, benimle oynuyor, beni sınırın eşiğine getiriyor ve tam düşeceğimi sandığım anda geri çekiyor. Kontrolü insanı çıldırtıyor. Vücudumu o kadar mükemmel okuyabiliyor ki, ne zaman gevşemesi ve ne zaman daha sert bastırması gerektiğini tam olarak biliyor.

O beni acılarımdan kurtarana kadar kıvranıp duruyorum, dik oturuyorum, böylece kalçalarımın her hareketinde klitorisimi vücuduna sürtüyorum.

“Sen benimsin.” Sesi insandan çok ayı gibiydi. Aramızda bir şeyler birikiyordu, havada elektrik çarpması gibi. “Artık bana aitsin Zara, ben de sana. Göster bana. Bunu istediğini göster bana.”

Dişleri boynumdaki hassas deriye hafifçe değiyor, henüz deriyi yırtmıyor, sadece tahrik ediyor. Bu tehdit, bu vaat bile beni altüst ediyor.

"Lütfen," diye nefes nefese yalvardım, artık ne için yalvardığımdan bile emin değildim.

Her şey. Hepsi. O.

Dişleri nihayet saplandığında, tam o anda orgazmım beni altüst etti. Zirveye ulaşma hissi, dişlerini derimin altına gömdüğü anda hissettiğim

keskin acıyı anında bastırdı. Sağır edici bir hırıltı odayı doldurdu, göğsünden titreşerek birbirimize yapıştığımız göğsüme kadar ulaştı.

Bir an için, keskin ve parlak bir acı hissediyorum, sonra bu his tamamen değişiyor. Acının yerini sıcaklık alıyor, ısırığın olduğu yerden damarlarımda viski gibi yayılıyor. Sonra başka bir şey geliyor, sanki vücudumda elektrik akımı dolaşüyor, her sinir ucumu daha önce hiç yaşamadığım hislerle yakıyor. Sanki onu hissedebiliyorum. Sadece bedenini değil, daha derin bir şeyi. Onun memnuniyetini, sahiplenici sevincini ve sonunda, kalıcı olarak onun olduğum için duyduğu rahatlamayı.

"Ben." diye nefes nefese kaldım, tırnaklarım omuzlarına kan akıtacak kadar sertçe saplanmıştı.

Omuzumdaki tutuşu bir anlığına sıkılaştı, dişleri hala etime saplıydı, sonra beni bıraktı. Geri çekilip hayretle bana bakarken dudaklarında hafif bir kan izi vardı.

Ama bunu neredeyse hiç fark etmiyorum çünkü doruk noktasının dalgaları vücudumu sarsmaya devam ediyor. Tek bir orgazm değil, ardı ardına gelen birçok orgazm, her biri yeni bağımızın ritmiyle tetikleniyor. Kaslarım onun penisini tekrar tekrar sıkıyor, onu sağarak ve onun da boşalmasını talep ederek.

"Kahretsin," diye bağıyor Ben ve birdenbire dünya dönmeye başlıyor. Bizi bir kez daha ters çeviriyor, böylece üstte o oluyor ve devasa vücudu bacaklarımın arasına yerleşiyor, aramızdaki bağ hiç koparmıyor. Hareket ettiğinde, kalçaları yeni bir aciliyetle bana çarpıyor ve ben çığlık atıyorum. İçimde her hareketi, aşırı hassas kanalımı alevlendiriyor. "Kahretsin, Zara. Seni hissedebiliyorum. Hissettiğin her şeyi hissedebiliyorum."

Benim uyarılmam, bu bağ ne olursa olsun, onunkini besliyor. Hareketleri daha sert ve daha çılgın hale geldikçe, gözleri şimdi altın gibi parlıyor.

Altımızdaki yatak isyan ediyor, her güçlü itişte başlık duvara çarpıyor. Bu karmaşanın bir yerinde, komodinin üzerindeki bir bardak su yuvarlanıp, atılmış kıyafet yığınının üzerine gürültüyle düşüyor.

Şehvetin sisinin arasından, onu şimdi farklı hissedebiliyorum. Beni doldurma, beni dışımda olduğu kadar içten de işaretleme konusundaki umutsuz ihtiyacı. Herkesin kime ait olduğumu tam olarak bilmesini sağlama kararlılığı.

Bacaklarımı kaldırıp sırtına doladım ve kalçalarımı eğerek ona daha derin bir açı sağladım. Bu değişiklik ikimizin de inlemesine neden oldu,

boşalmaya yaklaştıkça hareketleri daha da düzensizleşti.

Ellerimi koyu renk saçlarının arasına sokup, sevdiği şekilde tırnaklarımla saç derisini kaşıyorum, sonra da çekiştiriyorum.

Bu hareket ayımdan bir başka sahiplenici hırıltı koparıyor.

"Benim. Dostum," diye kükredi, sesi neredeyse insandan çıkmış gibi ydi.

Ben son bir kez daha içime giriyor, vücudu kaskatı kesilirken kendini sonuna kadar gömüyor. Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve ben bunu hissediyorum, içimde atan enerjisini, her boşalmasının içimi sıcaklıkla kapladığını hissediyorum.

Bu his, aramızdaki bağdan kaynaklanan onun zevkini de hissetmekle birleşince beni tekrar kendimden geçiriyor. İnliyorum, nefes nefese kalıyorum ve tüm bu baş döndürücü yoğunluğa karşı mücadele ediyorum.

Uzun süre boyunca, bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş halde, ikimiz de artçı şoklarla titreyerek öylece donakaldık.

Sonra Ben'in elleri, şimdi son derece nazık bir şekilde, yüzümü buluyor ve yanaklarımı avuçluyor. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra geri çekilip gözlerimin içine derinlemesine bakıyor. Beni incelerken kaşları endişeyle çatılıyor.

"İyi misin? Çok mu fazla geldi? Yani aranızdaki bağ. Bazıları ilk başta çok bunaltıcı olduğunu söylüyor ve..."

"Mmm."

Endişeli gevezeliğini tembel bir gülümseme ve yumuşak bir öpücükle bölüyorum. Sonra başımı çevirip yanağıma yaslanmış avucunu öpüyorum.

"Ben fazlasıyla iyiyim, Ben. Ben seninim."

Zara'nın kalmayı seçmesinin üzerinden üç hafta geçti. Üç hafta boyunca onun sıcaklığıyla uyandım ve kahkahaları, boş olduğunu bilmediğim yerleri doldurdu, sevdiğimi sandığım sessizliğin yerini aldı.

Jerry, artık sabah, öğlen ve akşam onu şımartacak biri olduğu için kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. Bazı günler, hâlâ onun burada olduğuna, bu hayatı seçtiğine, beni seçtiğine inanamıyorum.

Bugün farklı. Bugün ailem, iyi niyetli ama biraz vahşi ayı sürüsü gibi dağdaki sığınağımıza akın ediyor ve bu durumdan hiç de memnun değilim.

Zara iyi durumda olsa da, kız kardeşini hâlâ çok özlediğini biliyorum, bu yüzden yüzüne bir gülümseme getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Ne kadar çok sakal ve ekose gömlek var." diye mırıldandı Zara, mutfak penceresinden nadiren kullandığım ateş çukurunun etrafında toplanmış kardeşlerime bakarken. Kot pantolonunun üzerine benim gömleklerimden birini giymiş ve saçlarını dağınık bir topuz yapmış, bu da parmaklarımın onu açmak için kaşınmasına neden oluyor.

O buraya geldiğinden beri kulübenin kokusu bambaşka. Sürekli kahve demleniyor, fırında her zaman bir şeyler pişiyor ve Jerry ile yaptığı yürüyüşlerden getirdiği taze çiçeklerimiz var. Onun kokusu her yerde ve ben buna bayılıyorum.

"Bu kadar küçük bir yerde çok fazla sakal ve çok fazla kas var, mesele bu. Bir de testosteron." Dedektif Harris'in, ya da artık ısrarla Lisa diye

seslenmemi istediği kişinin kısık sesi, Zara'nın yanına pencereye gelirken düşüncelerimi bölüyor.

Zara, "Öyle bir şey yok," diye karşı çıkıyor ama ben Lisa'ya yürekten katılıyorum. Arazimde çok fazla insan var. Yıllarca düzenli ziyaretlerin hoş karşılanmadığını onlara anlattım ama hepsi arkadaşımın takılmaya geldi ve şimdi yalnızlık kaleminden başka bir şey göremiyorum, adeta bir tren istasyonuna benziyor.

Onlara ne kadar ters ters baksam da, geri gelmeye devam ediyorlar.

Zara'nın o ciddi dedektifi mangal partisi için ta buraya kadar gelmeye nasıl ikna ettiğinden hala emin değilim ama Lisa her halükarda yakınlarında olacağını söyledi.

Nedense bundan şüphe duyuyorum. Burası herhangi bir yere giderken öylece geçip gidilecek bir yer değil, ama her şey olup bittikten beri düzenli olarak kontrol ediyor. Bence Zara'nın iyi olduğundan kendi gözleriyle emin olmak istiyor.

"İtiraf etmeliyim ki, Bayan Lennox gerçekten de yakışıklı erkekler yetiştirmeyi biliyordu, her ne kadar son derece kibirli olsalar da."

Zara kıkırdadı, bu ses en güzel şekilde göğsümü sıkıştırdı.

"Kız kardeşim buna bayılırdı." Yüzüne bir gölge düşerken sesi yumuşadı. "Orada olurdu, küçük kız kardeşine yönelik niyetleri hakkında hepsini sorguya çekerdi. Ya da onları oyuncu olmaya ve bu özel dedektiflik saçmalığını bırakmaya ikna etmeye çalışırdı."

Arkasına geçip kollarımı beline doladım ve çenemi omzuna yasladım. Aramızdaki bağ sayesinde, Amber'ı özlemenin buruk acısıyla, hiç beklemediği bir aileyle çevrili olmanın verdiği mutluluğun karışımını hissettim.

Zara, bana yaslanarak, "Hepsi kendilerini büyük, güçlü ve bağımsız sanmayı çok seviyorlar," diye devam ediyor. "Ama ben buraya taşındığımdan beri onlardan kurtulamıyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. Denemeye çalıştım ama sanki burayı yeni evleri olarak seçmişler, belki de çocukluk evleri çok kötü olduğu için.

Lisa dehşete düşmüş bir ifadeyle arkasını döndü. "Ne yani? Şimdi bir sürü kocaman, tüylü yürümeye başlayan çocuğun annesi mi oldun?"

"İğrenç, hayır." Zara sırtarak başını yana eğip bana baktı. "Sanırım Natalie, sürekli burada olacakları konusunda beni uyardığında haklıydı. Etrafta başka bir kadını etkilemeyi çok seviyorlar."

O durumu anlıyor. Burada bulunmasının, çok uzun zamandır yalnız olan ve kimsenin bu yalnızlığı seçmeyeceğine ikna olmuş kardeşlerim için ne anlama geldiğini anlıyor.

Ama o yaptı. Belki başkaları da yapar.

Boynuna, tam izimin üzerine bir öpücük konduruyorum ve titrediğini hissediyorum.

“Ben, dikkatimi dağıtmayı bırak. Şuna ihtiyacım var...” Tezgahın üzerindeki, dokunulmayacağını bildiğim salata kasesini belirsiz bir şekilde işaret ediyor. Kardeşlerim buraya et ve bira için geldiler, tavşan yemeği için değil, ama bunu söyleyerek onun keyfini kaçırmıyorum.

Lisa dışarıya bakarak, "Natalie'den bahsetmişken," diyor, "bugün geliyor mu?"

Natalie yakındaki bir kasabada görevli bir polis memuru. Mesleki olarak tanıştılar ve iş dışında da iyi anlaşacaklarını düşünüyorum.

Zara, "Sonra," diye yanıtlıyor. "O ve Chase'in bu sabah bir işi vardı, ama akşam yemeğinde burada olacaklar."

Lisa, bilgi edinmek için araştırmaya başlayacağını gösteren dedektifvari bir bakışla tezgâha yaslanarak, "Planlardan bahsetmişken," diye devam etti. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Uzun süre hareketsiz oturacağını hayal edemiyorum."

Zara kollarımda hafifçe gerildi. Bu, Amber'ın asistanı olmaktan ve artık o yoğun seyahat ve yaşam tarzını sürdürmemekten sonra kim olduğunu anlamaya çalışırken etrafında dolanıp durduğu bir soruydu.

“Aslında,” diyor yavaşça, “kayıp yakınları olan aileler için bir çevrimiçi destek grubuna katıldım. İyi geldi. Hatta harika.”

Lisa'nın yüz ifadesi anlayışa dönüşürken, ben de kollarımı onun etrafına daha sıkı sararak sessizce destek oluyorum. Jerry koşarak yanına geliyor ve burnunu eline bastırarak okşanmak istiyor, duygularının bunaltıcı hale geldiğini hissettiğinde de ona sevgi gösteriyor.

“Bu çok iyi, Zara. Gerçekten çok iyi.”

Zara tereddüt ediyor, kelimelerini dikkatlice seçiyor. Amber'den bahsederken hâlâ şimdiki zamanı kullanıyor, ancak bu aşamada onu canlı bulma ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu da kabul ediyor.

“Anlayan insanlarla konuşmak yardımcı oluyor. Bilmemenin ne demek olduğunu anlayan insanlarla.” Titrek bir nefes alıyor. “Aslında yardımcı olabilecek bir şey yapmak için okula geri dönmeyi düşünüyorum. Belki de danışmanlık. Bu belirsizlik içinde sıkışıp kalmış çok fazla insan var ve

sevdiğiniz kişi birdenbire... ortadan kaybolduğunda geleneksel terapi her zaman yardımcı olmuyor. Kimse anlayamıyor..."

Göğsümde gurur kabarıyor. Arkadaşım, acısını başkalarına yardım etmenin bir yolunu buluyor. "Ne yapmak istersen, hallederiz."

"Çevrimiçi programlar mı?" diye soruyor Lisa, Zara'nın burada yaşamasının pratik yönlerini düşünüyor belli ki, ama gerekirse onu her gün yukarı aşağı götürürüm.

"Bazıları. Ya da haftada birkaç gün arabayla aşağıya inebilirim. Ben, gerekirse benimle gelmeyi zaten teklif etti." Kollarımda dönüyor, bana gülümsüyor. "Şehirler onda kurdeşen döküntüsüne neden olsa da."

Ama o benim onun için her şeyi yapacağımı biliyor; aramızdaki bağ sayesinde bunu hissedebiliyor.

Dışarıdan gelen yüksek bir gürültü o anı bozdu. Pencereden Mason ve Maddox'un son soğuk bira için güreştiğini, ikisinin de yerde yuvarlanırken güldüğünü gördüm. Jerry kavgaya katılmak için dışarı fırladı, etraflarında dans etti ve havladı.

Maddox, Mason'ı kafa kilidine aldığı anda, küfrediyorum.

"Bahçemi mahvetmeden önce oradan çıkmalıyım," diyerek Zara'yı isteksizce serbest bıraktım.

Kapıya doğru yönelirken Lisa'nın sessizce, "Dava hakkında bir haber var mı?" diye sorduğunu duydum.

Zara başka davalara, daha yeni soruşturmalara yöneldi, ancak hâlâ bir irtibat görevlisiyle çalışıyor ve yeni ipuçlarını ortaya çıkarmak için yoğun çaba sarf ediyorlar.

Zara, konuya rağmen sesi sakın bir şekilde, "Somut bir şey yok," diye yanıtlıyor. "Ama umudumu kaybetmiyorum. Destek grubu da bu konuda yardımcı oluyor. Yıllar sonra insanların yeniden bir araya geldiğini görmek... oluyor işte."

Dışarıda güneş mükemmel. Çok sıcak değil, ormanın kokusunu da beraberinde getiren hafif bir esinti var. Kardeşlerim burayı tamamen sahiplenip kendi evleri gibi kullanıyorlar.

Bir yıl önce bu beni çok öfkeliyordu. Şimdi Zara'nın Lisa ile birlikte ortaya çıkışını ve kardeşlerimin hemen doğrulup medeni görünmeye çalışmasını izlerken, içimde sadece bir memnuniyet hissediyorum.

Beau, Mason'la olan tartışmasını bırakıp Zara'yı düzgünce selamlayarak, "Zara," diye seslendi. "Bizi ağırladığın için teşekkürler. Ben yaşlandıkça yumuşamış olmalı, böyle istila etmemize izin veriyor."

"Yumuşak mı?" diye hırslıyorum ama sesimde hiçbir kızgınlık yok.

Mason sırtarak, "Neredeyse evcilleşti," diye ekliyor. "Bir bakmışsınız, kitap kulüpleri ve yoga kampları düzenliyor."

"Ona fikir verme," diye mırıldanıyorum.

Zara geçerken kalçasıyla bana çarparak gülüyor, ama ben onu belinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum, o da kıkırdayıp kıvranıyor.

"Aslında Zara," Beau'nun sesi daha ciddi bir tona büründü. "Chase bir şeyden bahsetmemi istedi. Son zamanlarda daha fazla müşterimiz oluyor ve onların... Şey, somurtkan bir ayı ya da homurdanarak iletişim kuran eski bir asker tipi olmayan biriyle konuşmaya ihtiyaçları var. Ben senin danışmanlık yapmayı düşündüğünü söyledi... Bu, uygun olup olmadığını görmek için iyi bir yol olabilir."

Zara tabakları yerleştirirken duraksıyor. "Ne tür müşterileriniz var?"

"Tehditlerle boğuşan aileler, koruma altındaki tanıklar, hayatları altüst olmuş insanlar." Bana baktı, sonra tekrar ona döndü. "Chase, operasyonumuzun güler yüzlü temsilcisi olmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi merak ediyordu."

Zara'nın bunu nasıl algıladığını izliyorum, gözlerindeki ilgi kıvılcımını görüyorum. Amaç. Yön. Ona ait olan ama aynı zamanda içinde bulunduğu bu yeni dünyaya bağlı kalmasını sağlayan bir şey.

"Bu konuda yetkin değilim," diyor ihtiyatlı bir şekilde.

"Yine de," diyorum, onun öyle olacağına dair mutlak bir güvenle. Tehlikeden kurtulduktan sonra kulağa mükemmel geliyor.

Chase belki iki işi birden halledebilir. Ben güvenlik görevlisi olarak çalışırken Zara da konuşmaları yapabilir. Eğer o da bunu yapmak isterse detayları konuşuruz.

"Önemli değil. Bazen insanların sadece onları anlayan birine ihtiyacı oluyor. Cehennemden geçip diğer tarafa ulaşmış birine." Beau omuz silkerek, "Bir düşün bakalım. Hiç baskı yok." dedi.

Öğleden sonrasının geri kalanı yemek, kahkaha ve hikayelerle dolu bir karmaşa içinde geçti. Jerry ızgaranın başında adeta bir kraliçe gibi oturuyor, Zara'nın kalbine giden yolun şımarık köpeğinden geçtiğini öğrenen kardeşlerimin ikramlarını nezaketle kabul ediyordu. Lisa şaşırtıcı derecede iyi uyum sağlamış, Beau ile aralarında geçen atışmalar Zara ve benim birbirimize anlamlı bakışlar atmamıza neden oluyordu.

Güneş batarken, ağaçların arasından altın rengi ışıklar saçarken, bir anlığına kenara çekilip sadece izliyorum.

Zara, destek grubu hakkında Lisa ve Beau ile canlı bir sohbetin ortasında, konuşurken ellerini hareket ettiriyor. Amber'den bahsettiğinde üzüntü hala orada, belki de her zaman orada olacak, ama şimdi bu üzüntü bir amaç ve umutla sarmalanmış durumda.

Maddox, elinde iki birayla yanıma gelerek, "Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Ben Lennox'un ailece barbekü partisi düzenlemesi."

Sunulan birayı alıyorum. "Her şey değişir."

"Evet, öyleler." Zara'ya doğru başını salladı. "O senin için iyi. Aslında hepimiz için iyi. Geri kalanımıza umut veriyor."

Görebiliyorum. Hepsi merak ediyor.

"Burada herkese yetecek kadar yer var."

İnsanlar günün sonuna yaklaştığını hissedip ayrılmak için bahaneler uydurmaya başladıklarında, Mitch sorunsuz bir şekilde gruba katılmış oluyor. Yıllarca uzak tuttuğum kardeşlerden sonra, evimize hoş geldiniz dediğimiz bir başka kardeş daha.

Beau'nun Zara'yı tekrar kenara çektiğini fark ettim. Bir süre sessizce konuştular ve Zara'nın başını sallayıp gülümsediğini gördüm. Yanıma döndüğünde gözlerinde yeni bir ışık vardı.

"Chase önümüzdeki hafta görüşmek istiyor," diyor. "Danışmanlık konusunu konuşmak için."

"Peki, ne olmuş yani?" Gözlerinin parlamasından cevabını zaten biliyorum.

"Ve sanırım bunu yapmak istiyorum. Niteliklerimi kazanırken elimden geldiğince insanlara yardım etmek istiyorum. Bu bana doğru geliyor."

Onu yanıma çekiyorum. "Öyleyse aynen öyle yapacaksın."

Daha sonra, herkes gittikten ve rahat ev ortamında ortalığı toplarken, Zara artıkları paketlemeye ara veriyor.

"Bugün için teşekkür ederim," diyor sessizce. "Hepsine kişisel alanınıza girmelerine izin verdiğiniz için."

"Burası bizim alanımız," diye düzeltiyorum, arkasına geçip kollarımı beline dolayarak. "Ve artık onlar da senin ailen."

O bana doğru yaslanıyor ve ben onun burada olduğuna, bu hayatı seçtiğine hâlâ hayret ederek onu içime çekiyorum. Ayım, hiç beklemediğim bir şekilde huzur içinde sakinleşiyor.

"Hayatımızı seviyorum," diye fısıldıyor ve aramızdaki bağ sayesinde bunun doğruluğunu hissediyorum. Amber için duyduğum keder hâlâ orada,

belki de her zaman orada olacak, ama artık daha büyük bir dokunun parçası. Umudu, amacı ve aileyi de içeren bir dokunun.

"Bekle bakalım," diye fısıldadım kulağına, gelecek olanların habercisi olarak sertçe ısırdım.

Onun kahkahası mutfağımızı dolduruyor ve biliyorum ki bu sestten asla bıkmayacağım.

Arkadaşım.

SON SÖZ

BEN

"Bu biraz abartılı."

Zara, ellerini beline koymuş, kulübemizin ortasında duruyor ve etrafındaki kardeşlerimin biraz kaotik çalışmalarını denetliyor. Barbeküden bu yana üç hafta geçti ve koruma içgüdülerim her geçen gün artıyor. Kardeşlerim ise bunu son derece eğlenceli buluyor.

"Hayır, sanmıyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturarak, Maddox'un bunu sayısız kez yapmış birinin ustalığıyla başka bir kamerayı takmasını izledim.

Zara, biz çalışırken gözlerinde o hayalperest bakışı görünce, ben de bir pazı kasımı gösteriyorum ve yanakları kızarıyor; çünkü çok sevdiği kollarıma bakarken yakalandığını biliyorum.

Ayıcığım kendini temizliyor. İsteddiği kadar bakabilir.

"Burada yaşamamanın asıl amacı bu tür şeylerden uzak durmak değil miydi?" diyor, Mason'ın verandaya sensörlü lambalar takarken çıkardığı matkap sesine yüzünü buruşturarak. "Buna gerçekten ihtiyacımız var mı?"

"İnsanlardan uzaklaşmak için buraya taşındım. Güvenliğinizi sağlayacak teknolojiyle ilgili hiçbir sorunum yok."

Gözlerini devirebilir ama bunun içinde bir sevgi var. Geçtiğimiz haftalar bana onun bu hayata ne kadar iyi uyum sağladığını gösterdi. Çevrimiçi danışmanlık programı gelecek ay başlıyor ve destek grubu aracılığıyla ailelerle görüşüyor. Chase onu resmen danışman olarak işe bile aldı. Eşim

burada bir hayat kuruyor, sadece benimle olmanın ötesinde bir amaç ediniyor.

Başka bir kamyon daha yanaştı ve Mitch daha fazla ekipmanla araçtan indi. "İstedığınız ekstra sensörleri getirdim," diye seslendi bize doğru gelirken.

Zara, Maddox'un çalışmasını izlerken, "Bunlar her geyik ağaçların arasından geçtiğinde mi çalacak?" diye sordu. "Ormanda yaşıyoruz. Hayvanlar kesinlikle bunları sürekli tetikleyecekler."

Gülerek yanına gittim ve onu kendime doğru çektim. İstekle geldi, artık her zaman dokunuşuma hazır. "Ben bir ayıyım, Zara. Fark etmediysen, buraya pek fazla av hayvanı gelmiyor."

Ağzı açık bir şekilde duraksıyor, olanları anlamaya çalışıyor. "Aman Tanrım. Haklısın. Hiçbir zaman iki artı ikiyi bir araya getirememiştim. Ben hep kuşları görüyordum."

Şöminenin yanındaki yatağından başını kaldırıp ödül maması için çağrılıp çağrılmadığını kontrol eden şımarık köpeğimiz Jerry'ye gelince, "Ve Jerry," diye ekliyorum. Eskiden yoldan geçerken uğrayan bir gezginken, şimdi tamamen evcilleşmiş durumda.

Mitch sensör kutusunu yere koyuyor ve bugün ilk kez Zara'ya dikkatlice bakıyor. Başını hafifçe yana eğiyor, kardeşlerimden birinin bir şeyi yerleştirmeye çalışırken binlerce kez gördüğüm o ifadeyi takınıyor.

"Biliyor musunuz, çok tanıdık geliyorsunuz," diyor. "Daha önce mangal partisinde tanışmış mıydık?"

Zara cevap veremedi, Mason'ın sesi verandadan duyuldu. "Tabii ki tanıdık geliyor, aptal. Kız kardeşi o oyuncu. Haberlerde hep vardı."

Mitch'in yüz ifadesi değişti. "Sanırım sebep buymuş." Utanmış bir şekilde başını salladı. "Özür dilerim. Barda uzun bir hafta geçirdim."

Maddox boğazını temizledi. "Neredeyse işimiz bitti. Tamamen güvenli. Sizden veya sizin izninizle bizden başka kimse yayınlara erişemez."

Ayıcığımın sürekli yanımda dolanma ihtiyacıyla başa çıkmakta zorlanıyorum. Her geçen gün, kontrol etmekte güçlük çektiğim yeni koruma içgüdüleri ortaya çıkıyor.

"Bunu benim için yap bebeğim," diye fısıldadım kulağına. "Bir süreliğine beni kırma."

Parmakları tişörtümün altından kayarak tenime dokundu. Bu dokunuş beni sakinleştirdi, aynı zamanda sinirlerimi de alt üst etti. "Sanırım buna bir süreliğine katlanabilirim."

Maddox ekipmanlarını toplarken, "Eğer bu bir teselli olacaksa," diyor, "Chase de evine bu düzeneklerden birini kurdu. Ve Natalie de bir ayı. O da aynı derecede etkilenmedi."

Ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu senin insan olmanla ilgili değil. Bu, şekil değiştirenlerin eşlerini koruma içgüdüleriyle ilgili."

Bu gözlem Zara'nın yüzünde bir gülümsemeye neden oldu. Natalie sayesinde kültürümüz hakkında daha çok şey öğreniyordu; Natalie artık düzenli olarak ziyaretine geliyordu. Natalie'nin Chase'in abartılı davranışlarıyla ilgili anlattığı hikayeler, Zara'nın "Ben daha da kötü olabilirdim" diye düşünmesine yol açmıştı.

"Madem konu açıldı," dedim saate bakarak. "Natalie kahve randevunuz için birazdan burada olacak."

Zara, "Bana çay," diye düzeltiyor. "Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda kokusu midemi biraz bulandırıyor. Buraya ilk geldiğimde fazla koklamış olmalıyım."

Ben hareketsiz kalıyorum. Kardeşlerim, tamamen aptal olmadıklarını kanıtlarcasına, aniden dikkatlerini gerektiren acil işler buluyorlar.

"İşleri dışarıda bitirelim," diyor Mason, Mitch'in kolunu tutup onu kapıya doğru sürüklerken. Maddox zaten yarı yolda gelmişti bile.

"Miden mi bulanıyor?" diye dikkatlice soruyorum; içimdeki ayı, insan beynimin anlamakta daha yavaş olduğu şeyi çoktan seziyor, umuyor.

Zara dudağını ısıırıyor; bu hareketin bir şeyden endişelendiği anlamına geldiğini öğrendim. "Bazı kokular... Çok yorgun olduğum için hasta olmaya başladığımı sandım."

O sözünü bitirmeden odanın öbür ucuna geçiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve onu kendime doğru çekerek kokusunu içime çekiyorum. Orada, normal kokusunun altında, çok hafif bir değişiklik var. O kadar ince ki, aramasaydım fark etmeyebilirdim.

"Şimdi, bunun öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, oysa zaten biliyorum.

Bana bakıyor, yüzünde heyecan ve belirsizlik birbirine karışmış durumda. "Ben, sence...?"

Sözlerle cevap vermek yerine, önünde diz çöküp yüzümü karnına bastırdım. Gerçeği içime çekerken, içimdeki ayı memnuniyetle homurdandı.

Yeni bir hayat. Yavrumuz. Eşimin karnında büyüyor.

"Ben?" Parmakları saçlarımin arasından nazikçe ve sorgulayıcı bir şekilde geçiyor.

"Hamilesin." Duygularıma yenik düşerek, tişörtünün üzerinden karnına bir öpücük kondurdum. "Bizim yavrumuz. Bizim yavrumuzu taşıyorsun."

Keskin bir nefes alışının ardından hıçkırara karışık bir kahkaha geldi. "Gerçekten mi? Anlayabiliyor musun?"

Ayağa kalkıp ellerimle yüzünü kavradım. "Kokun değişiyor. Çok belirgin değil ama hissediliyor. Ne zamandır kendini hasta hissediyorsun?"

Bir elim hâlâ karnının üzerinde, sanki içinde gerçekleşen en ufak bir sihir kıvılcımını hissedebileceğim gibi, bağlantıyı koparmamak için duruyor.

"Yaklaşık bir hafta. Yanılıyor olma ihtimaline karşı bir şey söylemek istemedim. Yani, çok erken..." Gözlerinde yaşlar parlıyor ama gülümsüyor, mutluluktan ışıltıyor. "Bebek mi bekliyoruz?"

"Bebek bekliyoruz," diye onaylıyorum, ardından dudaklarını hem şefkatli hem de sahiplenici bir öpücükle ele geçiriyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, gülüyordu. "Natalie çekilmez biri olacak. Bunu tahmin etmişti." Sonra hüzünlü bir gülümsemeyle, "Amber'ın önce anne olacağını hep varsaymıştım." dedi.

"Senin adına çok mutlu olurdu." Söyleyebileceğim başka pek bir şey yok. Amber'ı her gün özleyor. Ve her zaman özleyecek.

"Yavrularımız dağda özgürce koşup oynayarak büyüyecekler," diye fısıldıyorum, zihnimde bunu apaçık canlandırarak. "Onlar için cennet olacak."

Zara, benimle aynı geleceği şimdiden görerek, "Derede yüzmeyi öğrenmek," diye ekliyor. "Jerry onları etrafta güdüyor."

Onu tekrar öpüyorum, her kelime gelecekte görmeyi sabırsızlıkla beklediğim bir resmi çiziyor.

"Ormanda kaleler inşa ediyorlar." Alnımı onun alnına yaslıyorum. "O kadar kirleniyorlar ki, bizi çıldırtıyorlar."

Dışarıdaki araba motorunun sesi Natalie'nin gelişini haber veriyor.

"Ona söyleyebilir miyim?" diye soruyor, heyecandan adeta zıplayarak. Zara hızla yanaklarını siliyor ama o kadar çok parlıyor ki hiçbir şeyi gizleyemiyor.

Natalie kapıyı çalmadan içeri girer girmez Zara'ya bir bakıp çığlık atarken, "Yaklaştığı anda anlayacak," dedim.

“Biliyordum! Chase bana elli dolar borçlu.” Zara'yı kucaklıyor. “Ne kadar zamandır hamilesin? Hasta oldun mu? Ah, sana vitamin almamız gerek. Ve kitaplar. Çok fazla kitap.”

Onları heyecanlı planlarıyla baş başa bırakıp, dağ havasını içime çekmek için verandaya çıkıyorum. Her şey değişiyor. Güvenlik sistemi kuruldu, en önemli şeyleri koruyor.

Kardeşlerim kamyonlarına mal yüklüyorlar ve bana anlamlı sırtışlar atıyorlar.

Maddox kısaca, "Tebrikler," diyor.

Mason, "Aileye daha çok yavru katılıyor," diye ekliyor. "Biz amcalar olarak yanımızda olduğumuz sürece zavallı çocukların hiç şansı yok."

Uzaktan, eski ağaç kesim alanından yükselen ince bir duman çizgisi fark ediyorum. Göz önünde bulundurulması gereken bir şey, ama bugün değil. Bugün ailemle ilgili.

Jerry yanıma verandaya geliyor, sessizce destek olmak için bacağıma yaslanıyor.

"Bir yavrumuz olacak," diyorum ona, bunun gerçek olabileceğine hala inanamıyorum.

Homurdanıyor, kuyruğunu bir kez sallıyor, sonra da yanıma yerleşip etrafı gözetliyor.

İçeride Zara, danışmanlık programını açıklıyor, Natalie ise iş ve kulüp hayatını dengeleme konusunda tavsiyelerde bulunuyor.

İşte bunu istediğimi hiç bilmiyordum. Sadece bir eş değil, bir hayat. Bir gelecek. Sadece bizi değil, tüm bu karmaşık, harika insanları da kapsayan, bizim ailemiz haline gelen bir aile.

Zara, "Ben," diye sesleniyor. "Gel, ablana çocuk odası planları konusunda sakın olmasını söyle. Arka duvarı yıkmamız gerektiğini düşünüyor."

Fikirlerim var. Hem de çok. Ama arkadaşımın yanına, içeriye doğru dönerken, duvarlar, çocuk odaları ya da bunların hiçbirini umursamadığımı fark ediyorum. Zara burada olduğu sürece, yavrumuz güvende olduğu sürece, gerisi sadece ayrıntı.

Bunu da birlikte çözeceğiz. Tıpkı diğer her şey gibi.

Portland'da neler olduğunu öğrenmek mi istiyorsunuz?
www.reecebarden.com/bonus-content adresindeki ek içeriğe göz atın.

Zor durumda kalan bir genç kıızı, insandan çok ayıya benzeyen, ateşli ve sert bir alfa erkeğın kahramanca kurtarma öyküsünü okumak ister misiniz?

Bodhi'nin hikayesinin geri kalanını "Fated to the Alpha Bear" adlı kitapta okuyabilirsiniz.

ALFA AYISINA KADERLENMİŞ

BÖLÜM 1

BODHI

“Ama bunu yapabilecek kadar akıl sağlığı yerinde mi acaba?”

Chase Walker'ın güvenlik şirketinin kapısının önünde donakaldım, hassas kulaklarım sözde ses geçirmez duvarlardan her kelimeyi duyuyordu. Kardeşim Beau beni dağdaki sığınağımdan buraya neredeyse hiçbir açıklama yapmadan, sadece "pantolon giymeye degecek kadar önemli" olduğu sözüyle sürükledi.

Komik. Ama haftalarca kürk giydikten sonra kot kumaş tenime zımpara kağıdı gibi geliyor.

Omuzlarımı silkip geçiyorum, uzun bir aradan sonra iki ayağımın üzerinde durmakta hala zorlanıyorum ve acı dolu bir vardiyadan sonra her yerim tutulmuş ve ağrıyor. Ayıcığım sonuna kadar direndi.

Bu da bana kardeşimin haklı olduğunu gösteriyor; değişimi çok geçe bıraktım, ama bunu ona itiraf etmeye hiç niyetim yok.

İçeri adım attığımda kendimi rahatsız hissetmeme rağmen ilerlemeye devam ediyorum; ilk olarak burnuma gelen koku, kömürde pişmiş biftek, erimiş peynir ve turşunun keskin tadı. Üç ay ayı formunda kalmak iştahımı doyumsuz hale getirdi ve bu binanın bir yerinde birileri hamburger yiyor olmalı.

Ağzım sulandı ve başımı kokunun geldiği yöne çevirdim; bilgisayarının arkasına çökmüş, yüzü kül rengi bir adam, aç bir avcı gibi hamburgerine

bakarken bana faltaşı gibi bakıyordu.

Masayı bana doğru kaydırıp, sanki almamı istiyormuş gibi davrandığında, ona ölümcül bakışlarımı kesip, başımı sallayıp yoluma devam ediyorum. Uzun süre kürk içinde kaldıktan sonra, görgü kurallarımı, ya da en azından düzgün insan davranışlarını unutmuşum.

“Chase, aylardır lanet olası bir ayı gibi yaşıyor.” Bu ses, Chase'in güvenlik şirketinin insan ortaklarından biri olan Tripp'e ait. “Son iki işte sadece koruma görevindeydi. Orada dur, göz korkutucu görün, konuşma. Onun uzmanlık alanı buydu. Ama bu tamamen farklı.”

Bana olan güvensizliği beni endişelendirmeli, ama tereddütleri olmasını da suçlamıyorum. Onların beni burada neden istediklerinden de emin değilim.

“Birinin hayatı buna bağlı,” diye ekliyor başka bir ses. Van, diye düşünüyorum. Ormanda uzun bir süre geçirdikten sonra, tek derdim yemek ve uyku olunca, anılarım hep karmakarışık, birbirinden ayırmak zor oluyor. “Her an çıldırıp tam bir boz ayıya dönüşebilecek bir sürpriz unsuru araya sokmayı göze alamayız.”

İşte tam da bu noktada ilğim doruk noktasına ulaşıyor. Birinin hayatı. Sadece, iri cüssem de meraklı fotoğrafçıları korkutup kaçırdığım sıkıcı bir koruma görevi değil. İki ayağımın üzerine geri döndüğüm anda içimde yükselen bu öfkeyi biraz olsun atabileceğim bir görev.

Chase, kararlı bir ses tonuyla, "Bodhi sandığınızdan daha güçlü," diye yanıtlıyor. "Ve bu operasyon için mükemmel bir seçim."

Chase'in desteğini takdir ediyorum ama beni gerçekten tanımıyor. Kız kardeşimle evli, bu yüzden bana iyi davranmak zorunda. Ne kadar beceriksiz olursam olayım.

“Leon Lennox’un oğlu olduğu için mi?” diye sordu Van, yine şüpheli bir şekilde. “Suç dünyasını anladığı için mi? Yoksa onu kendisinden kurtarmak istediğiniz için mi?”

Çenem kasılıyor, kaslarım acı verici bir şekilde geriliyor. Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Bir şeye ihtiyacım var... Belki bir amaca. Kesinlikle affedilmeye, ama onu asla bulabileceğimi sanmıyorum.

Bir an için, babamın bir arkadaşımın üzerinde durduğu ve ölümcül darbeyi indirmeye hazırlandığı o ana geri döndüm. İğrenç ses, kemik ve kıkırdakların kırılma sesi, ben de ona doğru koşup onu bir ağaca çarptım. Gözleri şok içinde açıldı, sonra ayağa kalkamayacağını anlayınca öfkeyle kısıldı.

Onu herhangi bir şekil değıştirici için ölümünden daha kötü bir kadere mahkum etmenin utancı, suçluluk duygusu.

Telefonum cebimde titriyor ve beni yeniden ana döndürüyor.

Mitch'ten bir mesaj.

Yarın klan toplantısı var. Eve dönme vakti geldi kardeşim. Artık yeter.

Telefonu sessizce cebime koyuyorum. O geceden beri her şeyi Mitch yönetiyor, huzuru sağlıyor, her şeyin yolunda görünmesini sağlıyor. Klanın bana ihtiyacı yok.

Kendi babasını, yani sürünün liderini neredeyse öldüren ve sonra da sürüyü sahiplenmeye bir daha geri dönmeyen bir ayıya nasıl güvenebilirlerdi ki?

Kaşıntı kürek kemiklerimin arasında başlıyor. Yer değıştirme, içimdeki ayıya teslim olma ihtiyacı. Artık sürekli, kapalı mekanlarda daha güçlü, kalabalıkta neredeyse bunaltıcı. Omuzlarımı çevirerek, bu hissi bastırmaya çalışıyorum.

İçeriden ağır bot sesleri kapıya doğru yaklaşıyor. Beau kapıyı açarken ben de geriye doğru bir adım atıp tam boyuma ulaşıyorum.

“Bütün gün dışarıda mı bekleyeceksin?” Ağabeyimin yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyor, ama tıpkı benimkiler gibi olan gözlerinde anlamlı bir parıltı var. İçeri girip girmeme konusunda tereddüt ettiğimi çok iyi biliyor.

Karşılık olarak homurdanıyorum. Kelimeler artık kolayca ağzımdan çıkmıyor. Homurdanmalar çok daha etkili bir şekilde iletişim kurarken neden konuşayım ki? Üç ay boyunca insandan çok ayı olarak geçirdiğim zaman, insan yanıımı paslanmış, ihmal edilmiş halde bıraktı.

Kendimi zorlayarak dönüştürülmüş depoya giriyorum. Geniş alanda her yerde ekranların bulunduğu bir komuta merkezi, taktik haritaların bulunduğu toplantı alanları ve camın arkasında küçük bir cephanelik gibi görünen bir yer var.

Açık planlı olmasına rağmen, duvarlar üzerime kapanıyor. Tüylerim diken diken oluyor. İçimdeki ayı, özgür kalmak, dağlara geri kaçmak için can atıyor.

Ama yemek kokusu şimdi daha da cezbedici. Neredeyse etin tadını alabiliyorum. Burun deliklerim genişliyor ve başka kokular da alıyorum: üç saat önce demlenmiş kahve, silah yağı, köşedeki insandan gelen belirgin korku kokusu. Çalışıyormuş gibi yapıyor ama ben odaya girdiğimden beri parmakları tek bir tuşa bile basmadı.

Kokuların karışımı burnumu kaşındırıyor ve içimdeki ayım bir an önce buradan uzaklaşmak istiyor. Ama tüm bunların altında, kardeşimin kaygısının kalıcı kokusu var.

Beau asla endişeli değildir.

Chase Walker cam masanın arkasından kalktı. Bir insan için, hatta bir şekil değiştirici için bile uzundu, ama yine de gözlerime bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Bodhi. Geldiğin için teşekkürler."

El sıkışmasını başımı sallayarak kabul ettim, Tripp ve Van'ın odanın karşısından beni dikkatle izlediğinin farkındaydım. Gözleri her hareketimi, içimde süren savaşın her ince işaretini kaydediyordu. İnsan tarafına ince bir iplikle tutunan bir adamı tanıyacak kadar uzun süredir şekil değiştirenlerle çalışıyorlardı.

"Lütfen oturun." Chase, normal boyutlardaki insanlar için tasarlanmış bir sandalyeyi işaret ediyor.

Ayakta durmaya devam ediyorum. "Neden buradayım?" Sesim kendi kulaklarıma bile garip geliyor. Kaba, kullanılmamış, konuşmadan çok hırıltı gibi.

Chase, Beau ile bakışıp kısa bir süre sohbet eder, Beau da hafifçe başını sallar. "Senin eşsiz yeteneklerine ihtiyaç duyduğumuz bir durumla karşı karşıyayız."

"Çekici kişiliğim mi?"

Şiddet. Şiddet ve tehditten bahsediyorlar.

Tripp odanın diğer ucundan homurdandı. "Hâlâ konuşabiliyor. En azından bu da bir şey."

Chase masanın üzerinden bir dosyayı kaydırarak getiriyor.

"Nikolai Kozlov," diyor Chase, bu insanî iş için fazla büyük ve beceriksiz gelen parmaklarımla klasörü açarken. "Rus, üç eyalete yayılan bir suç imparatorluğu kurdu. Sizin klanınızın topraklarından yaklaşık 80 kilometre uzakta faaliyet gösteriyor."

"Ne yaptı o?" Her kelime, uzun zamandır unutulmuş kasları çalıştırmak gibi, bilinçli bir çaba gerektiriyor.

"Şantaj, kara para aklama, muhtemelen insan kaçakçılığı," diyor Chase, tepkimi izleyerek. "Ama biz belirli bir durumla ilgileniyoruz. Birini rehin almış." Chase dosyadaki bir fotoğrafa dokunuyor. "28 yaşındaki Emma Wilson, kumar borcu için rehin alınmış. Onu geri almak için kardeşiyle çalışıyorduk ama o sessizliğe büründü. Üç gündür ondan haber alamadık."

Fotoğrafa bakıyorum; bal sarısı saçlı, kararlı bakışları sanki beni delip geçiyormuş gibi bakan bir kadın. Göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor, içimdeki ayıyı aniden tetikte tutan alışılmadık bir çekim. Güzel görünüyor ama üzgün. Kayıp.

Belki de ona bu kadar ilgi duymasının sebebi, aynaya baktığımda kendimi ona benzetmemdir.

“Ve benden şunu mu istiyorsunuz...?” Bu kadının fotoğrafına verilen tuhaf tepkiyle dikkatim dağıldığı için soruyu havada bırakıyorum.

Chase, elini sakallı çenesinin üzerinden aşağı doğru gezdirerek, "İçeriden birine ihtiyacımız var," diyor.

“Çetesinin içinde,” diye tekrarladım, kelime dilimde acı bir tat bırakarak. “Bu adam için çalışmamı mı istiyorsunuz? Tanrı bilir ne iş yapmamı?”

Beau açık sözlü bir şekilde, “Babamızın itibarı, normalde erişemeyeceğimiz kapıları açıyor,” diyor. “Lennox adı ağırlık taşıyor. Kozlov, geçen hafta bir bölge anlaşmazlığında iki adamını kaybettikten sonra daha fazla güce ihtiyaç duyuyor. Leon Lennox'un oğlunu işe alma fırsatını hemen değerlendirecektir.”

Konuşamayacak kadar sarsıldım. Beau, yüzünde şefkatli bir ifadeyle beni izliyor; onun hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor.

Chase sözlerine şöyle devam ediyor: "Sihirli rolünüz basit. Babanızla yaşadığınız olaydan sonra ailenizle aranız bozuldu ve işe ihtiyacınız var."

Emma'nın fotoğrafına tekrar bakıyorum. "Ağabeyi öldü mü?"

“Belki. Üzerinde çalışıyoruz.”

İhtimal yüksek. Muhtemelen borçlu olduğu tek kişi bu değil.

"Yapacağım," diyorum, kararı tam olarak idrak etmeden önce bu sözler ağzımdan dökülüyor.

Odadaki gerilim azalıyor. Beau'nun kaşları hafifçe kalkıyor, bu da normalde duygusuz olan kardeşim için şaşkınlığın bir karşılığı. İkna etmenin daha zor olacağını düşünmüştü.

"Öylece mi?" diye soruyor Van şüpheyle.

Kocaman omuzlarımdan birini silkip attım, tişört sırtımda sıkıca gerili duruyordu. "Birinin hayatı tehlikede. Bunu kendin söyledin."

Bu, hepsinin peşinden ayrılmasını sağlayabilir ve vahşileşmeye sandıkları kadar yakın olmadığımı kanıtlayabilir.

Chase beni uzun süre inceledi, sonra başını salladı. "Hazırlıklara yarın başlıyoruz. Kozlov'un operasyonu hakkında kapsamlı bir bilgilendirmeye,

iletişim kurmak için kullanacağımız araçlar konusunda eğitime ve..."

"İnsan gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatacak bir ders mi?" diye tamamlıyorum onun adına, buruk mizahla kendimi şaşırtarak.

Chase'in yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Duş alıp sa kestirmeyi düşünecektim ama tamam, sohbet etme becerini de geliştirebiliriz."

Van öne doğru bir adım atıyor, dövmeli kollarını göğsünde kavuşturuyor. Dikkatli bir mesafeyi koruyor, benim ne olduğumun tamamen farkında, yine de duruşu meydan okuyucu.

"Bu sıradan bir güvenlik görevlisi değil, Lennox. Bu kadının hayatı tehlikede. Eğer yüzde yüz odaklanmazsan, bedelini o der."

Tripp, biraz daha diplomatik bir üslupla, "Van'ın söylemeye çalıştığı şey şu: Bu bir intihar görevi değil. Bir şeyi kanıtlamanın yolunu arıyorsanız, onu başka yerde bulun. Anlaşıldı mı?" diye ekliyor.

Görkemli bir veda olmayacak. Mesajı gayet net aldım.

İçimdeki ayı yeniden uyanıyor, bu zavallı kadının anlamadığı ve hak etmediği bir şeyin içine düşmüş olması fikri karşısında anlayamadığım bir koruma içgüdüsü alevleniyor.

Onu eve geri getirmeye kararlı.

"Kristal."

Zor durumda kalan bir genç kızı, insandan çok ayıya benzeyen, ateşli ve sert bir alfa erkeğin kahramanca kurtarma öyküsünü okumak ister misiniz?

Bodhi'nin hikayesinin geri kalanını "Fated to the Alpha Bear" adlı kitapta okuyabilirsiniz.

REECE BARDEN'IN DİĞER ESERLERİ

Grey Ridge'in Şekil Değiştiricileri Serisi

Alfa'nın Kurtarıcısı

Alfa'nın Cehennemi

Alfa'nın Yeniden Dirilişi

Kovalamaca

Alfa'nın Pişmanlığı

Av

Alfa'nın Görevi

Alfa'nın Gizemi

Öldürme

Alfa'nın Dönüşü

Alfa'nın Kıskançlığı

Şeytan Pençesi Serisi

Karanlığın İçine

Geceye Doğru

Şafağa Doğru

Alpha Oyunları Serisi

Haydut Oyunları

Vahşi Oyunlar

Vahşi Oyunlar

Ayı Koruma Serisi

Alfa Ayı'nın Kaderi

Boz ayı tarafından korunuyor

Bağımsız kitaplar

Dormeo

YAZAR HAKKINDA

Reece, popüler doğaüstü aşk romanı serisi olan Grey Ridge'in Şekil Değiştiricileri de dahil olmak üzere, tutku dolu aşk romanlarının çok satan yazarıdır.

En sevdiği hikayeler, ilk önce aşık olan değil, derinden ve ömür boyu aşık olan, sert ve asi erkeklerden tatlı kalpli kahramanlara kadar seksi alfa erkekler hakkındadır.

İrlandalı 🍀, yemyeşil ormanları, gölleri ve tepeleri çok seviyor ve karakterlerim kadar çok zamanını açık havada geçiremede de, hikayelerinin tamamı vahşi, el değmemiş yerlerde, şirin küçük kasaba havasıyla geçiyor.

Yazdığı hikayeler, tıpkı kendisi gibi, yaramaz kahramanlarıyla ve nefes kesen olay örgüsüyle biraz eğlenceyi seven insanlar içindir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM